

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญาานิพนธ์

ของ

สุมาลี สวยศอาด

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

พฤษภาคม 2550

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญาานิพนธ์
ของ
สุมาลี สวอยสอาด

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
สุมาลี สวยสะอาด

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
พฤษภาคม 2550

สุมาลี สวรสอาด. (2550). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินซ์นิพนธ์ ว.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี, อาจารย์อุษา ศรีจินดารัตน์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยประเภทศึกษาความสัมพันธ์เปรียบเทียบ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่มีลักษณะทางจิตสังคมที่แตกต่างกัน และ 2) เพื่อศึกษาว่าลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 412 คน ตัวแปรอิสระ 2 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มแรกเป็น ลักษณะทางสังคมมี 4 ตัวแปร คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และกลุ่มที่สองเป็น ลักษณะทางจิตมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน และ ความเชื่ออำนาจภายในตน ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูล 1) ใช้สถิติพื้นฐาน 2) ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าความแตกต่าง และ 3) ใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการศึกษา พบว่า

1. ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมที่มีต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนที่มีต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 70.7 ซึ่งมีตัวแปรทำนาย 6 ตัวร่วมกันสามารถทำนาย โดยตัวแปรที่เข้าทำนายตามลำดับ คือ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุนจากบิดามารดา ความเชื่ออำนาจภายในตน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

PSYCHOSOCIAL FACTORS RELATED TO SEX RISK BEHAVIOR AMONG
JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS IN BANGKOK

AN ABSTRACT

By

SUMALEE SUAYSAARD

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

May 2007

Sumalee Suaysaard. (2007). *Psychosocial Factors Related to Sex Risk Behavior among Junior High School Students in Bangkok*. Master Thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Assist. Prof Dr.Omduean Sodmanee, Miss Usa Srijindarat.

The two main objectives of this study were 1) to compare the intention of sex risk behavior of the students who differed in social situational conditions and psychological characteristics, and 2) to compare the predictive power of different social and psychological characteristics.

The participants consisted of 412 students in grades seven to nine in schools under Bangkok Educational Service Area Office. There were seven independent variables consisting of four social situational conditions (love-oriented child-rearing practice; reasoning-oriented child-rearing practice; mass media's perception of sex relations: and influence of the friendship group) and three psychological characteristics (attitude towards sexual behavior; future orientation and self control; and internal locus of control). The dependent variable was the intention of sex risk behavior. Descriptive instruments used were: two-way ANOVA and Multiple Regression Analysis to analyze the whole group data and bio-social background characteristics of individual groups. The results of this study were as follow:

1. There was no interaction effect between love-oriented child-rearing practice and attitude towards sexual behavior related to the intention of sex risk behavior of students in the total group, but there was an interaction effect significantly in the group of students whose parents have separated.
2. There was no interaction effect between reasoning-oriented child-rearing practice and future orientation and self control related to the intention of sex risk behavior of students in the total group, but there was an interaction effect significantly in the male group.
3. Social situation conditions and psychological characteristics could be taken together to predict the intention sex risk behavior of the students, the determination power being 70.70

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุมาลี สวรสอาด

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
พฤษภาคม 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร

ของ
สุมาลี สวยศอาด

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์	คณะกรรมการสอบปากเปล่า
.....ประธาน	ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี)	(รองศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)
.....กรรมการ	กรรมการ
(อาจารย์ อูษา ศรีจินดารัตน์)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี)
	กรรมการ
	(อาจารย์ อูษา ศรีจินดารัตน์)
	กรรมการ
	(อาจารย์ ดร.สุภาพร ธนะชานันท์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมนิ
ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้และให้คำแนะนำที่มีคุณค่าอย่าง
ยิ่ง ตลอดจนให้กำลังใจและความหวังใยจนการวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็น
อย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์อุษา ศรีจินดารัตน์ กรรมการที่ปรึกษาปริญญ
านิพนธ์ ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้และให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่ง
เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างมาก และขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบปากเปล่าทุกท่าน
ที่ให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ช่วยตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
ดร.มนัส บุญประกอบ ดร.เรวดี ทรงเที่ยง และอาจารย์ทัศนากาดี และขอกราบขอบพระคุณ
อาจารย์พิรุณ เรืองวราหะ ที่ช่วยประสานงานในการเก็บข้อมูล นอกจากนี้ขอขอบคุณนักเรียน
โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนชินโรสวิทยาลัย และโรงเรียนเทพศิลา ที่ให้ความร่วมมือในการ
ตอบแบบสอบถาม

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ
ครู อาจารย์ทุกท่าน ที่ให้การอบรมสั่งสอนความรู้และคุณธรรมในการดำเนินชีวิต สุดท้ายนี้ขอกราบ
ขอบพระคุณ บิดามารดา ที่ให้การสนับสนุนในด้านการศึกษา แก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยขอจดจำ
พระคุณตลอดไป

สุมาลี สวยสะอาด

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน.....	7
การวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน.....	13
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น.....	14
ปัญหาทางเพศในวัยรุ่น.....	16
แนวทฤษฎีสาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ.....	20
ลักษณะทางสังคมกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน.....	23
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา.....	25
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา.....	27
อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ.....	29
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน.....	32
ลักษณะทางจิตกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน.....	36
ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน.....	37
ความเชื่ออำนาจภายในตน.....	41
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม.....	44
ลักษณะทางชีวสังคมกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน....	48
นิยามปฏิบัติการ.....	51
กรอบแนวความคิด.....	54
สมมติฐานการวิจัย.....	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าวิจัย.....	56
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	56
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	64
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง.....	66
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง.....	70
ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ.....	76
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	80
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อ 1.....	80
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อ 2.....	82
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อ 3.....	85
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อ 4.....	87
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อ 5.....	90
ข้อเสนอแนะ.....	96
บรรณานุกรม.....	97
ภาคผนวก.....	111
ภาคผนวก ก ตารางค่าสถิติต่างๆ.....	112
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	123
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	134

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวนและร้อยละ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น สถานภาพของครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยของนักเรียน.....	67
2 ค่าสถิติพื้นฐาน จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	68
3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร.....	69
4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	71
5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะ มุ่งอนาคตควบคุมตนแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	73
6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	74
7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนและความเชื่ออำนาจ ภายในตนแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	76
8 เปรียบเทียบปริมาณการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของตัวถูกทำนาย คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	77

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆที่ศึกษา..... 54

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสภาพของสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก และการวางตนเกี่ยวกับเรื่องเพศของคนไทยก็นับว่าแตกต่างจากสมัยก่อนมาก เพศชายและเพศหญิงมีโอกาสดบหาสมาคมกันมากขึ้น อีกทั้งอารยธรรมหรือวัฒนธรรมทางตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทต่อสังคมไทยเป็นอย่างมากทำให้คนไทยแสดงออกทางเพศอย่างเสรีมากขึ้น (สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร. 2531: 164-218) รวมทั้งวัยรุ่นในปัจจุบันก็มีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้นกว่าแต่ก่อน สามารถอยู่ตามลำพังสองต่อสอง มีการถูเกื้อต่อตัวกันในที่สาธารณะ อีกทั้งยังมีโอกาสศึกษาหาความรู้เรื่องเพศด้วยตนเองจากสื่อที่แสดงถึงเรื่องเพศในลักษณะต่างๆ เช่น วีดีโอเทป หนังสือโป๊ นิตยสาร วารสารเรจรมณ์ หนังสือพิมพ์แผ่นภาพโฆษณาต่างๆ วิทยุ โทรทัศน์ (พูลศักดิ์ ประเมงค์. 2536: 9) และภาพยนตร์เกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยเฉพาะการเผยแพร่ภาพถ่ายที่ปลูกเร้าอารมณ์ผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ตที่กำลังหวนวิตรกในปัจจุบัน ที่มีอิทธิพลในการปลูกฝังและการเปลี่ยนแปลงเจตคติของเด็กวัยรุ่นมาก ทั้งนี้เพราะเด็กวัยรุ่นจะให้ความสำคัญและให้ความสนใจตอบบทบาทของสื่อมวลชนเป็นอย่างมาก ดังนั้น “สื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศ” ที่อยู่ในสื่อมวลชนประเภทต่างๆ จึงสามารถเข้าถึงกลุ่มเด็กวัยรุ่นได้อย่างรวดเร็ว (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2541:20)

พฤติกรรมดังกล่าวเป็นความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่กำลังเป็นปัญหาในปัจจุบันและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในกลุ่มเยาวชนและเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ นอกจากนี้ยังทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ในสังคมติดตามมา ดังเช่นในปัจจุบันที่พบว่าวัยรุ่นมีปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมมากมาย ได้แก่ เกิดการสำส่อนทางเพศ เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของวัยรุ่น ปัญหาการทำแท้ง การเป็นโสเภณีเด็ก ปัญหาลูกนอกสมรส การทอดทิ้งเด็ก และปัญหาการทำทารุณกรรมทางเพศกับเด็กไร้เดียงสา เป็นต้น (นิศารัตน์ ทองอุปการ. 2539: 2-4)

ในการศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในที่นี้ หมายความว่า ความพร้อมในการที่วัยรุ่นได้มีการเที่ยวสถานเรจรมณ์ มีการดื่มสุราหรือของมึนเมา มีการอ่านหนังสือที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีการดูภาพยนตร์ที่มีลักษณะของการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีการจับมือถือนั้น และการกอดจูบลูบคลำ มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้าม มีการแตะเนื้อต้องตัวหรือมีการสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว (เลิศลักษณ์ บุญรอด. 2543 : 5) พฤติกรรมเหล่านี้จะทำให้วัยรุ่นมี

โอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและส่งผลต่อการสร้างปัญหาทั้งต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อสังคมได้

ปัจจุบันสภาพสังคมไทยพบว่าปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญในสังคมวัยรุ่นไทย รวมทั้งพบว่าปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นมีแพร่ระบาดทั่วไป โดยมีการมีวามหรือการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายและหญิงที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วและจะมีเพศสัมพันธ์ในระดับอายุที่ลดลงเรื่อยๆ ซึ่งส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นขณะอยู่ชั้นมัธยมตอนต้น (อายุ 12-14 ปี) เพราะวัยนี้ไม่ได้คิดอะไรมากเพียงแต่อยากลอง และเพื่อสนุกสนาน คำนิยมความรู้สึกหวงแหนในความบริสุทธิ์ของนักเรียนเปลี่ยนไป ชอบคบเพื่อนต่างเพศ มีค่านิยมในการมีคู่อรักหรือแฟน ในวัยเรียนสูงมากขึ้น อีกทั้งยังพบว่าแนวโน้มเด็กนักเรียนมักมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยตนเอง เพราะด้วยเหตุผลที่ว่าถ้ารักกันจริงต้องยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเด็กและเยาวชนไทยที่ยังอยู่ในวัยของการศึกษาเล่าเรียน กำลังเป็นปัญหาที่สร้างความหนักใจกับพ่อแม่ผู้ปกครองมากขึ้นทุกขณะ เพราะจากการสำรวจพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นชายหญิงยุคใหม่ พบว่าเด็กมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกันมากขึ้นทั้งที่ยังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น (เพศศึกษา เมื่อ 8.00ฯ. 2543: 3) อีกทั้งยังพบว่าขณะนี้เด็กมัธยมต้น นับเป็นระดับชั้นที่มีปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ถึงขนาดตั้งท้องมากที่สุด (นสพ. ผู้จัดการรายวัน วันที่ 7 มี.ค. 2547) และจากการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นของอาจารย์วัลลภ ปิยะมโนธรรม อย่างไม่เป็นทางการพบว่า เด็กผู้หญิงประมาณ 300 กว่าคน มีเพศสัมพันธ์ก่อนจบ ม.6 ถึงร้อยละ 30 และผู้หญิงอายุ 20-25 ปี เกือบ 500 กว่าคน มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานโดยมองเรื่องนี้ไม่สำคัญ (นิตยสารแม่และเด็ก. 2540) อีกทั้งผลสืบเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของวัยรุ่น คือ การตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ (อมรา สุนทรธาดา. 2536: 6) และการที่วัยรุ่นขาดการเรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์อย่างถูกต้อง การไม่รู้จักระวังตัวและการคุมกำเนิดที่ถูกต้อง จึงทำให้พลาดพลั้งตั้งครรภ์ขึ้น อีกทั้งไม่สามารถหาทางออกที่เหมาะสมได้ วัยรุ่นจึงหาทางออกโดยการทำแท้งเพราะการทำแท้งเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้มากที่สุดของวัยรุ่นในปัจจุบัน (สุริดา ฉายาลักษณ์. 2531: 35)

จากผลการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น (กองวางแผนครอบครัวและประชากร. 2540: 31) นับว่าเป็นสัญญาณเตือนภัยที่ทุกฝ่ายควรหาแนวทางแก้ไข เพราะสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเยาวชนไทยมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเช่นนี้ ก็เพราะเนื่องมาจากสื่อซึ่งมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม จนสามารถก่อให้เกิดวิกฤติกับประเทศในอนาคตได้ (นสพ. ไทยรัฐ วันเสาร์ที่ 23 ตุลาคม 2547) นอกจากนี้ ยังมีปัญหาสืบเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ ก็คือ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คตินุรักษ์ (2535: 9) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรม

ทางเพศที่เกี่ยวกับการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่มีอายุ 15 - 24 ปี จำนวน 1,094 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าครึ่งและอายุครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์คือ 12 ปี และยังคงสอดคล้องกับกองอนามัยโรค (2542: 13) ที่รายงานการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมในวัยรุ่นก่อให้เกิดปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยพบว่าจำนวนผู้ที่เป็นกามโรคในกลุ่มนักเรียน นักศึกษามีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น (จันทรพิชญ์ ชูประภาพรรณ. 2543: 90)

นอกจากนี้ยังพบว่า จำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ในกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน (กองระบาดวิทยา. 2543: ไม่ปรากฏเลขหน้า) และจากการศึกษาของ ดูเร็กซ์ (Durex.2542: 10-16) ได้ศึกษาวัยรุ่นที่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า วัยรุ่นมีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยมากเพียงร้อยละ 23 เหตุผลที่วัยรุ่นไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์เพราะกลัวขาดความเชื่อถือจากคู่นอน ซึ่งจากพฤติกรรมดังกล่าว สามารถนำไปสู่ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ได้

ดังนั้นปัญหาความร่วมมือในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนนับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งของสังคมไทย ซึ่งถ้าพิจารณาแล้วพบว่าสาเหตุของปัญหาความร่วมมือในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มปัจจัยเฉพาะภายในบุคคลที่แตกต่างกันไปทั้งในด้านของ ความรู้ ทักษะคติ ความเชื่อ และกลุ่มปัจจัยภายนอกที่ประกอบด้วย ปัจจัยทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ปัจจัยทางด้านครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่มีส่วนกระตุ้นให้เกิดความรู้สึทางเพศ (เต็มสิริ บุญยะสิงห์. 2526: 13, รัตนา พุ่มสวรรค์. 2544:1)

นอกจากนี้การรับวัฒนธรรมของต่างชาติ เช่น การแต่งกาย การประพฤติปฏิบัติตนตามอย่างวัยรุ่นต่างประเทศ การมีอิสระเสรีภาพทางเพศที่สามารถใกล้ชิดสนิทสนมกันได้ง่าย ประกอบกับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น สื่อต่างๆ ได้แก่ ทีวี หนังสือ วีดีโอ ภาพยนตร์ และซีดีรอมโป๊ต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งหาดูได้ไม่ยากและราคาไม่แพง รวมทั้งสถานบันเทิงต่างๆ ที่มีการเพิ่มจำนวนของสถานเริงรมย์และสื่อลามกมากขึ้นจนทำให้เยาวชนขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีความยั้งคิด ปลดปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามความต้องการของตนโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นเหตุให้วัยรุ่นไทยมีการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมเพิ่มขึ้นและก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมามากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของวัยรุ่น (วนิดา พันธุ์สอาด. 2543: 6) ดังนั้นการให้ความรู้เรื่องเพศอย่างเป็นขั้นตอนและถูกต้องเหมาะสม เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและป้องกันการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กและเยาวชนจึงต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน และสื่อมวลชน

การศึกษาค้นคว้าวิจัยมีความสนใจศึกษา ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต

1-3 โดยมีลักษณะทางสังคม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลจากบิดามารดา การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และลักษณะทางจิต ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนที่เหมาะสม ความเชื่ออำนาจภายในตน และลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ ลักษณะการพักอาศัยของนักเรียน สถานภาพครอบครัว

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่มีลักษณะทางสังคม (การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลจากบิดามารดา อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน) และลักษณะทางจิต (เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และความเชื่ออำนาจในตน) ที่แตกต่างกัน
2. เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วยลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยจำแนกตามลักษณะชีวสังคม

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในสภาพปัจจุบัน นอกจากนี้ยังทำให้เห็นถึงความสำคัญของลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่มีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดทิศทางการดำเนินงานส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนเพื่อให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป็นที่ยอมรับของทั้งครอบครัวและสังคมต่อไป
2. ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้ในการวางแผน กำหนดกลยุทธ์และวิธีการทั้งในการกำหนดหลักสูตรเพศศึกษา กำหนดกิจกรรมต่างๆ อันจะเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยลดหรือบรรเทาปัญหาทางเพศของนักเรียนลงได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร กระทรวงศึกษาธิการ ประกอบด้วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต1-เขต3 ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 และในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยดำเนินการจากการนำรายชื่อโรงเรียนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต1-เขต3 มาทำการสุ่มเลือกโรงเรียนได้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาละ 1 โรงเรียน รวมโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสิ้น 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนเทพศิลาและ โรงเรียนชินนรสวิทยาลัย เมื่อได้โรงเรียนแล้วนำมาจับฉลากเลือกห้องเรียนที่เป็นตัวแทนแต่ละชั้น โดยจับฉลากเลือกห้องเรียนในแต่ละชั้น ได้ชั้นเรียนละ 1 ห้องเรียน ดังนั้นได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ม.1,ม.2 และ ม.3 รวม 3 โรงเรียน จำนวน 9 ห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในการศึกษาค้างนี้จำนวน 412 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยตัวแปร ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ที่ใช้เป็นตัวแปรหลักในการวิจัยมีดังนี้

1.1 ปัจจัยทางจิตสังคม ประกอบด้วย

1.1.1 ลักษณะทางสังคม

- 1.1.1.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา
- 1.1.1.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา
- 1.1.1.3 การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน
- 1.1.1.4 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

1.1.2 ลักษณะทางจิต

- 1.1.2.1 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนที่เหมาะสม
- 1.1.2.2 ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน
- 1.1.2.3 ความเชื่ออำนาจภายในตน

1.1.3 ลักษณะทางชีวสังคม

- 1.1.3.1 เพศ
- 1.1.3.2 ลักษณะการพักอาศัย
- 1.1.3.3 สถานภาพครอบครัว

2. ตัวแปรตาม คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 12-14 ปี ทั้งนักเรียนชาย และนักเรียนผู้หญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1-3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร กระทรวงศึกษาธิการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549

2. โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ขึ้นกับ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต1-เขต3 กระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาแบบสหศึกษา

3. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร หมายถึง กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งแยกเป็นกลุ่มตามสถานที่ตั้งโรงเรียนตามเขต รับผิดชอบ ในการตรวจราชการส่วนกลาง ประกอบด้วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต3

4. ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน หมายถึง ความพร้อมในการมี พฤติกรรมเกี่ยวกับการไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย การดื่มสุราหรือของมีเมา การดู ภาพยนตร์หรือหนังสือที่กระตุ้นและยั่วยุูกามารมณ์ การมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้าม มีการ แทะเนื้อต้องตัวหรือการสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว

5. สถานภาพของครอบครัว หมายถึง สถานภาพความเป็นอยู่ปัจจุบันของครอบครัวนักเรียน แบ่งเป็น

5.1 ครอบครัวสมบูรณ์ที่อยู่ด้วยกัน หมายถึง ครอบครัวที่มีบิดามารดาและบุตรอยู่ ร่วมกัน

5.2 ครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แยกกันอยู่ หมายถึง ครอบครัวที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ ด้วยกัน ได้แก่ ครอบครัวที่บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต และครอบครัวที่บิดามารดาแยกทาง กันหรือหย่าร้างกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย

6. ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง สถานที่พักอาศัยของนักเรียนในขณะที่กำลังศึกษา ได้แก่

6.1 พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา

6.2 พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา

6.2 พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1-3 ซึ่งในการนำเสนอการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในการวิจัยครั้งนี้สามารถแบ่งเป็นหัวข้อต่างๆ ตามลำดับดังนี้

1. ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน
2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
3. ปัญหาทางเพศในวัยรุ่น
4. แนวการวิเคราะห์สาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ
5. ลักษณะทางสังคมกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
6. ลักษณะทางจิตกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
7. ลักษณะทางชีวสังคมกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

การเปลี่ยนแปลงทางเพศของวัยรุ่น ได้รับอิทธิพลมาจากฮอร์โมนเพศ ทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกทางเพศ เริ่มมีความรัก มีความสนใจเพศตรงข้าม ต้องการแสวงหาความแปลกใหม่และอยากเรียนรู้เรื่องเพศมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีจุดเริ่มต้นจากการแสดงออกของความพร้อมในการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ประกอบกับแรงขับทางเพศ จึงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น มีสาเหตุมาจาก ความอยากรู้ อยากเห็น อยากลอง เพื่อนชักชวน เมาสุรา และจากการดูสื่อลามกต่างๆ นอกจากนี้การรับวัฒนธรรมของต่างชาติ เช่น การแต่งกาย การประพฤติปฏิบัติของวัยรุ่นต่างประเทศที่เป็นแบบอย่าง รวมถึง การเพิ่มจำนวนสถานเริงรมย์และสื่อลามกต่างๆ ที่นับวันจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุให้วัยรุ่นไทยมีการแสดงออกของความพร้อมในการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยไม่ตั้งใจได้ง่าย

การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจมักเกิดขึ้นได้จากการเริ่มต้นจากการเกี่ยวข้องกับกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันก่อน โดยต่อมากมีการเกี่ยวข้องกับเพื่อนทั้งสองเพศเป็นกลุ่ม และเริ่มมีการนัดเที่ยวเป็นคู่รักพร้อมๆ กันหลายคู่ และสุดท้ายพบกันตามลำพังเฉพาะคู่รัก การได้มีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนม มีการสัมผัสผัดลู่

คำร่างกายของฝ่ายหญิงจนถึงมีการเล้าโลมกัน จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่สุด จากการศึกษาของปฐม นวลคำ และ อิทธิพล มูลพอง. (2543: 32-46) เรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 357 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อน ได้แก่ กิจกรรมในวันหยุดเรียน กิจกรรมหลังเลิกเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญ เช่นเดียวกับ งานวิจัยของวัฒนา สาระขวัญ (2545:1) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตเมืองและชนบท จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 800 คน พบว่า ปัจจัยแรงสนับสนุนทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ คือ แรงสนับสนุนจากเพื่อน พ่อแม่ ผู้ปกครองและครู ตามลำดับ

สอดคล้องกับ การศึกษาของ โพธิสิตา และภัทรวาณิช (Pothisita and Pattaravanich.1995: 51-100) เกี่ยวกับวัยรุ่นปัจจุบันในประเทศไทย: ผลการสำรวจวัยรุ่นและครอบครัว จำนวน 2,180 คน โดยแบ่งเป็น 5 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ และกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและเพื่อนมีความสัมพันธ์กับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุรา สูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อีกทั้งจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การเกี่ยวพาราสี การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อน อย่างน้อย 2-3 ครั้ง/สัปดาห์ เช่น การเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า โดยวัยรุ่นชายใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง เช่นเดียวกับการศึกษาของ ปวีณา สายสูง (2541:2) เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่านพบว่าสัดส่วนของเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าเพศหญิงโดยพบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยของ จรรยา ดวงแก้ว (2539: 98-126) ได้ศึกษา ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปลาย กรุงเทพมหานคร เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจและสังคม ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการมีเพศสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความรู้ในระดับปานกลาง มีเจตคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเชิงบวก และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยที่สุดและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ.05 ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ การดื่มสุรา การเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือกระตุ้นทางเพศการดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือ การ

กอดจูบ มีความสัมพันธ์กับลักษณะประชากร เศรษฐกิจ และสังคม เช่น เพศ อายุ ระดับชั้น ค่าใช้จ่าย ประจำเดือน ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิวัฒนา โคมพนานคร (2538: 29) เกี่ยวกับพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์พบว่า การจับมือถือแขนมีโอกาสเกิดมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 10 การกอดจูบมีโอกาสมี เพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 60 และถ้ามีการลูบคลำข้างนอกโอกาสเกิดได้ถึง ร้อยละ 80 และถ้าลูบคลำข้าง ในโอกาสเกิดได้ถึงร้อยละ 100 นอกจากนี้การแต่งกายของวัยรุ่นหญิง เช่น การใส่เสื้อสายเดี่ยว การนุ่ง กระโปรงสั้น เสื้อเกาะอก ฯลฯ ความเอื้ออำนวยของสถานเริงรมย์และสิ่งบันเทิงต่างๆ เป็นสิ่งยั่วยุให้ วัยรุ่นชายเกิดแรงขับทางเพศ และเป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอัน ควร ด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้จากการศึกษาของ ประพิมพร อัมพาพรหม (2543) ได้ศึกษา ค่านิยมทางเพศและ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขต กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรเพศ สายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ที่พักใน ปัจจุบัน สถานภาพการสมรสของบิดามารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 400 คน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วน ใหญ่ ร้อยละ 62.3 มีค่านิยมทางเพศเชิงลบ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ เคยดื่มเครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์ ร้อยละ 79.5 โดยใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 78.8 เคยจับมือถือแขนกับคูรักหรือ เพศตรงข้าม ร้อยละ 66.8 เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 52.7 เคยกอดจูบกับคูรักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 40.8 และเคยใช้สารเสพติด ร้อยละ 8.2 และค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศทุกพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีลักษณะทางประชากรที่มีความสัมพันธ์ กับค่านิยมทางเพศ ได้แก่ เพศ และประเภทของโรงเรียน

โดยลักษณะประชากรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การดื่มเครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน และประเภทโรงเรียน การเที่ยวสถานเริงรมย์มี ความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และแหล่งความรู้เรื่องเพศที่ ได้รับ การใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับเพศและที่พักของนักเรียน การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีความสัมพันธ์กับเพศและสายวิชาที่เรียน การจับมือถือแขนกับคูรักหรือเพศตรงข้าม มีความสัมพันธ์ กับสายวิชาที่เรียนและประเภทของโรงเรียน และ การกอดจูบกับคูรักหรือเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์ กับสายวิชาที่เรียนและประเภทของโรงเรียน

นอกจากนี้จากงานวิจัย ของ อังสนา บุญธรรม (2535: 55) ได้ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรม ทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัด นครราชสีมา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา 1,752 คน เป็นนักเรียนเขตชนบท 887 คน และนักเรียน เขตเมือง 865 คน พบว่า นักเรียนชายที่ดื่มสุร่าบ่อยๆ จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่

ไม่เคยดื่มหรือดื่มเป็นครั้งคราว นอกจากนี้พบว่า การอ่านหนังสือไป หรือหนังสือปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศอย่างน้อยอาทิตย์ละครั้งจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่อ่านประมาณเดือนละครั้งหรือน้อยกว่า และพบว่าการดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศอาทิตย์ละครั้งจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศเดือนละครั้ง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฑามาศ นุชนารอด (2531:75) ที่พบว่า การอ่านหนังสือลามกหรือดูภาพยนตร์อนาจารการมีเพศสัมพันธ์ต่างๆ หรือ ดูจากภาพยนตร์หรือเทปโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ กรองทิพย์ จันแยม (2538: 29) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนและสื่อบุคคลกับการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น พบว่าสื่อมวลชนที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับมากที่สุด คือ สื่อโทรทัศน์ รองลงมา คือ นิตยสาร ตามลำดับ และเนื้อหาที่มีการเปิดรับมากที่สุดคือ รายการบันเทิง โดยจากการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยอมรับความสัมพันธ์ของชาย-หญิง ก่อนการสมรสว่าควรกอดจูบและเล้าโลมกันได้ แต่การมีเพศสัมพันธ์กันนั้น ค่าเฉลี่ยของการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนการศึกษาของ จุฑามาศ นุชนารอด (2531: 75-80) พบว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ ผู้ที่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 41.60 และผู้ที่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 9 อีกทั้งยังพบว่า การดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น โดยพบว่าวัยรุ่นที่ดื่มสุราจะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์เร็ว ซึ่งก่อให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ ตลอดจนการตั้งครรภ์ ที่ไม่พึงประสงค์มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่ดื่มสุรา (จันทนัท ทองศิริ . 2539 :15; อ้างอิงจาก National institute of Child Health and Human Development, 1994: 85) สำหรับการได้รับสื่อเรื่องเพศจากสื่อมวลชนพบว่า การอ่านหนังสือลามกหรือดูภาพยนตร์อนาจารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ต่างๆ หรือดูจากภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (จุฑามาศ นุชนารอด.2531: 75) สอดคล้องกับการวิจัยของ วันทนี วาสิกะสิน (2526:64) พบว่าวัยรุ่นมีการเปิดรับข่าวสารในเรื่องเพศจากสื่อที่นำเสนอเรื่องเพศอย่างไม่ถูกต้องนั้น จะส่งผลต่อความรู้ ความคิดเห็น ความเชื่อ และเจตคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนก่อให้เกิดปัญหาการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นขึ้นได้

สำหรับการศึกษาของ ระวีวรรณ กันวี (2547: 70-78) เกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตลักษณะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 380 คน จากสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับประกาศนียบัตร

วิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลย สถานภาพการพักอาศัย การมีแบบอย่างจากเพื่อนเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ และการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบประชาธิปไตย สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นหญิง ได้ร้อยละ 75.30 และการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลย การมีแบบอย่างจากเพื่อนเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ และสถานภาพการพักอาศัย พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลย กับสถานภาพการพักอาศัย โดยวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมสั่งสอนแบบปล่อยปละละเลยมากและวัยรุ่นที่อาศัยอยู่หอพักกับเพื่อนหรืออยู่คนเดียวมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศแบบปล่อยปละละเลยมาก แต่อาศัยอยู่กับบิดามารดาและมากกว่ากลุ่มอื่น แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นๆ ที่ศึกษา

นอกจากนี้จากการศึกษาของ สุนิตย์ พัวพันพัฒนา (2547: 72-75) เกี่ยวกับ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาในอำเภอพาน : ศึกษากรณีนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย จำนวน 300 คน พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศเชิงเสรีมากที่สุด คือ ทักษะคิดในเรื่องเพศ รองลงมา คือ การดูสื่อที่เน้นเรื่องเพศ การใช้ชีวิตนอกเวลาเรียนที่ไม่เป็นประโยชน์ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ลักษณะของกลุ่มเพื่อนที่สังกัด อายุ เพศ และระดับการศึกษา ตามลำดับ และปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศเชิงเสรี ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ความรู้เรื่องเพศ ลักษณะของบุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย และลักษณะของที่พักอาศัย ตามลำดับ และจากการศึกษาของ รานี ศิลปชัย (2547: 108-114) เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา: ศึกษากรณี จังหวัดระยอง จำนวน 220 คน พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสัมพันธ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ความเพียงพอของรายได้ การใช้สารเสพติด อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ความต้องการความรัก ตามลำดับ

สำหรับการศึกษาของ สมบูรณ์ จิตชาญวิชัย (2546: 222-226) เรื่อง วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร ได้เก็บข้อมูลจากนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์เจาะลึก พบว่าครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่อบรมสั่งสอนเรื่องการแต่งกาย กิริยาวาจา และการแสดงอารมณ์ทั้งในยามปกติและเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศ โดยใช้วิธีการตักเตือนก่อนหรือหลังแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ในขณะที่เรื่องกิริยาท่าทาง พ่อแม่ส่วนใหญ่มักใช้วิธีบอกถึงผลดีผลเสีย แต่ในเรื่องการร่วมประเวณี ส่วนใหญ่ใช้วิธีการตักเตือนก่อนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รองลงมา คือ การบอกถึงผลดี

ผลเสีย และยกตัวอย่างจากสื่อมวลชนให้เห็นอย่างชัดเจน สำหรับกิริยาวาจากับบิดามารดาพูดด้วยความเคารพแต่กับกลุ่มเพื่อนมักใช้ถ้อยคำไม่สุภาพและมีคำศัพท์เฉพาะกลุ่มและพูดกับคู่รักด้วยความไพเราะ นอกจากนี้นักเรียนวัยรุ่นเคยจับมือโอบกอดหอมแก้มกับคู่รัก สำหรับเรื่องการร่วมประเวณีพบว่า อายุครั้งแรกของการร่วมประเวณี คือ 12 ปี และ 14 ปี โดยร่วมกับคู่รัก สาเหตุเกิดจากอารมณ์ความรัก ความอยากรู้อยากเห็น โดยส่วนใหญ่ใช้บ้านคู่รักและบ้านตนเองเป็นสถานที่ร่วมประเวณี

จากที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรนั้นมักมีสาเหตุมาจากหลายประการร่วมด้วย คือ ทั้งจากตัวเด็กเอง กลุ่มเพื่อน ครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่นนั้นกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อเจตคติในเรื่องเพศมาก ซึ่งหากตัวเด็กเองมีจิตใจไม่มั่นคงแล้ว ประกอบกับอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความเชื่อ มีค่านิยมผิดๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศก็จะทำให้เด็กมองว่าตนสามารถมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควรได้เพราะถือว่าเป็นเรื่องปกติ และจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ หรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามได้ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศต่างๆ มากมาย เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และปัญหาอื่นๆ ตามมาได้

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าประเทศไทยประสบปัญหาทางเพศของเด็กวัยรุ่นในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การชิงสุกก่อนห่าม การตั้งครรภ์ระหว่างเรียนหนังสือ การเป็นโสเภณีเด็กที่มีอยู่มากเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย การหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตก สื่อมวลชนประเภทต่างๆ ทำให้วัยรุ่นต้องพลัดพลั้งไป ส่วนใหญ่ก็เนื่องมาจากไม่รู้ตัว รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ว่าตนเองมีพฤติกรรมหลายอย่างส่งเสริมให้เกิดความพร้อมในการมีเพศสัมพันธ์ได้ เช่น การเที่ยวเตร่ในสถานเริงรมย์ยามค่ำคืน การใช้สารเสพติด การดื่มสุราหรือของมีเมาทุกชนิด การอ่านหนังสือโป๊ การดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ประเภทปลุกเร้าอารมณ์เพศ การอยู่ลำพังสองต่อสอง และการแตะต้องสัมผัสเพศตรงข้าม ซึ่งล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดอารมณ์เพศได้ทั้งสิ้น

พฤติกรรมดังกล่าวถือเป็นความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของวัยรุ่นได้ อีกทั้งยังพบว่า สิ่งแวดล้อมมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น เพราะส่วนหนึ่งมาจากการเปิดบริการของสถานเริงรมย์ เช่น ซ่องโสเภณี โรงขายหนังลามก สถานที่โชว์ลามก ฯลฯ ที่มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ (สุชา จันทรเอน.2538: 40-45) อีกทั้งสื่อมวลชน ยังได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นด้วย ได้แก่ (ศศิภาณีย์ เขียงทอง. 2543: 42)

1. หนังสืออ่านเล่น พบว่ามีจำนวนมากที่อยู่ในท้องตลาด เป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเพศ หนังสือยั่วยุคมารมณ หนังสือลามก และไม่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศที่ถูกต้อง อีกทั้งให้บทเรียนที่เลวใน

ด้านภาษา ชักจูงให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว หรือมีที่ทำนารังเกียจต่างๆ รวมทั้งเรื่องเพศด้วย ก่อให้เกิดความขัดแย้งทางจิตใจของวัยรุ่น

2. หนังสือพิมพ์ เป็นแหล่งให้ข่าวสารความรู้แก่วัยรุ่นทั้งทางดีและทางเลว หนังสือพิมพ์ไทยส่วนมากมักคิดถึงประโยชน์ของตนเองมากกว่าที่จะช่วยให้สังคมดีขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่หนังสือพิมพ์ที่ขายดีที่สุด และอันดับรองลงมาของประเภทที่มีการลงรูปเปลือยและบรรยายข้อความยั่วเย้าอารมณ์ทางเพศ โดยไม่คำนึงถึงสื่อที่แสดงออกต่อสาธารณะ ในขณะที่ผู้อ่านส่วนหนึ่งเป็นวัยรุ่น และอาจกระทำอะไรผิดๆ จากการอ่านหนังสือพิมพ์

3. ภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ เป็นสื่อที่แสดงให้วัยรุ่นรู้จักเทคนิคในการทำคามผิดและการแสดงแบบอย่างความประพฤติไม่ดี ซึ่งวัยรุ่นซึมซับโดยไม่รู้ตัว นักวิชาการโดยทั่วไปเชื่อว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลในการจูงใจเป็นพิเศษเนื่องจากได้เห็นและได้ยินไปพร้อมกัน จึงทำให้เร้าอารมณ์ได้ง่าย และมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นไทยมากขึ้นในปัจจุบัน

ดังนั้นในการศึกษานี้ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาถึงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ที่ประกอบด้วย ความพร้อมกระทำของนักเรียนในการไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย การดื่มสุราหรือของมีเมา การดูภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ตหรือหนังสือ ที่กระตุ้นและยั่วเย้าอารมณ์ทางเพศ การมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้าม การแตะเนื้อต้องตัวและการสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงขู้สาว เป็นต้น

การวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน หมายถึง ปริมาณของความพร้อมในการมีพฤติกรรม การไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย การดื่มสุราหรือของมีเมา การดูภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ตหรือหนังสือที่กระตุ้นและยั่วเย้าอารมณ์ทางเพศ การแสดงความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้าม การแตะเนื้อต้องตัวและการสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงขู้สาว

การศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดประเภทมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยสร้างตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ เพื่อประเมินความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ซึ่งสามารถวัดได้โดยแบบสอบถามเรื่องความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามนิยามปฏิบัติการและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อสอบถามว่าข้อความในแบบสอบถามมีความเป็นจริงตรงกับนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด แล้วให้ผู้ตอบเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นปริมาณได้ แบบสอบถามวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนนี้เป็นข้อคำถามที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 6 หน่วย คือ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ซึ่งนักเรียนที่ตอบได้

คะแนนจากแบบสอบถามสูงกว่า แสดงว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนต่ำกว่า

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหรือมีกิจกรรมทางเพศ ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้จากสังคม รวมถึงค่านิยม เจตคติ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศทั้งในด้านกายวิภาคและด้านพฤติกรรมทางเพศซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งด้านสรีระวิทยาและจิตวิทยา เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศตามแรงขับทางชีววิทยา จนได้แสดงพฤติกรรมแห่งความสัมพันธ์ทางเพศออกมาให้เห็น (สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร. 2531: 64)

นอกจากนี้พฤติกรรมทางเพศยังครอบคลุมพฤติกรรมสองลักษณะ คือ พฤติกรรมที่อยู่ภายในและพฤติกรรมที่แสดงออกภายนอก เพราะตามทัศนะของนักจิตวิทยา กล่าวว่าความต้องการทางเพศหรือการร่วมเพศไม่ถือว่าเป็นการเรียนรู้แต่เป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่พร้อมจะแสดงออกเมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะ (Kirkendall.1965: 1-8) ฉะนั้นมนุษย์จึงแสดงออกถึงเรื่องเพศตลอดเวลาทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัวเพราะความแตกต่างระหว่างเพศมีผลในการควบคุมพฤติกรรม และ สุชา จันทรโณม (2539: 72) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศว่า บุคคลแต่ละคนมีลักษณะพฤติกรรมประจำตัวโดยเฉพาะกล่าวคือ ลักษณะกิริยา ท่าทางความประพฤติ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดเป็นของตนเอง แต่ในเวลาเดียวกันเขาจะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับภาวะสังคมที่เขาอยู่ด้วย

สำหรับ เฮิร์ลอค (Hurlock. 1974 : 122) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นว่าเป็นระยะที่มักมีเรื่องรักใคร่ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง มีความสนใจอย่างจริงจังในทุกแง่มุมในเรื่องเพศ เกิดความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งทำให้ใฝ่หาความรู้และการอ่านหนังสือ แล้วในที่สุดก็เกิดการทดลองเพราะวัยรุ่นมีความพร้อมทางร่างกายที่จะสืบพันธุ์หรือให้กำเนิดทารกได้ ส่วนจิตใจก็มีความเจริญทางเพศ เช่น มีความสนใจต่อเพศตรงข้าม อยากมีคู่รักหรือแฟน มีความรู้สึกทางเพศหรือมีกามารมณ์ทางเพศ พฤติกรรมทางเพศถือว่าเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์และเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่งมีความจำเป็นที่ต้องมีการเรียนรู้ที่ถูกต้องเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องทางเพศ เพราะพฤติกรรมทางเพศของแต่ละบุคคลเป็นผลมาจากเจตคติในเรื่องเพศของแต่ละบุคคลนั้น โดยที่เจตคติในเรื่องเพศที่มีมากมาจากการที่บุคคลได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากครอบครัวในลักษณะไหนก็จะมีเจตคติในลักษณะนั้นซึ่งจะส่งผลไปถึงการมีพฤติกรรมในเรื่องเพศด้วย สำหรับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นพบว่าทั้งวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีความสนใจอย่างจริงจังในเรื่องเพศ

นอกจากนี้ เฮิร์ลอค (Hurlock. 1974: 122) กล่าวว่าวัยรุ่นระยะนี้มักสนใจในเรื่องรักใคร่ มีความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ แล้วในที่สุดก็เกิดการทดลอง

เพราะวัยรุ่นมีความพร้อมทางร่างกายที่จะสืบพันธุ์หรือให้กำเนิดทารกได้ ส่วนจิตใจก็มีความเจริญทางเพศ เช่น มีความสนใจเพศตรงข้าม อยากมีคู่อรักหรือแฟน และมีความรู้สึกทางเพศรวมทั้งมีกามารมณ์รุนแรง สอดคล้องกับ เดคซี (Daccy.1980:71) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศ สรุปได้ว่า 1)วัยรุ่นตอนปลายระดับวิทยาลัยในปัจจุบันมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นสมัยก่อน 2) ผู้หญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงานมีจำนวนมากขึ้นมากกว่าผู้ชาย 3) วัยรุ่นตอนต้นทั้งชายและหญิงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ทางเพศเร็วขึ้นกว่าแต่ก่อน นอกจากนี้ สุชา จันทน์เอม (2542:85) ได้ศึกษาพบว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายและหญิงของไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงานมากขึ้น

สำหรับวัยรุ่นที่ศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตที่จะเปลี่ยนแปลงจากเด็กไปเป็นผู้ใหญ่ มีอายุ 12-14 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ดังต่อไปนี้ (พรพิมล เจียมนาคินทร์. 2539: 19-82)

1. พัฒนาการทางร่างกาย (Physical Development) พัฒนาการทางร่างกายในวัยนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจากการเปลี่ยนแปลงจากลักษณะของเด็กมาเป็นลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่ เด็กวัยนี้จะมีการเจริญเติบโตทั้งทางน้ำหนักและส่วนสูง อัตราการเพิ่มความสูงจะต่ำลงเมื่ออายุ 15 ปี และจะไม่สูงขึ้นอีกเมื่ออายุประมาณ 17-18 ปี การเพิ่มน้ำหนักมีอัตราช้าลง ในเด็กหญิงอาจมีความสูงเพิ่มขึ้น 5-20 เซนติเมตร และมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น 7-25 กิโลกรัม

ส่วนในเด็กชายจะเจริญเติบโตช้ากว่าเด็กหญิงประมาณ 2 ปี โดยเฉลี่ยมีความสูงเพิ่มขึ้น 10-30 เซนติเมตร และมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น 7-30 กิโลกรัม ลักษณะเพศชั้นที่สองจะเจริญอย่างสม่ำเสมอ ในเด็กหญิงรังไข่จะเจริญอย่างรวดเร็ว ทรวงอกมีการเจริญสูงขึ้นเกือบเท่าผู้ใหญ่ มีขนที่อวัยวะเพศสูงขึ้น การเจริญเติบโตทางเพศจะสมบูรณ์เต็มที่เมื่ออายุ 17 ปี ส่วนในเด็กชายจะมีความเจริญเติบโต มีขนาดใหญ่ขึ้นทุกๆ ส่วนของร่างกาย ขนตามแขนขามีสูงขึ้น หนวดเคราทยายขึ้น และเด็กชายเริ่มมีส่วนสูงทันเด็กหญิงเมื่ออายุครบ 15 ปี และจะมีความเจริญรวดเร็วทั้งส่วนสูงและน้ำหนักสูงกว่าเด็กหญิง เด็กชายจะหยุดการเจริญเติบโตด้านความสูงเมื่ออายุประมาณ 20 ปี

2. พัฒนาการด้านสติปัญญา (Intellectual Development) วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการพัฒนาการทางสติปัญญาที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว มีความสามารถต่างๆ เพิ่มขึ้นหลายอย่าง ทั้งในด้านความสนใจต่อสิ่งต่างๆ ก็มีอย่างกว้างขวางและลึกซึ้งขึ้น เขาสามารถใช้ความคิดของตนเองได้อย่างอิสระ แสดงความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ ได้อย่างเสรีสูงขึ้น แบบการคิดของวัยรุ่นเริ่มแตกต่างไปจากตอนที่เขาเป็นเด็ก อย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ เริ่มคิดถึงสิ่งที่ห่างออกไปจากตัวได้ ไม่ผูกการคิดไว้กับการคิดเพียงแบบเดียว รู้จักสังเกตความคิดความรู้สึกที่คนอื่นมีต่อตัวเองชัดเจนขึ้น ทำให้การประเมินค่าตัวเองของเด็กวัยนี้

เป็นไปอย่างตรงต่อข้อเท็จจริงสูงขึ้น ความสามารถที่วัยรุ่นมีเพิ่มขึ้น จะช่วยให้สามารถสะสมความรู้ด้านต่างๆ ได้ดีขึ้น

สิ่งสำคัญในการพัฒนาด้านสติปัญญาของวัยรุ่นที่เปลี่ยนแปลงจากการคิดของเด็กที่อายุต่ำกว่า คือ การพัฒนาการรู้คิดจากเชิงรูปธรรมมาเป็นเชิงนามธรรม กล่าวคือ วัยรุ่นจะกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้เหตุผลจากการตั้งสมมติฐานต่างๆ สามารถพิจารณาสิ่งที่อาจเป็นไปได้เท่าๆ กันกับพิจารณา เรื่องที่เป็นจริงและเป็นรูปธรรม วัยรุ่นจึงค่อยพิจารณาสูงขึ้นจากการคิดเชิงเด็กเล็ก ในแบบที่มีการค้นหาและดูเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของกับเหตุการณ์ต่างๆ มาสู่การคิดที่เป็นตัวของตัวเองได้

3. พัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคม (Emotional & Social Development) วัยรุ่นมีความรู้สึกรุนแรง แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมา เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง แต่ในบางครั้งก็จะมีสับสนหวั่น มีความสงสัยอยู่ตลอดเวลา ความชอบไม่ชอบของวัยรุ่นนี้รุนแรงสูง ไม่ค่อยจะยอมใครง่ายๆ นักทั้งผู้ชายและผู้หญิงต่างต้องการแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับผู้ใหญ่เสมอ เมื่ออยู่บ้านบางครั้งเด็กชอบเก็บตัวอยู่ตามลำพัง ไม่ต้องการให้ใครรบกวน เป็นวัยที่ชอบเข้าหมู่พวก ชอบให้เพื่อนยอมรับและยกย่อง เด็กมักมีความขัดแย้งอยู่ในใจอยู่เสมอ เช่น บางคราวอยากเป็นผู้ใหญ่ บางคราวอยากเป็นเด็ก เด็กมีความต้องการจะพึ่งพาตนเอง แต่ยังต้องการความสนใจจากพ่อแม่ เด็กวัยนี้ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ จึงมักเอาใจใส่กับรูปร่างของตนเองสูงขึ้น และจะมีความกังวลใจเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของตนเองอยู่ตลอดเวลา

โดยสรุปจะเห็นว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ร่างกายเจริญเติบโต ลักษณะทางเพศปรากฏเด่นชัด การทำงานของระบบประสาทและอวัยวะภายในมีผลต่อความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กในด้านอารมณ์ เด็กวัยรุ่นจะมีอารมณ์รุนแรง แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย มีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ แยกตัวในบางครั้ง ต้องพึ่งพาตนเอง สำหรับพัฒนาการทางสังคมนั้น เด็กวัยรุ่นต้องการเข้ากลุ่ม ต้องการให้กลุ่มยอมรับ ชอบเลียนแบบเพื่อนและคนเด่นคนดัง ทำให้วัยรุ่นเสี่ยงต่อการเกิดความเสี่ยงบนทางเพศ ดังนั้นหากเด็กวัยนี้ได้รับการส่งเสริมให้มีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมก็จะช่วยให้เด็กวัยรุ่นเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีพฤติกรรมทางเพศในสังคมที่ดีและเหมาะสมต่อไป

ปัญหาทางเพศในวัยรุ่น

เด็กเมื่อเจริญเติบโตเป็นวัยรุ่น จะพบว่ามีเปลี่ยนแปลงส่วนต่างๆ ของร่างกายมากมายทั้งเพศชายและเพศหญิง ทำให้เกิดปัญหา และมีความวิตกกังวลในเรื่องต่างๆ มากมาย จากการศึกษาพบปัญหาต่างๆ ดังนี้ (นภาพร มัชฌิมานุกร. 2539: 102)

1. เมื่อรูปร่างผิดไปจากเพื่อนๆ หรือญาติผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด เช่น ผู้ชายอาจมีตัวเตี้ย ใบหน้ามีสิว หรือในผู้หญิงมีขนาดเต้านมผิดปกติ เป็นต้น ความวิตกกังวลเหล่านี้ อาจทำให้เกิดมี พฤติกรรมแตกต่างไปจากเพื่อนๆ ได้

2. วัยรุ่นอาจมีความต้องการทางเพศสูง แต่สังคมไม่ยอมรับในการแสดงออกทำให้ไม่สามารถพูดเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผย เมื่อมีปัญหาจึงไม่กล้าถามหรือกลัวคำตอบที่จะได้รับ ซึ่งตามปกติวัยรุ่นจะได้รับความรู้จากเพื่อน หนังสือปลุกอารมณ์หรือภาพยนตร์ ซึ่งมักพบว่าบิดเบือนจากความเป็นจริง ทำให้ได้รับความเชื่อที่ผิดๆ อาจทำให้มีปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับชีวิตทางเพศในวัยผู้ใหญ่ และเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาทางจิตใจอีกด้วย

3. เกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ พบว่าวัยรุ่นบางคนมีความกังวลมาก แต่ความจริงแล้วการที่วัยรุ่นประพฤติก่อร่วมเพศเป็นครั้งแรกถือว่าเป็นสิ่งปกติ และจะไม่มีผลต่อเนื่องไปถึงชีวิตทางเพศในวัยผู้ใหญ่

4. เกี่ยวกับเรื่องการปรับตัว พบว่า วัยรุ่นบางคนมีปัญหาการปรับตัวทางสังคมกับเพศตรงข้าม หรือไม่กล้ามีนัดกับเพศตรงข้าม ทำให้ตนเองคิดว่าเป็นคนผิดปกติและความเข้าใจผิดนี้อาจได้รับการเสริมจากพ่อแม่และเพื่อน ซึ่งไม่เข้าใจสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา

5. วัยรุ่นบางคนมีความวิตกกังวล อันเกิดจากมีความคิดฝันเรื่องเพศ ความรู้สึกสองจิตสองใจ เกี่ยวกับการร่วมเพศ ความสัมพันธ์เรื่องความรัก และความเป็นห่วงเรื่องสมรรถภาพทางเพศของตน ถ้าความคิดฝันนี้กว้างขวางมาก อาจมีผลรวมไปถึงการกระทำที่วิปริตบางอย่างได้ เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การร่วมเพศกับบุคคลร่วมสายโลหิต

6. วัยรุ่นบางคนสมัครใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ แต่บางคนจะหลีกเลี่ยง เช่น กลัวตั้งครรภ์ กลัวติดโรค ยังไม่พร้อมทางจิตใจ กลัวเสียชื่อเสียง เป็นต้น อย่างไรก็ตามวัยรุ่นบางคนที่ไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ แต่เขาก็อาจมีนัดกับเพื่อนต่างเพศหรือสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองได้

ปัจจุบันประเทศไทยพบว่าพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจะเริ่มคบหากันตั้งแต่วัยรุ่น เด็กรุ่นจะเริ่มมองหาเพศตรงข้ามที่ตนถูกใจ และเริ่มจากความตึงเครียดกันระหว่างเพศตรงข้าม มีการนัดเที่ยวกับเพศตรงข้าม และพัฒนาตามลำดับขั้น ตั้งแต่การสร้างมิตรภาพ เทียวด้วยกัน จูบกันและถึงขั้นได้เสียกัน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงพบว่าวัยรุ่นอาจมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควร ดังจะเห็นได้เป็นจำนวนมากจากการที่วัยรุ่นหญิงทำแท้งเนื่องจากฝ่ายชายไม่รับผิดชอบ ทำให้มองได้ถึงว่าปัจจุบันการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากประเทศอื่นๆ เข้ามามีบทบาทมากในประเทศไทย จึงทำให้วัยรุ่นไทยหย่อนยานในการยึดมั่นในวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมของชาติ ดังจะเห็นได้จากอิทธิพลของการแต่งกายของวัยรุ่น ความมีอิสระเสรีทางเพศ มีการสนิทสนมกันง่ายระหว่างวัยรุ่นชายและหญิง ประกอบกับการได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น อินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ วิดีโอ รวมทั้งสถานบันเทิงเรสซิเมนต์ต่างๆ ที่มีมากมาย

โดยในปัจจุบันสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เป็นช่วงของการสร้างพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศที่ตนเองสวมบทบาท (กุลชลี สุกัณหะเกตุ. 2532: 51) สอดคล้องกับงานวิจัยของ พนม เกตุมาน (2535: 115) ที่พบว่า 1) วัยรุ่นในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากขึ้นและเร็วขึ้น 2) วัยรุ่นชายมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิง 3) ปัจจุบันมีแนวโน้มว่าวัยรุ่นชายต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงด้วยกันมากกว่าที่จะมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ 4) วัยรุ่นส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เสียหาย และ 5) วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในวัยนี้ แต่มีแนวโน้มจะยอมรับมากขึ้น

จากที่ได้กล่าวมาว่าพฤติกรรมทางเพศ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประพฤติปฏิบัติหรือมีพฤติกรรมทางเพศอันเนื่องมาจาก ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้จากสังคม รวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อเรื่องเพศ ทั้งในด้านกายวิภาคและด้านพฤติกรรมการแสดงออกทั้งด้านชีววิทยา สุขวิทยา สังคมวิทยา และจิตวิทยา ดังนั้นเรื่องเพศจึงเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้ง เป็นผลสืบเนื่องที่ต้องสร้างความเข้าใจตั้งแต่วัยทารก แต่ความสนใจของผู้ใหญ่มักจะให้ความสนใจเฉพาะในช่วงวัยรุ่น เพราะเป็นระยะที่เด็กมีพฤติกรรมสนใจจริงจังกับเพศตรงข้าม ซึ่งสามารถสรุปถึงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้ดังนี้

1. การรักและสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกันกับตน วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15 -18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบบ่อย คือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียวโดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก แต่ความรักเช่นนี้จะเกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้นจับต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งของพัฒนาการทางเพศในมนุษย์ วัยรุ่นจำนวนมากเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจเกี่ยวกับศีลธรรมว่าตนเองกระทำถูกหรือผิด ฉะนั้นผู้ใหญ่ควรบอกให้เด็กเข้าใจว่า การสำเร็จความใคร่เป็นเรื่องธรรมดา ไม่มีพิษภัยและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทางเพศของเด็ก แต่ต้องกระทำโดยพอเหมาะพอควร ไม่หมกหมุ่นจนเกินไป และต้องสามารถยับยั้งชั่งใจได้เมื่ออยู่ในภาวะที่ไม่ควรทำ จิตแพทย์ถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับควบคุมความกดดันทางเพศ หรือช่วยในการปรับตัวทางเพศ

3. การสนใจเรื่องเพศ เด็กในวัยหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องเพศ เพราะเป็นระยะที่ตนจะมีความรู้สึทางเพศ ความสนใจเริ่มแสดงให้เห็นจากความพิถีพิถันในการแต่งกาย การแสดงกิริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การสนใจซื้อหาหนังสือโรแมนซ์มาอ่าน บางทีก็แสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลา หรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ำมอง (Peeping Tom)

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality or Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเขินอายหรือไม่แน่ใจตนเองที่จะแสดงความสนใจเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกันกับคนอื่นทั้ง พรณพิไล ศรีอาภรณ์ (2537: 40-41) ยังได้กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นโดยทั่วไปจะเริ่มจากความพึงพอใจกันระหว่างเพศตรงข้าม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างมิตรภาพ 2) การเกิดความรัก และ 3) การมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งผู้หญิงกับผู้ชายมีข้อแตกต่างกันในเรื่องนี้ คือ ผู้ชายอาจมีการสร้างมิตรภาพแล้วข้ามขั้นไปมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ โดยไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ได้ แต่ผู้หญิงต้องเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ผู้หญิงต้องก้าวจากการสร้างมิตรภาพไปสู่การเกิดความรัก สนใจที่จะมีความสัมพันธ์เพื่อความรักอันยั่งยืน แต่งงานก่อนจะมีความสัมพันธ์ทางเพศ การที่วัยรุ่นชายหญิงมีความสัมพันธ์กัน เช่น ไปเที่ยวด้วยกัน กอด จูบ ถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน มักจะเป็นเพราะฝ่ายหญิงคิดว่ามีความรักซึ่งกันและกันจึงยอมสละให้ได้ แต่แท้จริงแล้วฝ่ายชายอาจทำไปเพียงเพื่อต้องการความพอใจ ภูมิใจเท่านั้น โดยไม่ได้มีความรักหรือไม่ต้องการรับผิดชอบเลย

นอกจากนี้งานวิจัยของ บรูคส์กันและเฟอส์เทนเบิร์ก (Brook-Gunn and Furstenberg. In Muss. 1990: 245-248) ยังได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกันของวัยรุ่นว่าประกอบไปด้วยปัจจัยหลายอย่างที่มีส่วนให้วัยรุ่นแสดงออกของถึงพฤติกรรมต่างๆ ทางเพศออกมา ได้แก่

1) ปัจจัยทางด้านชีวภาพ พฤติกรรมทางด้านเพศของวัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศโดยมีปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ เช่น เด็กชายจะเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศช้า แต่เด็กหญิงจะเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศเร็วและมีเพศสัมพันธ์ก่อนเด็กผู้หญิงที่เข้าสู่วุฒิภาวะช้ากว่า

2) ปัจจัยทางด้านครอบครัว การมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ดี มีการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศและได้รับค่านิยมในเรื่องเพศจากบิดามารดาเป็นอย่างดีล้วนส่งผลและมีอิทธิพลต่อการเริ่มการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

3) ปัจจัยอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันมักได้รับอิทธิพลจากการสร้างบรรทัดฐานในเรื่องเพศจากกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

4) ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนไม่ดีและมีระดับการศึกษาต่ำมักจะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่าวัยรุ่นที่ยังคงศึกษาอยู่ซึ่งโดยมากจะเป็นผู้ที่มีฐานะไม่ดีด้วย

5) ปัจจัยทางสังคม พบว่า ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา ตลอดจนบริการของรัฐและสังคมที่จัดให้แก่วัยรุ่นในการได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องเพศนับว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่าในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จะเห็นได้ว่าปัจจุบันวัยรุ่นมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศมากขึ้นมากกว่าสมัยก่อน ทั้งในด้านเจตคติ และการกระทำ จนลืมนึกถึงวัฒนธรรมที่ดีงาม แต่ทั้งนี้พฤติกรรมทางเพศดังกล่าวคงมีความเกี่ยวข้องกับการที่เด็กวัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสาร การศึกษาและการรับเอาวัฒนธรรมจากชาติต่างๆ เข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตในปัจจุบันมากขึ้นประกอบกับที่วัยรุ่นมีการกระทำที่เป็นอิสระมากขึ้นกว่าแต่ก่อนจึงทำให้วัยรุ่นในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากยิ่งขึ้นตามมา

ดังนั้นหากเด็กวัยรุ่นได้รับการส่งเสริมให้มีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมจะช่วยให้เด็กวัยรุ่นหลีกเลี่ยงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ก่อปัญหาให้กับสังคมได้

แนวการวิเคราะห์สาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมสุขภาพ ผู้วิจัยจึงนำเสนอแนวความคิดส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับวิจัยพฤติกรรมสุขภาพโดยมีแนวคิดพื้นฐานว่าพฤติกรรมบุคคลเป็นองค์รวมของความรู้ เจตคติและการปฏิบัติ และเนื่องจากการศึกษาทางด้านพฤติกรรมศาสตร์เป็นการศึกษาแบบสหวิทยาการเพื่อใช้ศาสตร์ในแต่ละสาขาในการอธิบาย และทำนาย ตลอดจนการพัฒนาพฤติกรรมประเภทต่างๆ ของมนุษย์ได้อย่างครอบคลุมครบถ้วน ดังนั้นการจะเลือกองค์ความรู้ในแต่ละสาขามาใช้จึงต้องขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับปัญหาของพฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้วิจัยต้องการทำการศึกษาวิจัยด้วย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523: 60-61)

การเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ ควรระลึกเสมอว่าพฤติกรรมมนุษย์เป็นพลวัต โดยมีปัจจัยอื่นๆ อีกจำนวนมากที่เป็นตัวกำหนดเงื่อนไขและรูปแบบในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เพราะการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ นั้นถือว่าเป็นคุณสมบัติต่างๆ ส่วนบุคคลที่เกิดมาจาก ความเชื่อ ความคาดหวัง แรงจูงใจ ค่านิยม การรับรู้ นอกจากนี้ยังรวมถึงลักษณะบุคลิกภาพ ความรู้สึก และอารมณ์ ลักษณะอุปนิสัย ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวของมนุษย์ยังครอบคลุมถึงการกระทำที่แสดงออกอย่างเปิดเผย หรือเรียกว่า พฤติกรรมภายนอก ที่หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกโดยการกระทำสามารถมองเห็นได้อย่างเป็นรูปธรรมเช่น พฤติกรรมการออกกำลังกาย พฤติกรรมการรับประทานอาหารและพฤติกรรมที่ไม่สามารถเห็นได้โดยตรงอย่างเป็นรูปธรรม ต้องอาศัยการเก็บข้อมูลและรายละเอียดทางอ้อม เช่น พฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น นอกจากนี้พฤติกรรมของมนุษย์ยังรวมถึงคุณสมบัติส่วนบุคคลต่างๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มต่างๆ จากสถาบันทางสังคม วัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละสังคมด้วย

ดังนั้นในการศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมของมนุษย์ สามารถศึกษาได้จากสาเหตุ 2 ประการใหญ่ๆ คือ สาเหตุภายนอกตัวมนุษย์ เช่น สภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรม และสาเหตุภายในตัว

มนุษย์ เช่น ลักษณะทางจิตใจของมนุษย์ ซึ่งโดยทั่วไปแนวทางการวิเคราะห์จะใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งใน 4 รูปแบบ ดังต่อไปนี้เป็นหลัก ได้แก่ 1) รูปแบบที่เน้นจิตลักษณะ (Trait Model) คือ เน้นลักษณะภายในตัวบุคคลเป็นสาเหตุของพฤติกรรม ได้แก่ การศึกษาบุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งประกอบขึ้นด้วย ลักษณะทางจิตย่อยๆ หลายลักษณะที่คงสภาพอยู่ภายในบุคคล 2) รูปแบบการวิเคราะห์พลวัตทางจิต (Psychodynamic Model) มุ่งศึกษาโครงสร้างทางจิตที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรม ประกอบด้วย อิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) โดยโครงสร้างทางจิตทั้ง 3 ด้านนี้มีความขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลา และแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม 3) รูปแบบสถานการณ์นิยม (Situation Model) มุ่งเน้นว่าพฤติกรรมของมนุษย์ อาจแก้ไข ปรับปรุง และเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยสถานการณ์แวดล้อมภายนอก เงื่อนไขทางสังคมและสิ่งเร้าต่างๆ ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะต่างๆ กัน และ 4) รูปแบบปฏิสัมพันธ์ (Interaction Model)

รูปแบบปฏิสัมพันธ์นี้เน้นถึงความสำคัญของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสถานการณ์ ที่เน้นถึงความสัมพันธ์หลายทิศทางระหว่างบุคคลกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติการที่เกิดขึ้นมีความเชื่อมโยงและต่อเนื่องซึ่งกันและกัน ปัจจัยด้านบุคคลหรือปัจจัยด้านสถานการณ์เพียงใดด้านหนึ่งไม่สามารถเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมของปัจเจกบุคคลได้ โดยที่ปัจเจกบุคคลเป็นอินทรีย์ที่มีความตั้งใจและมีความกระฉับกระเฉง (An Active Agent) ซึ่งมีตัวบ่งชี้ที่สำคัญของพฤติกรรม คือ ปัจจัยด้านพุทธิปัญญาและปัจจัยด้านแรงจูงใจ ส่วนปัจจัยด้านสถานการณ์มีตัวบ่งชี้ที่สำคัญของพฤติกรรม คือ การให้ความหมายต่อสถานการณ์ของบุคคล และพฤติกรรมที่แท้จริงของปัจเจกบุคคลเป็นผลจากการกระทำของกระบวนการต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์หลายทิศทาง หรือ เป็นผลสะท้อนกลับระหว่างบุคคลกับสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญอยู่ (Magnusson and Endler. 1977: 3-4)

การที่กระบวนการปฏิสัมพันธ์เป็นกระบวนการที่เป็นพลวัตและมีความต่อเนื่อง (Dynamic Interaction) กล่าวคือ เป็นกระบวนการรวมกันระหว่างตัวแปรแทรกของบุคคล ตัวแปรปฏิกริยาของบุคคล และสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมบุคคลที่อยู่ในโครงสร้างนั้น เพื่ออธิบายพัฒนาการของพฤติกรรมของบุคคล ตลอดจนการคงไว้ซึ่งพฤติกรรมนั้นด้วย กระบวนการดังกล่าวอาจเกิดภายในสถานการณ์ หรือเกิดในสถานการณ์หลายๆ สถานการณ์ที่แตกต่างกันก็ได้ เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ภายในสถานการณ์ การกระทำตามสถานการณ์จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกันการกระทำตามสถานการณ์จะโน้มน้าปัจเจกบุคคลให้มีการเลือกแปรผลและได้ตอบข้อมูลที่เขาได้รับ โดยปัจเจกบุคคลจะถ่ายโอนสิ่งเหล่านี้ไปสู่การแสดงพฤติกรรมของเขาและส่งผลต่อไปถึงกระบวนการในสถานการณ์ที่จะเป็นข้อมูลแก่บุคคลต่อไป ในทำนองเดียวกันก็ส่งผลต่อพฤติกรรมของคนอื่นๆ นั่นคือ บุคคลกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมมีปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นพลวัต และมีความต่อเนื่อง ซึ่งปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยทั้ง 2 ร่วมกันส่งผลอย่างแยกกันไม่ได้ต่อพฤติกรรมของบุคคลในโครงสร้างนั้น

(Magnusson and Endler. 1977: 18-21)

รูปแบบปฏิสัมพันธ์ (Interaction Model) มุ่งเน้นความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางจิตใจของบุคคล (สาเหตุภายใน) กับสถานการณ์ที่เขาประสบอยู่ (สาเหตุภายนอก) จัดเป็นรูปแบบที่พยายามจะอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์อย่างครอบคลุมมากที่สุด ในปัจจุบันของวิชาการทางจิตวิทยา โดยมีการศึกษาปฏิสัมพันธ์ใน 2 ลักษณะ ลักษณะแรก คือการศึกษาปฏิสัมพันธ์เชิงสถิติวิเคราะห์ (Mechanical Interaction) แบบ Two - way ANOVA ซึ่งเป็นการศึกษาอิทธิพลร่วมระหว่างลักษณะทางจิตของผู้กระทำ 1 ตัวแปร กับสถานการณ์ที่จะกระทำ 1 ตัวแปร ซึ่งส่งผลต่อความแปรเปลี่ยนของคะแนนพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งในบุคคล

ลักษณะที่สอง คือการศึกษาปฏิสัมพันธ์เชิงจิตลักษณะตามสถานการณ์ (Organismic Interaction) หมายถึง การศึกษาลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ หรือมีความไวต่อสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญ เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางจิตเดิมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ปฏิสัมพันธ์นี้เกิดภายในจิตใจของบุคคล ตัวอย่างเช่น การที่ประชาชนมีเจตคติที่ดีต่อการรักษาความสะอาดท้องถิ่น อาจเกิดจากการรณรงค์ไม่ทิ้งขยะในท้องถิ่นของฝ่ายเทศบาล นักเรียนเกิดความวิตกกังวลสูงในสถานการณ์สอบวัดผลการเรียน หรือนักธุรกิจเกิดความรู้สึกเสี่ยงต่อการลงทุนเมื่ออยู่ในภาวะทางเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นต้น (งามตา วนิชานนท์. 2540: 5-6)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม ปฏิสัมพันธ์นิยม (Interaction Model) เป็นแนวทางเบื้องต้นในการประมวลเอกสารเพื่อกำหนดตัวแปรเชิงเหตุในการอธิบายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ซึ่งเน้นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน พฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและมีความซับซ้อน เพราะเกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรม ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมประเพณีที่หลากหลาย ดังนั้นพฤติกรรมทางเพศจะดีหรือไม่ซึ่งมีองค์ประกอบหลายประการที่เป็นตัวกำหนด ตั้งแต่พันธุกรรม สภาพแวดล้อม และสังคม รวมทั้งปัจจัยส่งเสริมและทำลาย ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคล และบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข

สำหรับ Fathalla MF, Rosenfield A. (1990: 10-23) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศว่าประกอบด้วย 1) พันธุกรรม ได้แก่ โครงสร้างของร่างกาย ความสูง น้ำหนัก ดัชนีมวล และโรคทางพันธุกรรม 2) สภาพเศรษฐกิจสังคม ได้แก่ สิ่งแวดล้อม และการสุขภาพิบาล เช่น ฤดูภูมิอากาศ ภูมิภาค โรคติดต่อในชุมชน การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ เช่น รายได้ อาชีพ สังคม เช่น สถานภาพของสตรี ระดับการศึกษา ความไม่เท่าเทียมทางเพศ ภาวะโภชนาการ 3) พฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ พฤติกรรมทางเพศ การใช้ยาเสพติด พฤติกรรมการเจริญพันธุ์ วัฒนธรรมท้องถิ่นซึ่งมีดี

และไม่ดี และ 4) บริการทางการแพทย์และสาธารณสุข ได้แก่ มีบริการ การใช้บริการ และประสิทธิภาพของบริการ เป็นต้น

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงการอบรมขัดเกลาจากครอบครัวในวัยรุ่น ซึ่งถือว่าช่วงนี้เป็นช่วงการถ่ายทอดทางสังคมระดับทุติยภูมิมักพบว่าในช่วงที่เป็นวัยรุ่นปัญหาหนึ่งที่ต้องเผชิญในระยะของการเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ก็คือ การเรียนรู้ในการเป็นผู้ใหญ่ที่จะต้องมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งต่างจากการเรียนรู้ในวัยเด็กที่มีขอบเขตจำกัดในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองเป็นส่วนใหญ่ ในวัยรุ่นหญิงมักจะให้ความสนใจหรือเอาใจใส่ว่าจะปรับตัวในสังคมอย่างไรมากกว่าวัยรุ่นชาย เนื่องจากความแตกต่างกันในสาเหตุ 2 ประการ คือ เด็กผู้หญิงในช่วงอายุเดียวกันกับเด็กผู้ชายจะมีวุฒิภาวะทางด้านทัศนคติมากกว่า ทำให้เห็นปัญหาในการที่จะเป็นผู้ใหญ่ได้มากกว่า และประการที่สองชีวิตทางสังคมของเด็กผู้หญิงยังต้องขึ้นกับแบบอย่างในการปรับตัวทางสังคมที่ต้องกระทำมากกว่าเด็กผู้ชาย (Hurlock. 1967: 117)

ดังนั้นการเรียนรู้บทบาททางเพศโดยผ่านการอบรมขัดเกลาจึงพบว่ามี ความแตกต่างกันระหว่างชายหญิงและจากการอบรมขัดเกลาที่แตกต่างกันนี้มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติของวัยรุ่นชายหญิงเป็นอย่างมากในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ที่ได้รับอิทธิพลมาจากแหล่งต่างๆที่สำคัญ 2 แหล่งหลักๆ คือ พันธุกรรม และสภาพแวดล้อม และจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมนี้เองที่นับว่ามีอิทธิพลที่สำคัญอย่างมากต่อการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นให้มีความแตกต่างกันออกไป ดังนี้

ลักษณะทางสังคมกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

Bandura (1999: 111) เห็นว่าการเรียนรู้จากการกระทำเป็นกรณีพิเศษของการเรียนรู้จากการสังเกต และการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของวัยรุ่นมักเป็นกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจาก บิดา มารดา เพื่อนและสื่อมวลชน ตลอดจนบุคคลต่างๆ ที่มีชื่อเสียงที่ตนเองชื่นชอบ โดยการเลียนแบบเพื่อสร้างเอกลักษณ์ให้กับตนเองและให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ และอยู่ร่วมกันในสังคมได้ ทั้งนี้ลักษณะทางสังคมย่อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคล ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาถึงลักษณะทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนของบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลของบิดามารดา อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน ซึ่งจะเป็นตัวแปรทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ โดยจะกล่าวตามลำดับต่อไปนี้

การขัดเกลากับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การที่จะมีพฤติกรรมที่ดีหรือไม่สิ่งที่จะมองข้ามไม่ได้คือ การได้รับการขัดเกลาทงสังคม หรือ บางครั้งเรียกว่า การถ่ายทอดทางสังคม เพราะเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับมาตรฐานหรือบรรทัดฐานของกลุ่มและธรรมเนียมปฏิบัติ การขัดเกลาทงสังคมจึงเป็นความสามารถที่ควรจะมีหรือเกิดขึ้นตามความคาดหวังทางสังคม (Hurlock.1967:117) ซึ่งในความหมายอีกนัยหนึ่งที่ชัดเจนขึ้นอาจกล่าวได้ว่าการอบรมขัดเกลาทงสังคม เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายามหาความรู้ (Knowledge) ความชำนาญ (Skill) และความรู้สึทางจิตใจและอารมณ์ (Disposition) ที่จะช่วยให้เขาสามารถที่จะมีส่วนร่วมกัสมาชิกของกลุ่มในสังคมได้ด้วยดี ซึ่งในกระบวนการขัดเกลาทงสังคมที่ทำให้ผู้เกิดใหม่สามารถอยู่ในสังคมได้ประกอบไปด้วย ความคิด ความรู้ ทักษะความชำนาญ หรือ ความเชื่อ ที่เกิดขึ้นเป็นช่วงต่อเนื่องกันไป (Koller. 1974: 264) โดยผ่านตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคม เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา และกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

ลักษณะของการอบรมขัดเกล่า จะเป็นใน 2 ลักษณะ คือ การขัดเกล่าในส่วนที่เกี่ยวกับสังคม คือ การถ่ายทอดวัฒนธรรมและการทำใ้บุคคลมีวิถีชีวิตที่เป็นระเบียบ และในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคล เป็นการพัฒนาประสิทธิภาพของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการส่วนบุคคล ทำให้คนเปลี่ยนจากชีวิตอินทรีย์มาเป็นมนุษย์ที่มีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ และสามารถปฏิบัติตามค่านิยม อุดมคติ และระดับความทะเยอทะยานได้ (Broom and Selznick. 1973: 94)

การอบรมขัดเกลาทงสังคมโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ระยะ (Lindsey. 1994: 50) ดังนี้คือ 1) การถ่ายทอดทางสังคมในวัยเด็ก ถือว่าเป็นการอบรมขัดเกลาทงสังคมขั้นพื้นฐานหรือขั้นปฐมภูมิ เริ่มตั้งแต่ทารกได้เป็นสมาชิกของสังคม ครอบครัวจะทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็ก โดยเฉพาะเรื่องภาษาและทักษะการยอมรับการมีปฏิสัมพันธ์ทงสังคม เพื่อเตรียมเด็กให้สามารถเข้าร่วมกับคนอื่นๆ ในสังคมได้ 2) การถ่ายทอดทางสังคมในวัยผู้ใหญ่ หรือเป็นการขัดเกลาทงสังคมขั้นทุติยภูมิ เป็นการอบรมขัดเกลาทบทาที่หลากหลายให้เต็มเต็มในช่วงต่อมาของชีวิต โดยจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลผ่านการอบรมขั้นแรกมาแล้วและต้องเข้ากลุ่มสังคมอื่น

นอกจากนี้การขัดเกลาทงสังคมยังเป็นกระบวนการหรือวิถีทางที่บุคคลได้เรียนทักษะ ความรู้ แรงจูงใจและบทบาทที่เหมาะสมกับตำแหน่งของตนในกลุ่มหรือในสังคม ซึ่งการถ่ายทอดทางสังคมถือได้ว่า เป็นกระบวนการซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตลอดช่วงชีวิตตั้งแต่วัยทารก วัยทำงาน トラบจนกระทั่งถึงวัยชราซึ่งขั้นตอนของกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมของแต่ละบุคคลเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และมีความสัมพันธ์กับทุกขั้นตอนของชีวิต ดังนั้นการถ่ายทอดทางสังคมจึงเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญต่อสังคมและบุคคลเป็นอย่างมาก เพราะเป็นกระบวนการที่บุคคลยอมรับความรู้ บรรทัด

ฐาน จนเกิดเป็นความผูกพันต่อกลุ่มหรือสังคมที่ตนได้เป็นสมาชิกอยู่และแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องหรือมีความเหมาะสมตามความคาดหวังต่อพฤติกรรมในกลุ่มหรือในสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่ผู้ใกล้ชิดเด็กได้มีการติดต่อเกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งทางด้านคำพูดและการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายต่อเด็กในทางความรู้สึกและอารมณ์ของผู้กระทำในลักษณะต่างๆ ทั้งที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา เป็นแบบอย่างของการกระทำที่เด็กได้รับรู้ โดยผู้เลี้ยงดูจะถ่ายทอดลักษณะต่างๆ ในสังคมให้แก่เด็กตามบทบาทที่เด็กได้รับการเลี้ยงดูด้วย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2528: 3)

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกซ่ซุซ มีความใกล้ชิด และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตร ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับในความสามารถของบุตร การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้เป็นการให้ในสิ่งที่บุตรต้องการ ดังนั้นบุตรจะให้ความรัก ความสำคัญ ต่อบิดามารดา ยอมรับการอบรมสั่งสอนต่างๆ โดยง่าย มีความรับผิดชอบสูง ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมากและมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2528: 3)

โดยครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ปลูกฝังทัศนคติและบทบาททางเพศ จึงมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบบทบาทเพศที่เหมาะสมของเด็ก การที่วัยรุ่นจะพัฒนาเอกลักษณ์และบทบาททางเพศที่เหมาะสมหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การดูแลของพ่อแม่ และผู้ปกครอง บิดามารดาที่มีความเชื่อเกี่ยวกับความเป็นเพศชายและเพศหญิงสูง ส่งผลต่อการปฏิบัติต่อบุตรชายและบุตรสาวให้แตกต่างกันทั้งในรูปคำพูดหรือไม่เป็นคำพูด ซึ่งมีผลต่อเนื่องไปยังทักษะการคิด การเลือกอาชีพ การแสดงพฤติกรรมในสังคม และแบบประพฤตินในเรื่องเพศให้เหมาะสมอีกด้วย (Nielsen L. 1991: 181-182) ซึ่งกระบวนการอบรมขัดเกลาทางสังคมของบิดามารดาในการเป็นต้นแบบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศจึงมีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรเป็นอย่างมาก

ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนเป็นตัวแปรที่ศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เพราะการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกซ่ซุซ มีความใกล้ชิด และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตร ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับในความสามารถของบุตร การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้เป็นการให้ในสิ่งที่บุตรต้องการ ดังนั้นบุตรจะให้ความรัก ความสำคัญ ต่อบิดามารดา ยอมรับการอบรมสั่งสอนต่างๆ โดยง่าย มีความรับผิดชอบสูง ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมากและมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง

นอกจากนี้จากการศึกษาของ Teevan, Jr. (1972) ที่ตั้งสมมติฐานว่าถ้าพ่อแม่อบรมสั่งสอนลูกเรื่องเพศน้อยลูกจะปล่อยตัวมาก ผลการวิจัยได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาได้รับการอบรมสั่ง

สอนจากพ่อแม่มาก จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศน้อยและมีทัศนคติทางเพศแบบอนุรักษ์นิยมมากกว่านักศึกษาที่พ่อแม่ไม่ได้สั่งสอนชี้แจง ดังนั้น พ่อแม่หรือผู้ปกครองพึงเลี้ยงดูอย่างสนับสนุนและให้โอกาสในการพูดคุยกับวัยรุ่นในเรื่องเพศอย่างเป็นกันเอง เด็กชายควรได้ปรึกษาพ่อและเด็กหญิงควรได้ปรึกษาแม่ อย่างไรก็ตามการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทยในอดีตไม่นิยมให้เด็กแสดงความรู้สึกทางเพศอย่างเปิดเผย มีการเน้นให้เด็กเรียนรู้การแสดงบทบาททางเพศของตนอย่างเหมาะสมกับบริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทย คือ มีการส่งเสริมเจียมตัวในการแสดงออกทางเพศและประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับบทบาททางเพศที่สังคมกำหนดไว้ ส่วนข้อเท็จจริงทางเพศก็จะให้เด็กเรียนรู้ไปเองตามธรรมชาติ (จรรยา สุวรรณทัต, 2535: 27-28) และทางด้านตัวเด็กเองก็ไม่มั่นใจว่าผู้ปกครองจะยอมรับฟังหรือเห็นด้วยหรือไม่ที่จะมีการพูดคุยในเรื่องที่เกี่ยวข้องเพศสัมพันธ์ และจากการศึกษาของ สุทธิรา ปรีชารัตน์ (2533: 39-41) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า แหล่งความรู้ที่เป็นตัวแบบที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รับเกี่ยวกับอนามัยทางเพศ คือ โรงเรียน รองลงมาคือ สื่อมวลชน ส่วนพ่อแม่และครอบครัวเป็นแหล่งที่มีส่วนร่วมในการให้ความรู้แก่วัยรุ่นน้อยที่สุด

ดังนั้น อิทธิพลของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูบุตรจึงอาจส่งผลกระทบต่อความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ที่แตกต่างกันออกไปด้วย นอกจากนี้ ซีแยร์ส (Sears, 1957: 60) ได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก บิดามารดาจะเป็นบุคคลที่บุตรรัก และบุตรเห็นความสำคัญของบิดามารดา ซึ่งจะทำให้บุตรยอมรับการอบรมสั่งสอนต่างๆ ของบิดามารดาได้โดยง่าย และลอกเลียนลักษณะทางเพศที่เหมาะสมของบิดามารดาเป็นแบบอย่างไม่รู้ตัว

สำหรับในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะทางสังคมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา ศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน และเนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน คือ การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อบุตรด้วยความรัก ความเอาใจใส่ทุกซอกทุกซอ มีความใกล้ชิด และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเด็ก ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่เด็กในสิ่งที่เด็กต้องการ ซึ่งจากการประมวลเอกสารทำให้คาดการณ์ได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย

การวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง ปริมาณการรายงานของบุตรวัยรุ่นถึงรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็ก วิธีการที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรทั้งทางทางตรง และทางอ้อม

ด้วยวาจาและกิริยาท่าทางในลักษณะอาการสั่งสอน ชี้แจง ดูแลเอาใจใส่ และใกล้ชิดบุตรในเรื่องต่างๆ เช่น การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุขของบุตรมากน้อยเพียงใด มีความใกล้ชิดบุตร และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตร มีความสนิทสนมและให้ความความสนับสุนน และยอมรับในความสามารถของบุตร

ในการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสุนนจากบิดามารดานั้น ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉินึก (2520) ได้ได้สร้างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูนี้เป็นประโยคบอกเล่า 10 ประโยคในงานวิจัยเรื่อง “จริยธรรมเยาวชนไทย” และถูกนำมาใช้ในงานวิจัยอื่นหลายเรื่อง ซึ่งในภายหลังได้นำมาปรับปรุงเพิ่มจำนวนเป็น 15 ข้อ โดยให้นักเรียนวัยรุ่นรายงานเกี่ยวกับผู้เลี้ยงดูว่ามากน้อยเพียงใด โดยแบบวัดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยมีมาตราวัด 6 หน่วย คือ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าพิสัยระหว่าง 15-90 คะแนน และจากการใช้แบบวัดนี้กับนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ในงานวิจัย

“ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและแนวทางป้องกัน” (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ. 2536) ได้ค่าความเชื่อมั่น .89 โดยวรรณะ บรรจง (2537) ได้นำแบบวัดนี้ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคใต้ ได้ค่าความเชื่อมั่น .87 และงามตา วนิทนันทและคณะ (2545) ได้นำแบบวัดนี้ใช้กับเยาวชนวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ได้ค่าความเชื่อมั่น .91 ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้นำแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน มาใช้กับการศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีคุณภาพและมีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ เพื่อสอบถามว่าข้อความในแบบสอบถามมีความเป็นจริงตรงกับนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด แล้วให้ผู้ตอบเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นปริมาณได้

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล หมายถึง การเลี้ยงดูของบิดามารดา ที่อธิบาย ให้เหตุผลแก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้บุตรจะได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ มีความสำนึกในหน้าที่ ความรับผิดชอบสูง และสามารถต้านทานสิ่งยั่วยุจิตใจได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2528: 3)

ดวงกมล เวชยรรยงรัตน์ (2536: 552-555) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลนั้น เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้อิสระในการกระทำแก่เด็ก เด็กจะมีความคิดและรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำรงชีวิตในสังคม และจากที่ โรเจอร์ (Rogers) (รัชนี วารินทร์ .2531: 12; อ้างอิงมาจาก Rogers. 1972: 117) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล เป็นวิธีการปฏิบัติของพ่อ

แม่หรือผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึก ว่า พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กด้วยความยุติธรรมเป็นประชาธิปไตย ทั้งใน ด้านความรัก ความเอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขบุตรของตน มีความใกล้ชิดกับบุตร มีเหตุผล เด็กสามารถ แสดงอิสรภาพทางความคิด สามารถโต้ตอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง พ่อแม่มีการยอมรับนับถือ ความสามารถและความคิดของเด็ก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามโอกาสอันเหมาะสม

นอกจากนี้จากการศึกษาของ บอลด์วิน (Baldwin. 1948: 127-136) ได้ทำการสำรวจผลของการใช้วิธีการประชาธิปไตยภายในบ้าน ที่มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก 67 คน โดยใช้วิธี สังเกต จากการสังเกตปรากฏว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล และบรรยากาศของบ้านที่เป็น ประชาธิปไตย ทำให้เด็กเป็นคนกระฉับกระเฉง ไม่มีความหวาดกลัว ทำอะไรมีการวางแผน มีความ ยากรู้ยากเห็น ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูแบบไม่มีเหตุผล และบรรยากาศของบ้าน เป็นลักษณะที่พ่อแม่ใช้อารมณ์ของตนเองเป็นใหญ่ เด็กจะขาดความเป็นตัวของตัวเอง ไม่มีความอยาก รู้ยากเห็น ขาดทักษะในการแก้ปัญหา ขาดความรับผิดชอบและความคิดค้นต่างๆ อยู่ในวงจำกัด

สำหรับ มุสเสน (Mussen. 1963: 72) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลว่า เป็นวิธีการที่บิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก ให้เด็กมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ถกเถียงปัญหาต่างๆ ได้ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะทำให้เด็กเกิดความอยากรู้ยากเห็น มี ความคิดสร้างสรรค์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ เมื่อเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมี เหตุผล เด็กจะสามารถแสดงอิสรภาพทางความคิด สามารถโต้ตอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง มี ความสามารถในการแก้ปัญหาต่างๆ มีความสามารถในการตัดสินใจได้อย่างมั่นคง การมีความมั่นใจ ในตนเอง การปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี

ดังนั้นการที่เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูและได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากบิดามารดา ทั้ง ทางตรงและทางอ้อม ด้วยการปลูกฝังและขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง เหมาะสมในด้านความรู้ด้านร่างกาย สุขภาพทางเพศ อนามัยทางเพศ และในด้านสังคมและการ ปรับตัวทางเพศ เพื่อให้เด็กมีความคิด ความเชื่อ ค่านิยม และวิถีชีวิตที่พึงปรารถนา จึงเป็นเรื่องที่ สำคัญมากเพราะผลที่ได้รับจากการเลี้ยงดูนั้น จะเป็นสิ่งที่ช่วยในการหล่อหลอมให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ดี และในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้คาดการณ์ได้ว่าถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะทำให้เด็ก มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

นอกจากนี้ในการวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของบิดามารดานั้น งานวิจัยเหล่านี้ทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ มีวิธีวัดการศึกษการอบรมเลี้ยงดูไว้ 2 วิธี คือ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินท์ ชูชม และงามตา วนิทนานนท์. 2528: 42) คือ

1) วิธีการวัดการอบรมเลี้ยงดูโดยให้บิดามารดาเป็นผู้รายงานว่าตนอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างไร วิธีนี้ใช้มากโดยเฉพาะเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเมื่อเด็กยังเล็ก

2) วิธีการวัดการอบรมเลี้ยงดูโดยให้บุตรเป็นผู้รายงานว่าตนได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดา อย่างไร วิธีนี้ใช้ในการสอบถามบุตรที่โตแล้ว

โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวัดการอบรมเลี้ยงดูวิธีที่ 2 เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา โดยบุตรวัยรุ่นเป็นผู้รายงาน

การวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล หมายถึง ปริมาณการรายงานของบิดามารดา ที่อธิบายให้เหตุผลแก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้นับบุตรจะได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ มีความสำนึกในหน้าที่ ความสำเร็จสูง และสามารถต้านทานสิ่งยั่วยุจิตใจได้

ในการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดานั้น ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบปัจฉิม (2520) ได้สร้างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูนี้เป็นประโยคบอกเล่า 10 ประโยคในงานวิจัยเรื่อง “ จริยธรรมเยาวชนไทย ” และถูกนำมาใช้ในงานวิจัยอื่นหลายเรื่อง ซึ่งในภายหลังได้นำมาปรับปรุงเพิ่มจำนวนเป็น 15 ข้อ โดยให้นักเรียนวัยรุ่นรายงานเกี่ยวกับผู้เลี้ยงดูว่ามากน้อยเพียงใด โดยแบบวัดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยมีมาตรวัด 6 หน่วย คือ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าพิสัยระหว่าง 15-90 คะแนน จากการใช้แบบวัดนี้กับนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ในงานวิจัย “ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและแนวทางป้องกัน” (ดวงเดือน พันธุมนาวินและคณะ. 2536) ได้ค่าความเชื่อมั่น .89 โดยวรรณะ บรรจง (2537) ได้นำแบบวัดนี้ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคใต้ ได้ค่าความเชื่อมั่น .87 และงามตา วนิทานนท์และคณะ (2545) ได้นำแบบวัดนี้ใช้กับเยาวชนวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ได้ค่าความเชื่อมั่น .91 ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้นำแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน มาใช้กับการศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีคุณภาพและมีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ เพื่อสอบถามว่าข้อความในแบบสอบถามมีความเป็นจริงตรงกับนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด แล้วให้ผู้ตอบเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นปริมาณได้

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

ในสภาพสังคมปัจจุบันครอบครัวจะลดบทบาทในการให้การศึกษาอบรมแก่สมาชิก เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นเด็กจะใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่นอกบ้านกับเพื่อนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ค่านิยมของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบอย่างของแต่ละบุคคลในเรื่องบรรทัดฐาน แบบแผนพฤติกรรมและ

เจตคติมากยิ่งขึ้นกว่าหน่วยทางสังคมอื่น ซึ่งบางครั้งอาจขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมส่วนรวม ทั้งนี้ เพราะการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อนมีความใกล้ชิดสนิทสนมและยาวนานจนวัยรุ่น ยึดถือบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดังจะเห็นได้จากเมื่อตอนสมัยเด็กๆ พ่อแม่เป็นสิ่งที่เด็กเจริญรอยตาม แต่เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นจะหันไปสู่วัยรุ่นของกลุ่มเพื่อนมากกว่า การยอมรับจากผู้ใหญ่มีความสำคัญน้อยกว่าการยอมรับจากเพื่อนในวัยเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มเพื่อนก็ยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชาย หญิงแตกต่างกันออกไปอีกด้วย และจากการศึกษาของ สุชา จันทร์ธอม (2542: 153-154) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อ้างอิงหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง มีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำเพื่อความโก้และเพื่อให้เกิดเป็นจุดเด่นขึ้นนั้น จะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม ดังนั้นการคบเพื่อนจึงมีอิทธิพลที่จะชักจูงนักเรียนไปสู่การมีพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

นอกจากนี้จากการศึกษาของ จุฑามาศ นุชนารถ (2531:76-80) ได้ศึกษาถึง การมีเพศสัมพันธ์ และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามก หรือการดูภาพร่วมเพศของเพื่อนสนิท การดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศของเพื่อนสนิท และการเที่ยวสถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ การศึกษาของ วิณา สายสูง (2541) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน จำนวน 314 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 10-21 ปี ร้อยละ 33.4 และมีเพศสัมพันธ์กับคูรักร้อยละ 72.4 และมีคู่นอนมากกว่า 1 คน ร้อยละ 32.6 โดยกลุ่มตัวอย่างมีการดื่มสุราก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 65.7 และไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 31.9 นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนและหญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 61.9 และร้อยละ 12.5 ตามลำดับ และยังพบว่ามีการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่เป็นสิ่งพิมพ์หรือวีดิทัศน์ร่วมด้วย โดยที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าสื่อที่เป็นวีดิทัศน์ช่วยกระตุ้นความรู้สึกทางเพศได้มากที่สุดร้อยละ 60.7 นอกจากนี้ อิทธิพลของการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนหรือคูรักล้วนส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเริงรมย์ หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างด้วย

นอกจากนี้จากการศึกษาของ บาร์ว (Brown) (1982: 121-133) เกี่ยวกับผลกระทบจากความกดดันของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงได้รับความกดดันจากกลุ่มเพื่อนอย่างมากในด้านวิธีการแต่งกาย สัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศ และการร่วมกิจกรรมทางสังคม เช่น การออกนัด (Dating) และการไปงานสังสรรค์ เช่นเดียวกับที่ นพพร พานิชสุข (2522: 67-73) ศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนชายมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการคุมกำเนิด และการเที่ยวโสเภณี แต่สำหรับนักเรียนหญิงนั้นแหล่งความรู้มาจากครูและเพื่อนสนิท ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศนักเรียนชายส่วนใหญ่ต้องการปรึกษาเพื่อนสนิทมากกว่าพ่อแม่ ส่วนนักเรียนหญิงต้องการปรึกษาพ่อแม่มากกว่า สำหรับทัศนคติที่มีต่อสื่อมวลชนนั้นนักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหนังสือต้องห้ามและภาพยนตร์มีส่วนทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศและในทำนองเดียวกัน จากการศึกษาของ Subsinghe (1998: 34-43) เกี่ยวกับเรื่องเพศในเยาวชนชายหญิงของประเทศไทยซึ่งกำลังศึกษาที่ยังไม่แต่งงาน พบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ของเยาวชนหญิง โดยเยาวชนหญิงที่มีการพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีความรู้เรื่องเพศดีกว่าพูดคุยกับคนอื่น อย่างไรก็ตาม ในวัยรุ่นชายไม่พบความแตกต่างระหว่างการพูดคุยกับเพื่อนและคนอื่น

อีกทั้งจากการศึกษาของ ปฐม นวลคำ และอิทธิพล มูลฟอง (2543: 32-46) เรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 357 คน พบว่า ปัจจัยด้านการใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อน ได้แก่ กิจกรรมในวันหยุดเรียน กิจกรรมหลังเลิกเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ โพธิสิตา และ ภัทรวานิช (Podhisita and Pattaravanich. 1995: 51-100) ในเรื่องวัยรุ่นปัจจุบันในประเทศไทย : ผลจากการสำรวจวัยรุ่นและครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ วัยรุ่นที่อยู่ใน 5 ภูมิภาคของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและเพื่อนมีความสัมพันธ์กับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุรา สูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อีกทั้งจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การเกี่ยวพาราตี การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อน อย่างน้อย 2-3 ครั้ง ต่อสัปดาห์ เช่น การเล่นดนตรี การเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า โดยวัยรุ่นชายใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง ซึ่งสรุปได้ว่า เจตคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจากกลุ่มเพื่อน และวัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ โดยวัยรุ่นชายจะใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง

ดังนั้นจากการทบทวนเอกสารสรุปได้ว่าในระยะวัยรุ่นเป็นระยะที่เพื่อนจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากในการกำหนดถึงบทบาท ความรู้สึกนึกคิด ให้เด็กวัยรุ่นได้ทำตามความนิยมของกลุ่มเพื่อนในหมู่คณะเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ใหญ่ควรสอดส่องและดูแลร่วมด้วย อีกทั้งจากงานวิจัยข้างต้น พบว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นคล้อยตามให้เกิดการเลียนแบบ และสามารถส่งผลให้เกิดการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้ ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นด้วย

การวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ปริมาณการปฏิบัติตนในการสังเกตเห็นหรือรับรู้การแสดงออกของเพื่อน ในการเที่ยวสถานบันเทิง มีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ มีการดื่มของมึนเมา และดูสื่อที่กระตุ้นการลามก ซึ่ง เป็น แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

ในการศึกษาอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศนั้น จิราภรณ์ เทพหนู ได้สร้างเครื่องมือวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนโดยการศึกษาจากงานวิจัยและแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา เป็นแบบวัดที่ถามการเรียนรู้บทบาทการอยู่ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งแรงสนับสนุนผลักดันจากเพื่อนด้านต่างๆ ทั้งการสมาคม ค่านิยม ที่จะมีผลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ มาสร้างมาตรวัดแบบประเมินค่าโดยมีมาตรวัด 5 หน่วย จาก “ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ” ถึง “ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ” ข้อคำถามที่ใช้มี 15 ข้อ มีทั้งเชิงบวก และเชิงลบ โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .78

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ แบบวัดอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนได้สร้างจากทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูราและสร้างตามนิยามปฏิบัติการให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยสร้างข้อคำถามเพื่อสำรวจ ตรวจสอบความรู้สึกของผู้ตอบถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งแบบวัดเป็นประเภทมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยสร้างตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ประกอบด้วยข้อคำถาม 11 ข้อ ซึ่งแบบวัดนี้มีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “ จริงที่สุด ” ถึง “ ไม่จริงเลย ” เพื่อสอบถามว่าข้อความในแบบสอบถามมีความเป็นจริงตรงกับนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบข้อใดข้อหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นเชิงปริมาณได้

การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน

สื่อมีอิทธิพลทั้งทางบวกและทางลบต่อนักเรียนวัยรุ่น กล่าวคือ ถ้าเนื้อหาเสนอเรื่องที่มีคุณธรรม มีประโยชน์และให้ความรู้ที่ไม่เป็นพิษภัยแก่วัยรุ่น สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางบวก ในทางตรงข้ามถ้าเนื้อหา

และคุณภาพของสื่อมวลชนเสนอเรื่องที่เป็นแบบอย่างในทางก้าวร้าว การแสดงออกทางเพศอย่างโจ่งแจ้งหรือในลักษณะที่ไม่เป็นประโยชน์ สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางลบ (ประดินันท์ อุปรมัย. 2545: 276) สื่อมวลชนไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านเล่น วิทยุ ภาพยนตร์ หรือ เทปโทรทัศน์เป็นแหล่งให้ข่าวสารความรู้แก่วัยรุ่น วัยรุ่นมีการเรียนรู้และรับเอาสิ่งต่างๆ ที่เห็นมาเป็นรูปแบบของพฤติกรรมของตนไม่มากนักน้อย นอกจากนี้ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และรายการบันเทิงต่างๆ ยังสื่อให้เห็นค่านิยมของสังคมในเรื่องบทบาททางเพศ ซึ่งมีทั้งทางบวกและทางลบ โดยการได้รับรู้ข่าวสารในด้านไหนมากก็มีแนวโน้มทางด้านความคิด ความรู้สึกไปในทางนั้นได้ และในที่สุดก็จะรับไว้เป็นเอกลักษณ์และบทบาททางเพศของตน (รัชนี ลาขโรจน์. 2538: 294) นอกจากนี้วัยรุ่นเองก็มีแนวโน้มของการยอมรับว่าสื่อมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ด้วย (Soonthornhdhada. 1996:37)

ในปัจจุบันสื่อมวลชนจัดเป็นสื่อสำคัญในการสอนเพศศึกษา ซึ่งเป็นสื่อที่มีความสำคัญมากที่สุดก็ว่าได้ ดังตัวอย่างสื่อมวลชนที่เข้าถึงวัยรุ่นปัจจุบัน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ที่เป็นแหล่งให้ข้อมูลข่าวสารแก่วัยรุ่นทั้งทางดี และเลว โดยวัยรุ่นมักหาความรู้เรื่องเพศจากหน้าหนังสือพิมพ์ จากการเสนอข่าว ลงภาพข่าวตลอดจนลงแจ้งความที่เกี่ยวข้องทางเพศ ล้วนมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของวัยรุ่นทั้งสิ้น และหนังสือพิมพ์จำนวนไม่น้อยที่ได้แสดงถึงความไม่รับผิดชอบต่อสังคม โดยการลงรูปเปลือย บรรยายข้อความที่เป็นการยั่วยุอารมณ์เพศ หนังสือบันเทิงเริงรมย์ ประเภทหนังสืออ่านเล่นและ การ์ตูนตลกบางส่วนที่เป็นหนังสือยังยุกามารมณ์ นอกจากนี้การ์ตูนบางเล่ม บนหน้าปกยังแสดงออกในรูปของตลกลามก ไม่ได้ให้ความรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง หนังสือเหล่านี้มีวางขายตามแผงหนังสือทั่วไป โดยไม่มีมาตรการที่สามารถจัดแบ่งกลุ่มผู้ซื้อหรือผู้อ่าน ทำให้ผู้เยาว์และวัยรุ่นสามารถพบเห็น หรือซื้อหาอย่างง่ายดาย

สำหรับโทรทัศน์ นักวิชาการโดยทั่วไปเชื่อว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดในปัจจุบัน โดยเฉพาะอิทธิพลต่อเด็ก เนื่องจากเด็กสามารถเห็นภาพและได้ยินเสียงไปพร้อมๆ กัน จึงสามารถประทับตรึงตราตรึงใจได้มากกว่าสื่อมวลชนประเภทอื่น โดยการเสนอความบันเทิงในรูปภาพยนตร์ ละคร การแสดงคอนเสิร์ต ฯลฯ ในโทรทัศน์ บางส่วนได้สะท้อนค่านิยมและแบบแผนความประพฤติทางเพศแบบตะวันตกให้แก่วัยรุ่นหนุ่มสาว ซึ่งชักจูงให้วัยรุ่นประพฤติปฏิบัติตามด้วยความไม่รู้สึกลึกผิดแต่อย่างไร โดยในปัจจุบันละครโทรทัศน์จำนวนไม่น้อยที่ตัวเอกของเรื่องแสดงออกถึงการปล่อยตัวทางเพศอย่างเปิดเผย และยกย่องว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องและกล้าหาญ

ดังนั้นจากการศึกษาวิจัยต่างๆ พบว่า การศึกษาทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อสื่อมวลชนในการนำเสนอเกี่ยวกับทางเพศได้พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหนังสือต้องห้ามและภาพยนตร์มีส่วนทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศเป็นอย่างมาก และจากการศึกษาของ อุมารณณ์ ภัทรวาณิชย์ (2541: 36-56) ได้วิจัยทดลองโดยให้นักเรียนวัยรุ่นอ่านจุลสารเกี่ยวกับเรื่องเพศที่จัดทำขึ้นได้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อความคิดหรือทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่น โดยพบว่านักเรียน

ชายที่อ่านจุลสารมีแนวโน้มสูงในการเห็นความสามารถของถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ ส่วนนักเรียนหญิงที่อ่านจุลสารมีแนวโน้มสูงในการเห็นความสามารถของถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ ผู้ที่อ่านจุลสารมีแนวโน้มคิดที่อยากจะใช้ถุงยางอนามัยกับคู่อภิเษกเพศสัมพันธ์กันในอนาคต และไม่ต้องการทำอะไรมากไปกว่าการจับมือมาถือหรือโอบกอดคู่อภิเษก และสำหรับนักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่อภิเษกกล่าวว่าเสียใจในการกระทำของตน ส่วนในนักเรียนหญิงผู้ที่มีคู่อภิเษกเคยต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยสามารถปฏิเสธความต้องการของคู่อภิเษกที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยได้

จากการศึกษาของจรรยา ดวงแก้ว (2539: 122-123) เรื่องความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่เคยอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีระดับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ สอดคล้องกับ ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนเกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอย่างมีนัยสำคัญ และจรรยา เศรษฐบุตร (2536) ที่ศึกษาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น ผลจากการศึกษา พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีผลกระทบต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจากการที่วัยรุ่นเปิดรับข่าวสารมากมีผลทำให้วัยรุ่นรับความรู้ด้านเพศศึกษาในเชิงลบ

นอกจากนี้การศึกษาของ ไดเยอร์ ลีหมิง และโอลิเวอร์ (Dwyer, Leeming and Oliver.1996: 309-317) ได้ศึกษาประเด็นปัญหาในพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จากการศึกษา ถึงสาเหตุของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมนั้นเกิดจากการได้รับอิทธิพลจากสื่อ (Media) ได้แก่ โทรทัศน์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์ ที่ศึกษาในเรื่องการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยได้สำรวจวัยรุ่นหญิงตอนต้นที่มีอายุระหว่าง 13 -15 ปี และวัยรุ่นชายตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นทั้งสองกลุ่มร้อยละ 68 ใช้อินเทอร์เน็ตดูเรื่องเช็กซีในเวลากลางคืน โดยให้เหตุผลว่าเป็นเวลาส่วนตัว ไม่มีใครมารบกวน ไม่ต้องกลัวพ่อแม่ผู้ปกครองจะรู้ และวัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งจะใช้อินเทอร์เน็ตหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศสัปดาห์ละครั้ง และร้อยละ 28 ดูเรื่องเช็กซี ทุกวัน

นอกจากนั้นในกลุ่มวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมในการหาข้อมูลเรื่องเพศบ่อยกว่าวัยรุ่นชาย (วัยรุ่นไทยท้องไซเบอร์เช็กซ์หญิงหนักกว่าชาย.2544: 5)

ดังนั้นจากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีการเปิดรับข่าวสารเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เพิ่มมากขึ้น โดยการรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศมีอิทธิพลต่อเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนโดยเฉพาะพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าอิทธิพลของสื่อมวลชนต่างๆ เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นและน่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงชายในทางที่แตกต่างกันด้วย

การวัดการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน

การรับรู้ข่าวสารด้านเพศสัมพันธ์จากสื่อมวลชน หมายถึง ปริมาณการรับรู้เกี่ยวกับข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศจากการเห็น ได้ฟัง จากสื่อมวลชนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ วีดีโอ อินเทอร์เน็ต หนังสือต่างๆ ที่มีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ซึ่งได้แก่ การดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดูภาพยนตร์จากสื่อวีดีโอ/วีดีโอซีดี ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหารูปภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศ อ่านหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ อ่านนิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ และการดูอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหารูปภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศ

การศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนนี้มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงคาดว่าวัยรุ่นที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูง จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างจากวัยรุ่นที่ไม่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน ซึ่งการวัดการรับรู้ข่าวสารจากสื่อมวลชนได้มี งานวิจัยของอุบล เลี้ยววาริณ (2534) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ข่าวสารสุขภาพจากการศึกษาลักษณะแบบวัดข่าวสารต่างๆ เพื่อวัดประมาณการรับรู้ข่าวสารสุขภาพจากสื่อมวลชนของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 18 -45 ปี มีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด ” ถึง “ ไม่จริงเลย ” ข้อคำถามที่ใช้มี 15 ข้อ มีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .80 นอกจากนี้ จิราภรณ์ เทพหนู (2540) ได้สร้างเครื่องมือวัดอิทธิพลของสื่อมวลชน โดยการศึกษาจากงานวิจัยและแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยมีมาตรวัด 5 หน่วย จาก “ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ” ถึง “ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ” ข้อคำถามที่ใช้มี 10 ข้อ มีทั้งเชิงบวก และเชิงลบ โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .70

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านสุขภาพจากสื่อมวลชน ซึ่งนำมาจากแบบวัดของ อุบล เลี้ยววาริณ (2534) เพราะเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ยอมรับได้มาปรับให้เข้ากับการวัดการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการและความเหมาะสม

กับกลุ่มตัวอย่าง โดยข้อคำถามจะถามถึงการรับรู้เกี่ยวกับข่าวสารด้านเพศจากการได้เห็น ได้ฟัง จาก สื่อมวลชนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ วิดีทัศน์ อินเทอร์เน็ต หนังสือต่างๆ ซึ่งแบบวัดเป็นประเภท มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยสร้างตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) ประกอบด้วยข้อคำถาม 9 ข้อ โดยแบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วยจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เพื่อสอบถามว่าข้อความใน แบบสอบถามมีความเป็นจริงตรงกับนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบข้อใดข้อหนึ่ง ซึ่ง สามารถวัดออกมาเป็นเชิงปริมาณได้

ลักษณะทางจิตกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำลักษณะทางจิตที่มีความเกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักเรียนมาใช้ในการศึกษาได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ความเชื่ออำนาจภายในตน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม เกิดจากการประมวลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาสาเหตุของ พฤติกรรมต่างๆ ของคนไทยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ อายุตั้งแต่ 6 -60 ปี จำนวนมาก โดยดวงเดือน พันธุมนาวิน (2539) กลุ่มตัวอย่างเป็นคนไทยที่ถูกศึกษารวมหลายพันคนทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดย ผู้ที่มีพฤติกรรมในปริมาณที่ต่างกันที่นำมาเปรียบเทียบกันนี้ จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันด้วย เพื่อศึกษาอิทธิพลทางจิตใจต่อพฤติกรรมเป็นสำคัญ ลักษณะของต้นไม้ จริยธรรมมี 3 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นดอกและผลของต้นไม้ ส่วนลำต้นและส่วนราก

ในส่วนแรกคือ ดอกและผล แสดงถึงพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง ซึ่งหมายถึง การไม่เป่ียดเป่ียน ตนเอง การไม่เป่ียดเป่ียนผู้อื่น รับผิดชอบต่อหน้าที่และอาสาพัฒนาสังคม ผลที่เป็นพฤติกรรมต่างๆ ที่น่า พิจารณานี้มีสาเหตุอยู่ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกสาเหตุทางจิตใจที่เป็นส่วนลำต้นของต้นไม้อันประกอบไปด้วย จิตลักษณะ 5 ด้าน คือ 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม 2) การมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง 3) ความเชื่ออำนาจในตน 4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และ 5) เจตคติ คุณธรรม และค่านิยม (ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมนั้นๆ)

ถ้าต้องการเข้าใจ อธิบาย ทำนายและพัฒนาพฤติกรรมชนิดใดจะต้องใช้จิตลักษณะบางด้านหรือ ทั้ง 5 ด้านนี้ ประกอบกันจึงจะเป็นผลดีที่สุด กลุ่มที่สอง คือ สาเหตุทางจิตใจที่เป็นรากของลำต้น ซึ่งเป็น ส่วนที่สามของต้นไม้จริยธรรมมี 3 ด้าน คือ 1) สถิติปัญญา 2) ประสบการณ์ทางสังคม และ 3) สุขภาพจิต จิตลักษณะทั้งสามนี้อาจใช้เป็นสาเหตุของการพัฒนาจิตลักษณะ 5 ประการที่ลำต้นของต้นไม้ก็ได้ กล่าวคือ บุคคลจะต้องมีลักษณะพื้นฐานทางจิตใจ 3 ด้านดังกล่าว อยู่ในสภาพแวดล้อมทางบ้าน ทาง โรงเรียนและทางสังคมที่เหมาะสม จึงจะสามารถพัฒนาจิตลักษณะ 5 ประการได้อย่างสมบูรณ์

นอกจากนั้นบุคคลยังต้องมีความพร้อมที่จะรับการพัฒนาลักษณะ 5 ด้าน นี้โดยวิธีอื่นๆ ด้วย ฉะนั้นจิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการ จึงเป็นสาเหตุของพฤติกรรมคนดีและคนเก่งนั่นเอง นอกจากนี้จิตลักษณะ 3 ประการที่รากอาจเป็นสาเหตุร่วมกับจิตลักษณะ 5 ประการที่ลำดับ เพื่อใช้อธิบายทำนายและพัฒนาพฤติกรรมได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2539: 3-4)

จากทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมนี้ ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวความคิดในการเลือกลักษณะทางจิตโดยการกำหนดลักษณะทางจิตที่เป็นสาเหตุหนึ่งของความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ดังงานวิจัยของ กิ่งกาญจน์ กาบเครือ (2546) ศึกษาถึง ปัจจัยทางพุทธศาสนาต่อพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งศึกษากับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 600 คน พบว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง และจากด้วยสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมของบุคคลนั้นมีหลายด้านซึ่งทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมเป็นทฤษฎีของคนไทยและเป็นรูปแบบที่เข้ามาตรฐานสากล คือ มีการกำหนดสาเหตุของพฤติกรรมกว้างขวาง

แต่อย่างไรก็ตามในการพัฒนาลักษณะนั้นไม่จำเป็นจะต้องพัฒนาลักษณะทั้ง 8 ไปพร้อมกันทีเดียวทั้งหมด เพราะจิตลักษณะส่วนใหญ่จะพัฒนาไปเองตามธรรมชาติ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527: 23-27) และเพื่อให้งานวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายและขอบเขตของการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่ากลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังเป็นวัยที่สามารถชักจูงให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ ปลูกฝังจิตลักษณะด้านต่างๆ ได้ง่าย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกทำการศึกษาลักษณะบางประการจาก 8 จิตลักษณะ โดยได้เลือกจิตลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ความเชื่ออำนาจภายในตน ในการศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้

ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน

การเสริมสร้างลักษณะความสามารถของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน โดยการพัฒนาลักษณะที่สำคัญแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ “ ลักษณะมุ่งอนาคต ” และ “ ความสามารถในการควบคุมตน ” ซึ่งการพัฒนาลักษณะทั้งสองพบว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันตามแนวทางการศึกษา และทฤษฎีที่ได้จากข้อสรุป ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษา ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองตามทฤษฎีและหลักการที่ได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่ค้นพบ ซึ่ง ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530:30) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายความว่า ความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของอนาคต สามารถตัดสินใจเลือกกระทำและหาทางแก้ไขปัญหา วางแผนดำเนินการเพื่อผลในอนาคต และการควบคุมตนเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งของบุคคลในอันที่จะเปลี่ยนแปลงหรือควบคุมพฤติกรรมตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมด้วยตนเอง

ดังนั้นการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน คือ บุคคลจะต้องมีความต้องการผลในอนาคตมากกว่าผลในปัจจุบัน แล้วจึงดำเนินการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายในอนาคตนั้น เช่น การอดได้รอได้ มีกระบวนการสองขั้นตอน คือ ตอนแรกคือ สาเหตุที่จะทำ ให้บุคคลเลือกที่จะรับผลที่ดีกว่ามากที่จะมีมาในอนาคตแทนการรับผลในปัจจุบันนั้น เป็นลักษณะมุ่ง อนาคต ตอนที่สองของการอดได้รอได้ คือการกระทำที่เป็นขั้นตอนเพื่อนำไปสู่ผลที่ปรารถนาที่จะมาใน อนาคต ซึ่งอาจจะต้องปฏิบัติเป็นระยะเวลานาน หรือต้องรอคอยผลนาน ความสามารถส่วนนี้จึงเป็น การควบคุมตน ดังนั้นผู้ที่เน้นสาเหตุของการตัดสินใจเลือกกระทำและการเล็งเห็นผลที่จะเกิดขึ้นในการ ปฏิบัติเพื่อรอรับผลที่ต้องการจะเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “การควบคุมตน” ในการวัดจิตลักษณะที่ เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์นี้อาจวัดส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือทั้งสองส่วนไปพร้อมกัน เครื่องมือวัดอาจเน้น เรื่องอนาคตหรือเน้นการเลือกปฏิบัติซึ่งแสดงถึงปริมาณการอดได้รอได้อย่างเหมาะสมต่อพฤติกรรมที่ พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา อย่างงานวิจัยของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534: 84) พบว่า นักเรียน อาชีวศึกษาที่มีความสามารถส่วนหลังนี้เกี่ยวกับการควบคุมตน ให้กระทำการหรือเว้นที่จะกระทำการ บางอย่างในช่วงระยะหนึ่ง จนกว่าจะได้ผลตามต้องการ โดยลักษณะมุ่งอนาคตต่ำและมีเจตคติต่อการ ทะเลาะวิวาทมากมักมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทสูงกว่า นักเรียนอาชีวศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง และมีเจตคติต่อการทะเลาะวิวาทต่ำ

โดยสรุปลักษณะมุ่งอนาคต ยังหมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะคิด การคาดการณ์ไกล และสามารถเลือกตัดสินใจโดยเล็งเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากการ กระทำในปัจจุบัน สามารถวางแผนเพื่อรอรับผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดในอนาคตได้

การควบคุมตน หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะบังคับตนเองโดยใช้ความอดทน เสียสละ และสามารถกระทำพฤติกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมเป็นเวลานานพอที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการ ในอนาคต ซึ่งเป็นการกระทำพฤติกรรมใหม่เปลี่ยนจากพฤติกรรมเดิม เพิ่มหรือลดพฤติกรรมบางชนิด ของตนเองโดยพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองและสภาพสิ่งแวดล้อมของบุคคลโดยไม่ ต้องการให้ผู้อื่นหรือสิ่งอื่นมาควบคุม ซึ่งเป็นการแสดงถึงควมมีศักดิ์ศรีของตนเอง

ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน

จิตลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน กล่าวคือ บุคคลจะต้องมีความต้องการผลในอนาคตมากกว่าปัจจุบันแล้วต่อมาจึงดำเนินการปฏิบัติเพื่อ ไปสู่เป้าหมายในอนาคตนั้น ทรรศนะความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนจากท่าน ต่อไปนี้ คือ มิซเชล (Mischel.1975: 249-293) กล่าวว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนสูง สามารถระงับหรือชะลอบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนได้ ฉะนั้นผู้ที่มีลักษณะดังกล่าวนี้สูง คือ ผู้ที่

สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะและไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนา และกฎหมาย จึงเห็นว่าบุคคลดังกล่าวจัดเป็นผู้มีจริยธรรมสูงด้วย นอกจากนี้ ไรท์ (Wright, 1975: 298) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนไว้ว่าผู้ที่มีลักษณะนี้สูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของศาสนาและกฎหมายและเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง สำหรับ จรรยา สุวรรณทัต (2531:50) กล่าวคือ ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนไว้ว่าเป็นลักษณะทางจิตใจที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่ง และเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลในตัวบุคคลและสังคม ซึ่งลักษณะนี้ยังสัมพันธ์กับจิตลักษณะอื่นๆ ของบุคคลด้วย

ส่วนบุญรับ ศักดิ์มณี (2532:7-8) กล่าวคือ ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนไว้ว่าเป็นการคำนึงถึงอนาคตและควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้นๆ ทำให้บุคคลสามารถปรับวิธีการและเป้าหมายให้ถูกต้องและสัมพันธ์กัน จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าลักษณะลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนมีความสำคัญต่อพฤติกรรมต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อวินในชั้นเรียน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมเสพยาเสพติด เป็นต้น ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนจึงสามารถจะเกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ด้วย

นอกจากนี้แนวคิดสำคัญทางจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์ที่สำคัญ คือ การพิจารณาข้อค้นพบจากการค้นคว้าว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน เป็นลักษณะที่แสดงถึงควมมีวุฒิภาวะและคุณภาพของประชากร มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องับคุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมที่พึงปรารถนาหลายประการ เช่น พฤติกรรมซื่อสัตย์ พฤติกรรมการรักษาสุขภาพอนามัย พฤติกรรมการทำงานของข้าราชการ และพฤติกรรมการอนุรักษ์น้ำ ฯลฯ

โดยเฉพาะในระยะของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองในปัจจุบัน สังคมจึงมุ่งหวังให้ประชากรวัยเด็ก ซึ่งเป็นผู้ที่จะมีเจริญเติบโตเป็นอนาคตของชาติ รู้จักและบำบัดความต้องการในสิ่งที่ถูกที่ควร ต้องการให้เห็นความสำคัญของการวางแผน และการดำเนินการในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม โดยมีความสามารถในการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ มีการคิดไตร่ตรองทางเลือกและผลที่จะเกิดขึ้น เป็นการช่วยให้มีสติและรู้อยู่ทุกขณะว่าตนเองกำลังกระทำการสิ่งใดอยู่ ซึ่งการที่บุคคลมีความสามารถคิด ไตร่ตรองพิจารณา ถึงผลดีและผลเสียก่อนที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่างเป็นลักษณะทางจิตประการหนึ่ง แสดงถึงการบรรลุเป้าหมายที่สำคัญในการประยุกต์หลักการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยเด็กจะเป็นผู้ที่ คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้โดยวิธีการที่บุคคลมีลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนจะต้องรู้จักจัดการกับสาเหตุของพฤติกรรม ตัวพฤติกรรม และผลของพฤติกรรม จากผลของการฝึก

ทดลองฝึกการควบคุมตน พบว่าสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้และยังสามารถต่อต้านพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ (Watson and Tharp. 1972: 15)

นอกจากนี้ยังพบว่าการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนมีความสำคัญยิ่งต่อบุคคลในลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) ลดหรือขจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้น้อยลงหรือไม่ต้องการให้หมดไป และ 2) สร้างพฤติกรรมหรือเสริมจิตลักษณะหรือบุคลิกภาพที่ดีงามซึ่งยังขาดอยู่ให้มีมากขึ้น จะเห็นว่าจิตลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน กล่าวคือ บุคคลจะต้องมีความต้องการผลในอนาคตมากกว่าปัจจุบันแล้วต่อมาจึงดำเนินการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายในอนาคตนั้น เช่น การอดได้ รอได้ มีกระบวนการสองขั้นตอน ขั้นตอนแรกคือ สาเหตุที่ทำให้บุคคลเลือกที่จะรับผลที่ดีกว่าที่จะมาถึงในอนาคตมากกว่ารับผลเล็กน้อยในปัจจุบัน ความสามารถที่จะคาดการณ์ไกลและความรู้สึกว่าจะระยะเวลาที่ต้องรอคอยไม่บั่นทอนคุณค่าของผลที่จะได้รับ จึงเป็นลักษณะมุ่งอนาคต

ส่วนขั้นที่สองของการอดได้ รอได้ คือ การกระทำที่เป็นขั้นตอนเพื่อนำไปสู่ผลที่ปรารถนาที่จะมีมาในอนาคต ซึ่งจะต้องมีการปฏิบัติเป็นระยะเวลานาน และจากการที่นักจิตวิทยาที่ศึกษาปรากฏการณ์นี้ ผู้ที่เน้นต่อส่วนของปรากฏการณ์นี้จะเรียกชื่อปรากฏการณ์เดียวกันที่แตกต่างกันไป ผู้ที่เน้นสาเหตุของการตัดสินใจเลือกกระทำและเล็งเห็นผลที่จะเกิดขึ้นจากผลการกระทำในอนาคต จะเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “ การมุ่งอนาคต ” ส่วนผู้ที่เน้นความสามารถในการปฏิบัติ หรือการละเว้นการปฏิบัติเพื่อรอรับผลที่ต้องการจะเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “ การควบคุมตน ” ในการวัดจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์นี้อาจวัดส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือทั้งสองส่วนไปพร้อมกัน โดยเครื่องมือวัดอาจเน้นเรื่องอนาคตหรือเน้นการเลือกปฏิบัติซึ่งแสดงถึงปริมาณการอดได้ รอได้ เป็นต้น

การวัดลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน

การมุ่งอนาคตและการควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับตนเอง การรู้จักอดได้รอได้และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต จึงเกิดความใส่ใจอดทนที่จะทำเมื่อมีความเหมาะสม

แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาเป็นแบบวัดการมุ่งอนาคตควบคุมตนของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน ,งามตา วนิทานนท์ และคณะ (2536) ที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .64 แบบวัดฉบับนี้ได้มีผู้นำมาใช้ในการศึกษา เช่น ลินดา สุวรรณดี (2543) นำมาใช้ในการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมลดปริมาณขยะของนักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการรณรงค์ ซึ่งเมื่อนำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนฉบับดังกล่าวมาปรับใช้กับกลุ่มตัวอย่างแล้วได้ค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .76 นอกจากนี้ อุบล เลี้ยววาริน (2534) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน โดยมีการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และได้้นำแบบวัดของ จินตนา บิลมาศ (2529) มาปรับใช้ ซึ่งแบบวัดมีลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 20 ข้อ เมื่อ อุบล เลี้ยววาริน (2534) นำไปทดลองใช้กับผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ได้นำมาคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 1.78 – 6.64 มาเป็นแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน จำนวน 18 ข้อ และเมื่อนำไปใช้จริงแล้วคำนวณค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาได้เท่ากับ .72 ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้นำแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน มาใช้กับการศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีคุณภาพและมีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ เพื่อสอบถามว่าข้อความในแบบสอบถามมีความเป็นจริงตรงกับนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด แล้วให้ผู้ตอบเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นปริมาณได้

ความเชื่ออำนาจภายในตน

ความเชื่ออำนาจภายในตน หมายถึง การที่บุคคลรับรู้และคาดหวังถึงผลดีและผลเสียที่เกิดว่าขึ้นอยู่กับความพยายามและความสามารถของตนเป็นสาเหตุมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่นหรือโชคชะตา ความบังเอิญหรือสิ่งที่อาจอยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของตน โดยตนเองเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นให้เป็นไปตามความต้องการได้

ดังนั้น เมื่อความเชื่ออำนาจภายในตน คือ ความเชื่อและการคาดหวังของบุคคลว่า ผลดีและผลเสียที่เกิดกับตนนั้น มีตนเองเป็นสาเหตุมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่น โชคเคราะห์ ความบังเอิญ คนที่เชื่ออำนาจในตนมากจึงเป็นผู้ที่มีความหวังในชีวิต และมีความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้เกิดผลดี และป้องกันผลเสียตามที่ตนต้องการ

ความเชื่ออำนาจภายในตน จึงเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สัมฤทธิ์ผลและมีความพยายามกระทำมากกว่า เพราะคนที่เชื่ออำนาจในตนนั้น เชื่อว่าการกระทำของตนจะก่อให้เกิดผลตามต้องการ ความเชื่ออำนาจในตนจึงส่งผลกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เป็นต้นว่าทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วตอบแทน หรือถ้าตนพยายามมากจะได้ผลมาก พยายามน้อยจะได้รับผลน้อย ซึ่งลักษณะความเชื่ออำนาจในตนนี้ ส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดา แล้วยังเกิดจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคมที่ส่งผลให้การกระทำและผลที่เกิดขึ้นไม่สัมพันธ์กัน และมีปริมาณไม่สมดุลกัน (Rotter. 1966; Strickland.1977)

จากการศึกษาของสุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ และคณะ (2542: 25-29) ได้ศึกษาทัศนคติต่อบริการทางเพศ ความเชื่ออำนาจในตน-ภายนอกตน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 245 คน พบว่า มีความเชื่อ

อำนาจในตนด้านสุขภาพ มีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 การเชื่ออำนาจและความบังเอิญมีความสัมพันธ์ในทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่การเชื่ออำนาจผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีในทางบวกน้อยมาก และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ประพจน์ บุญมี (2544: 86-112) ได้ศึกษา เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 58.50 มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง และผลการวิจัยที่มีความสำคัญคือ 1) ตัวแปรที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่พบมี 6 ตัว ได้แก่ การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ผ่านสื่อ ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ระดับการศึกษาของบิดา อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน พ่อแม่/ผู้ปกครอง และครู รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และอาชีพหลักของมารดา 2) ปัจจัยที่มีความแตกต่างกันทางสถิติระหว่างเขตเมืองและชนบท โดยเขตเมืองมีมากกว่าเขตชนบท คือ ความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ความเชื่ออำนาจในตนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ และการเกี่ยวข้องกับสิ่งกระตุ้นการมีเพศสัมพันธ์ 3) ปัจจัยทางจิตลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ และความเชื่ออำนาจในตนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ 4) ปัจจัยสนับสนุนทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน พ่อแม่/ผู้ปกครอง ครู และการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดามารดา 5) อาชีพหลักของบิดามารดา และ 6) ลักษณะการพักอาศัย รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่อเดือน

ดังนั้นจากการประมวลเอกสารดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจภายในตน สรุปได้ว่าความเชื่ออำนาจในตนเป็นลักษณะที่ส่งผลให้บุคคลกระทำพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งความคิดเห็นหรือความตั้งใจของบุคคลนั้น รับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเป็นผลมาจากทักษะและความสามารถของตน และตนสามารถทำนายและควบคุมให้ผลเป็นไปตามที่ต้องการได้ ความเชื่ออำนาจในตนจึงเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สำเร็จ เพราะคนที่เชื่ออำนาจภายในตนเชื่อว่าภาระกิจของตนก่อให้เกิดผลตามต้องการ ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าบุคคลที่มีความเชื่อภายในตนสูงน่าจะมีพฤติกรรมทางเพศในด้านต่างๆ ที่เหมาะสมถูกต้องมากกว่าบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนต่ำ

การวัดความเชื่ออำนาจภายในตน

ความเชื่ออำนาจภายในตน หมายถึง ปริมาณความตระหนักว่าสิ่งที่เกิดกับตนไม่ว่าจะเป็นสิ่งดีหรือไม่ดี ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำของตนเองหรือการที่บุคคลรับรู้และคาดหวังถึงผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นว่าอยู่กับความพยายามและความสามารถของตนเป็นสาเหตุสำคัญมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่นหรือโชคชะตา ความบังเอิญหรือสิ่งที่อาจอยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของตน โดยตนเองเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นให้เป็นไปตามความต้องการได้

แบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนที่ใช้ในการศึกษาพฤติกรรมต่างๆ นั้นได้มีผู้ทำการศึกษาและสร้างแบบวัดไว้ เช่น พจนีย์ เหล่าอมต (2532) ได้สร้างแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 2 ประโยค ในแต่ละข้อ ประโยคหนึ่งเป็นลักษณะความเชื่ออำนาจภายในตน อีกประโยคหนึ่งเป็นความเชื่ออำนาจภายนอกตน แบบสอบถามนี้มีจำนวน 10 ข้อ ผู้ตอบจะได้คะแนนรวมระหว่าง 0-10 ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่าเป็นบุคคลที่มีลักษณะเชื่ออำนาจภายในตนสูงและ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่าเป็นบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตนต่ำ โดยได้นำไปทดลองใช้กับศึกษานิเทศก์เขตการศึกษา 11 นักศึกษาที่เรียนอยู่ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนและทหารประจำการในฐานทัพกองบิน 1 จังหวัดนครราชสีมาจำนวน 195 คน นำคำตอบไปหาค่าอำนาจจำแนกของแต่ละข้อ เลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ .30 ขึ้นไปได้จำนวน 10 ข้อ และเมื่อนำมาหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .74

นอกจากนี้ยังมีการสร้างแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนเกี่ยวกับสุขภาพ เช่น อุบล เลี้ยววาลิน (2534) ได้สร้างแบบวัดความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน เกี่ยวกับสุขภาพ โดยลักษณะของแบบวัดแต่ละข้อประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบ่งเป็นข้อคำถามด้านความเชื่ออำนาจภายในตน 6 ข้อ และความเชื่ออำนาจภายนอกตน 6 ข้อ และได้นำไปใช้กับผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน พบว่า ค่าถามมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 2.01-3.03 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72 นอกจากนี้ยังมีการศึกษาความเชื่ออำนาจภายในตนในกลุ่มเด็ก เช่น ทศนา ทองภักดี (2539: 43) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่ออำนาจภายในตนและความคิดเกี่ยวกับตนเองของเด็กในเมืองและชนบท โดยสร้างแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนเป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดโดยทั่วไป ด้านโซคลาง ด้านการเรียน และด้านการกระทำกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียน จำนวน 42 ข้อ มีทั้งข้อความทางบวกและทางลบ แต่ละข้อมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .79 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนของ ทศนา ทองภักดี (2539: 43) มาปรับใช้เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ยอมรับได้

เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน

เจตคติ (Attitude) หมายถึง จิตลักษณะที่เกิดจากการเรียนรู้ในการประเมินและตอบสนองต่อเหตุการณ์ วัตถุ หรือสิ่งต่างๆ ทางด้านบวก ลบ หรือ เป็นกลาง (Fishbein.1975: 5) โดย เจตคตินี้ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ ซึ่ง ดวงเดือน พันธุมนาวิน (254) ได้ให้ความหมายของแต่ละองค์ประกอบไว้สรุปได้ดังนี้

1) องค์ประกอบทางการรู้เชิงประเมินค่า (Cognitive Component) เดิมใช้ในความหมายของการรู้ การคิด ความเชื่อ ตลอดจนข้อสันนิษฐานทั่วไปเกี่ยวกับวัตถุทางทัศนคติ แต่องค์ประกอบนี้จะต้องมีลักษณะที่มีทิศทางประกอบด้วย คือ ทางด้านดีหรือเลว มีประโยชน์หรือโทษ จึงไม่ใช่ข้อเท็จจริง (fact) ตามปกติเท่านั้น เนื้อหาที่สำคัญที่สุดในองค์ประกอบนี้ คือ ความเชื่อเชิงประเมินค่า ว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว มีประโยชน์หรือมีโทษอย่างไร ดังนั้น การวัดองค์ประกอบแรกของเจตคติอย่างถูกต้องจะต้องวัดความรู้เชิงประเมินค่าเกี่ยวกับวัตถุทางเจตคตินั้นของบุคคล

2) องค์ประกอบทางความรู้สึก (Affective Component) เจตคติมีลักษณะสำคัญคือ อารมณ์ของบุคคล เกี่ยวกับวัตถุทางเจตคตินั้นเช่นเดียวกับองค์ประกอบแรก ความรู้สึกของบุคคลก็จะต้องมีลักษณะที่เป็นทิศทางด้วย ซึ่งหมายถึง ความชอบ ความไม่ชอบสิ่งหนึ่ง หรือความพอใจ ไม่พอใจ สิ่งหนึ่ง และสอดคล้องกับองค์ประกอบแรกของเขาด้วย กล่าวคือถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งใดดีมีประโยชน์ บุคคลก็จะชอบและพอใจสิ่งนั้น ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งนั้นเลวหรือมีโทษบุคคลก็จะไม่ชอบไม่พอใจสิ่งนั้น องค์ประกอบนี้มีเนื้อหาที่อาจจะวัดได้ไม่หลากหลายเท่าองค์ประกอบแรก แต่ก็ยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของเจตคติ

3) องค์ประกอบทางการมุ่งกระทำ (Action Tendency Component) เนื่องจากเจตคติเป็นลักษณะทางจิตใจ ที่ต้องศึกษาแยกต่างหากจากพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง ฉะนั้นองค์ประกอบนี้จะเป็นการรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรม หรือเป็นการวัดปริมาณของพฤติกรรมโดยตรงไม่ได้ แต่จะต้องเป็นลักษณะทางจิตใจที่เกี่ยวกับพฤติกรรม เจตคติที่จะกระทำหรือ ความมุ่งกระทำ องค์ประกอบนี้จึงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลมากกว่าองค์ประกอบอื่น

องค์ประกอบทั้งสามของเจตคติ สามารถใช้ในการทำนายและอธิบายที่เฉพาะเจาะจงของบุคคลได้เพราะเชื่อว่าหากบุคคลมีเจตคติที่ดีต่อเรื่องใด (ร่วมกับบุคลิภาพอื่นๆ ที่เหมาะสม) ก็จะกระตุ้นให้บุคคลนั้นจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมในเรื่องนั้นมากกว่าบุคคลที่มีเจตคติที่ไม่ดี โดยทั่วไป พฤติกรรมของบุคคล จะมีทิศทางและระดับความเข้ม ที่สอดคล้องกับเจตคติในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น ซึ่ง 1) มีทิศทาง (Direction) หมายถึง เจตคติของบุคคลที่มีทิศทางไปในทางบวกหรือลบ ดีหรือเลว พอใจหรือไม่พอใจ ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใด และ 2) เจตคติมีปริมาณ (Magnitude) หมายถึง ความเข้มหรือความรุนแรง กล่าวคือ บุคคลมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

รุนแรงสูงและมีเจตคติต่ออีกสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่รุนแรงหรือเบาบาง ปริมาณเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งของหรือสถานการณ์นั้น หรือความผูกพันของบุคคลเจ้าของเจตคติต่อสิ่งนั้น หรือสถานการณ์นั้นๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2524: 5-9)

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เจตคติ เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง เป็นนามธรรมที่เกิดพฤติกรรมเตรียมพร้อมทางสมองที่จะกระทำ ซึ่งจะบ่งบอกหน้าที่ของสภาวะจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสภาพของอารมณ์สลับซับซ้อนก่อนที่จะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งในการแก้ปัญหา ซึ่งส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ตนเองได้รับและเป็นแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านต่อสิ่งต่างๆ ได้เพื่อรักษาเจตนาที่ถูกต้องจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ตามระดับความเชื่อหรือระดับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และจากองค์ประกอบของเจตคติทั้ง 3 ด้าน พบว่าองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านจะต้องมีความสอดคล้องกัน ถ้าองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป เจตคติของบุคคลก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย แต่สิ่งที่ยึดประกอบของเจตคติ ทั้ง 3 องค์ประกอบจะต้องมีเสมอในการวัด คือ ต้องมีทั้งทิศทางและปริมาณขององค์ประกอบนั้นๆ

การเกิดเจตคติ

ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2528:4) ได้กล่าวถึง ทักษคติจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล และเสนอความคิดเห็นว่าทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเราเกิดขึ้นได้ ตามเงื่อนไข 4 ประการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวคิดต่างๆ เช่น ทักษคติจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอน และอื่นๆ
2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นกับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อยๆ แล้วยังทำให้มีการประสานเป็นรูปแบบ (Pattern) เป็นของตัวเองด้วย ดังนั้นทัศนคติบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคนๆ นั้น
3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดทัศนคติของคนบางคนได้มาจากการเลียนแบบทัศนคติของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อ แม่ ครู พี่น้อง และบุคคลอื่นๆ
4. อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีทัศนคติคล้ายตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ตามสภาพแวดล้อม เช่น ทัศนคติต่อศาสนา สถาบันต่างๆ เป็นต้น

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึกของนักเรียนที่มีการมองเห็นประโยชน์-โทษ และมีความรู้สึกพอใจและไม่พอใจ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ความรู้เชิงประเมินค่าว่ามีประโยชน์หรือโทษ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบซึ่งจะนำไปสู่ความพร้อมกระทำของนักเรียนชายและหญิงที่มีต่อเรื่องเพศทั้งในแง่บวกและลบ

สำหรับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อเรื่องเพศ ส่วนใหญ่พบความแตกต่างกันของเจตติระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง กล่าวคือ วัยรุ่นชายเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน และได้รับการยอมรับทางสังคมในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นชายสามารถพูดคุยหรือแสดงความรู้สึกในเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผย และวัยรุ่นชายมีเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยในทางบวก แต่เมื่อมีเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะกับคนรักมักไม่ใช้ถุงยางอนามัย (สุภาวดี สุขสิงห์.2538: 33-54, ซาติ แจ่มนุช.2538: 49, Soonthornhdhada.1996: 18-32, Sartsara.2001: 38-42) นอกจากนี้ในเด็กวัยรุ่นไทยยังพบว่า เด็กวัยรุ่นมีความคิด หรือเจตคติที่สับสนในเรื่องเพศเป็นอย่างมาก เนื่องจากเพราะมีการปกปิดความจริงในเรื่องเพศจากบิดา มารดา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนในเรื่องเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ที่แตกต่างกันมา ส่งผลทำให้วัยรุ่นหญิงชายมีเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศที่แตกต่างกันตามไปด้วย และจากระบบความคิด ความเชื่อและการปฏิบัติที่แตกต่างกันระหว่างชายและหญิง จึงนำไปสู่การที่ทำให้ผู้หญิงมีอำนาจในการต่อรองทางเพศต่ำ โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งจะส่งผลกระทบกันเป็นลูกโซ่ต่อสถานภาพทางอนามัยการเจริญพันธุ์ของทั้งชายและหญิง ตามมาได้ (เบญญา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกิจ. มปป: 15-16) แต่อย่างไรก็ตามเจตคติทางเพศโดยภาพรวมแล้วยังพบว่ามี ความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นชายและหญิง โดยวัยรุ่นชายจะได้รับการยอมรับจากสังคมมากกว่าหญิงและพบว่าวัยรุ่นหญิงยังคงต้องปฏิบัติตามกรอบของสังคม วัฒนธรรมที่กำหนดไว้

นอกจากนี้จากการศึกษาของ พรพณี ภาณุวัฒน์สุข และรัตนา สำโรงทอง (2542: 205-216) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและความคิดเห็นในเรื่องเพศของวัยรุ่นในชุมชนคลองเตย จำนวน 377 คน ทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา ผลการศึกษาในเรื่องความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานพบว่า วัยรุ่น 1 ใน 3 หรือร้อยละ 29.4 เห็นว่า เป็นเรื่องไม่เสียหาย และให้เหตุผลในการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานว่าเป็นการทดสอบรสนิยมทางเพศก่อนแต่งงานและการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักเป็นเรื่องธรรมดา และ ส่วนการศึกษาของ นิमित มั่งมีทรัพย์ (2542: 135) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นชายหญิงอายุ 13-21 ปี แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายหญิงที่ศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียนมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และกลุ่มวัยรุ่นที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่นยังคงยึดมั่นและอยู่บนรากฐานของคตินิยม ความเชื่อตามแนวบรรทัดฐานของสังคมเป็นส่วนใหญ่

สำหรับ จรรยา ดวงแก้ว (2539: 98-126) ได้ศึกษา ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปลาย กรุงเทพมหานคร เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจและสังคม ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับการมีเพศสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความรู้ในระดับปานกลาง มีเจตคติต่อ

การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเชิงบวก และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ การดื่มสุรา การเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือกระตุ้นทางเพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การ จับมือ การกอดจูบ มีความสัมพันธ์กับลักษณะประชากร เศรษฐกิจ และสังคม เช่น เพศ อายุ ระดับชั้น ค่าใช้จ่ายประจำเดือน

ดังนั้นจากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า เจตคติในเรื่องเพศ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความเชื่อเชิงประเมินค่า และความรู้สึกของวัยรุ่นหญิงและชายที่มีต่อเรื่องเพศทั้งในแง่บวกและลบ ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในปัจจุบัน เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกฝ่ายควรร่วมมือหาทางป้องกันในการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมที่จะเกิดตามมาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรมและความก้าวหน้าทางด้านการสื่อสารและเทคโนโลยี โดยมีการสร้างเจตคติทางเพศที่เหมาะสมให้กับวัยรุ่นด้วย

การวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม

เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง การรู้จัก และความรู้สึกของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วยการวัดองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ความรู้เชิงประเมินค่าว่ามีประโยชน์หรือโทษ และความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบซึ่งจะนำไปสู่ความพร้อมกระทำของนักเรียนชายและหญิงที่มีต่อเรื่องเพศทั้งในแง่บวกและลบ

เนื่องจากเจตคติมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ด้าน ดังได้กล่าวข้างต้น ดังนั้นการวัดเจตคติจึงต้องวัดทั้ง 3 องค์ประกอบของเจตคติ คือ ความรู้เชิงประเมินค่าว่ามีประโยชน์หรือโทษ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบซึ่งจะนำไปสู่ความพร้อมกระทำ และจากการวิจัยของ กรรณิกา สุวรรณ (2541) และจิราภรณ์ เทพหนู (2540) ได้วัดเจตคติกับพฤติกรรมสุขภาพในเด็กวัยเรียนชั้นประถมศึกษาและวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยแบบวัดที่สร้างขึ้นจากนิยามเจตคติที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านความรู้สึก ด้านการปฏิบัติ มีมาตรวัด 5 หน่วย จาก “ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ” ถึง “ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ” แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น .78 และ .82 ตามลำดับ

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดขึ้นเองตามนิยามของเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมที่ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ และด้านความรู้สึก มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่าโดยมีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ซึ่งสร้างตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ประกอบด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นสอดคล้องกับนิยาม

ปฏิบัติการและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้ที่ได้คะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง แสดงว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่า ผู้ที่ได้คะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ

ลักษณะทางชีวสังคมกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

เพศ

คำว่าเพศในภาษาไทยมักมีการใช้สลับกันในความหมายสองลักษณะ คือ Sex กับ Gender ในการจำแนกความหมายเพื่อให้เห็นความแตกต่างกันอย่างชัดเจนนั้น การประชุมเชิงปฏิบัติการของกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ เรื่อง เพศ ประชากร และ การพัฒนา ได้กำหนดคำนิยามว่า Sex ให้นิยามถึง เพศที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ และเป็นข้อกำหนดทางสรีระชีววิทยา (ซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ยกเว้นการผ่าตัดแปลงเพศ) ให้นุคคลเกิดมามีเพศเป็นหญิงหรือเป็นชาย โดยมีหน้าที่ให้กำเนิด และมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน ส่วนคำว่า Gender นั้น ให้นิยามถึงเพศของบุคคลที่ถูกกำหนดให้มีบทบาทเป็นหญิงหรือเป็นชายโดยเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรม (The Population Council. 1996) ดังนั้น ปัจจัยกำหนดทางชีววิทยาที่เป็นตัวกำหนดเพศ (Sex) จึงเป็นตัวที่ส่งผลต่อภาวะอนามัยการเจริญพันธุ์ และสุขภาพทางเพศในแต่ละช่วงชีวิตของทั้งหญิงและชายด้วย

ส่วนปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อบทบาทหญิงชาย (Gender) ให้มีความแตกต่างกัน บทบาทเพศที่สังคมกำหนดจึงส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อสถานภาพ ภาวะสุขภาพทางเพศโดยรวมและยังส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงอำนาจและการควบคุมของชายเหนือหญิงที่เป็นคู่ครองของตนอีกด้วย (ICOMP. 1997 อ้างใน ภัสสร ลิมานนท์.2542: 9-10) ดังนั้นจากการที่เพศเป็นตัวกำหนดบทบาทและหน้าที่ในสังคม เป็นปัจจัยที่บ่งบอกถึงความแตกต่างทางสรีระ ซึ่งอาจมีผลต่อการแสดงออกถึงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของตนเองด้วย

โดยจากผลการศึกษาของพะเยาว์ ละกะเต็บ (2538) ในเรื่องตัวแบบสมมติฐานการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส พบว่า ตัวแปรด้านเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยเพศชายมีการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของซูลีพร อินทรไพบุลย์ (2536: 269-270) ที่ผลการศึกษาพบว่า เพศของนักเรียนวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศ โดยนักเรียนหญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสมกว่าเพศชาย ซึ่งในการวิจัยนี้คาดว่าเพศน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรเพศเข้ามาเป็นตัวแปรตัวหนึ่ง

ลักษณะการพักอาศัย

ลักษณะที่พักอาศัยเป็นตัวที่กำหนดได้ถึงการแสดงออกของพฤติกรรมได้อย่างหนึ่งและจากการศึกษา ของอัญชลี คติอนุรักษ์ (2535) พบว่า นักเรียนชายที่อาศัยอยู่กับเพื่อน เข้าบ้านอยู่ หรืออยู่หอพัก มีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือญาติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา ของศุภจรี วจิวิวัฒน์ (2533: 92-97) พบว่านักเรียนที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดาจะมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา นอกจากนี้จากการศึกษาของ วรัญญ์ กุลดิolk (2544: 122) พบว่า สถานที่พักอาศัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ไม่ได้พักกับบิดามารดา ยอมรับว่ามีทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับบิดามารดา

สำหรับการศึกษาของ ศุภจรี วจิวิวัฒน์ (2533: 92-97) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความรู้ ทัศนคติ ประสบการณ์กับเรื่องเพศและโรคเอดส์ ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร จำนวน 357 คน ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนชายที่พักอยู่กับบิดามารดา มีประสบการณ์ทางเพศต่ำสุด รองลงมาได้แก่ นักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับญาติ ส่วนนักเรียนที่พักอยู่หอพักหรือกับเพื่อนนั้นมีประสบการณ์ทางเพศสูงสุด

ส่วนการศึกษา ของ ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536: 268) ได้ศึกษาว่า ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ที่พักอาศัยขณะเรียนของนักเรียนที่แตกต่างกัน มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการศึกษาของ จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539: 85-87) ได้ศึกษา พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่าที่พักในปัจจุบัน มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ที่มีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ ผู้ที่อยู่หอพัก รองลงมา คือ เข้าบ้านอยู่ พักกับญาติ และพักกับผู้ปกครอง ตามลำดับ

ดังนั้นจากการศึกษาวิจัยดังกล่าวพบว่า สถานที่พักอาศัยคาดว่าจะเป็นอิทธิพลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เพราะเนื่องจากบุคคลที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดามักมีอิสระในการกระทำกิจกรรมต่างๆมากกว่าและขาดคนดูแลเอาใจใส่ ตักเตือน อาจจะนำไปสู่การมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสแตกต่างกันได้ โดยวัยรุ่นที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดามักจะมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา เป็นต้น

สถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว มีผลต่อเด็กเพราะในครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดาจะแสดงลักษณะหรือบทบาทของเพศชาย มารดาจะแสดงลักษณะหรือบทบาทของเพศหญิง ทำให้ผู้เป็นลูกรับรู้บทบาทที่ถูกต้อง เหมาะสมกับเพศและพัฒนาลักษณะความเป็นเพศชายและหญิงได้ถูกต้อง แต่ถ้าในครอบครัวที่ขาดบิดามารดาคนหนึ่งคนใดไปจะทำให้บุคคลที่เหลือแบกรับภาระของทั้งบิดามารดา อาจก่อให้เกิดความสับสนในบทบาทของความเป็นชายและความเป็นหญิง จึงทำให้เด็กมีการพัฒนาบทบาททางเพศได้ไม่สมบูรณ์

ดังนั้นสถานภาพครอบครัวจึงเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมมนุษย์ที่มีบทบาทสำคัญในการให้ความรัก การอบรมเลี้ยงดู ให้มีพัฒนาการทั้งทางกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม จะเห็นได้ว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูมาในครอบครัวเช่นใด เด็กก็จะได้รับอิทธิพลทางด้านความประพฤติและทัศนคติอย่างเดียวกับครอบครัว ซึ่งจากการศึกษาของ จรรยา สุวรรณทัต (2520: 19) กล่าวว่า ผลอันเกิดจากการหย่าร้างในครอบครัวจะกระทบกระเทือนต่อทัศนคติ การมองดูโลก และชีวิตของเด็กเป็นอย่างมาก โดยในระยะแรกๆ ผลอันนี้ดูคล้ายกับว่าไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด แต่ต่อมาภายหลังอาจเป็นผลเสียต่อบุคลิกภาพของเด็กหลายอย่างรวมทั้งการกระทบกระเทือนต่อการตัดสินใจของเด็กในการเลือกคู่ครองในอนาคต และเด็กที่ประสบปัญหาจากการหย่าร้างของบิดามารดา มักมีปัญหามากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกันอย่างปกติสุข

ซึ่งสอดคล้องกับ ชุนมาศ กัลยาณมิตร (2530: 132) ที่ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการเกี่ยวข้องกับการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับสภาพ และวัย ของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แยกกันอยู่หรือมีเพียงบิดาหรือมารดาคนหนึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับสภาพ และวัยเป็นอย่างยิ่ง และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ศุภจิรวชิรวัฒน์ (2533: 92-97) พบว่า นักเรียนชายที่สถานภาพสมรสของบิดามารดาต่างกัน จะมีประสบการณ์ทางเพศต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีบิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกันจะมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คติอนุรักษ์ (2535) พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน หย่าร้างกัน หรือ แยกทางกัน มีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

ดังนั้นจากการศึกษาวิจัยดังกล่าวข้างต้น พบว่า สถานภาพครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงคาดว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดาที่มีลักษณะการหย่าร้างกัน และบิดามารดาแยกทางกัน จะมีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นสูง ดังนั้น สถานภาพครอบครัวจึงน่าจะเกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนด้วย

นิยามปฏิบัติการ

1. ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน หมายถึง ปริมาณความพร้อมในการปฏิบัติตนที่เกี่ยวกับในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในลักษณะต่างๆ ได้แก่ ในการไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการดื่มสุราหรือของมีเมา มีการดูภาพยนตร์ วิดีโอทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือกระตุ้นและยั่วยุยกามารมณ์ มีการสนิทสนมกับเพศตรงข้าม และมีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงขู้สาว

การวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการและความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและสร้างแต่ละประโยคให้มีมาตรวัดหน่วยจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดต่ำ

2. ลักษณะทางสังคม หมายถึง ปริมาณการรายงานของวัยรุ่นที่เกิดขึ้นเนื่องจากกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมและการเรียนรู้ โดยผ่านตัวแทนที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดทางสังคม คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากพ่อแม่ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน โดยลักษณะทางสังคมในงานวิจัยนี้ ได้แก่

2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง ปริมาณการรายงานของบุตรวัยรุ่นถึงรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็ก วิธีการที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรทั้งทางทางตรง และทางอ้อม ด้วยวาจาและกิริยาท่าทางในลักษณะอาการสั่งสอน ชี้แจง ดูแลเอาใจใส่ และใกล้ชิดบุตรในเรื่องต่างๆ เช่น การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกข์สุขของบุตรมากน้อยเพียงใด มีความใกล้ชิดบุตร และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตร มีความสนิทสนมและให้ความสนับสนุนและยอมรับในความสามารถของบุตร โดยมีแบบวัดเป็นของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) ประกอบด้วยประโยคคำถามที่มีการวัดเป็นมาตรส่วนประเินค่า 6 ระดับ

การวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากพ่อแม่นี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) มาวัดโดยแบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูง แสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากพ่อแม่สูง

2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล หมายถึง ปริมาณการรายงานของบิดามารดาที่อธิบายให้เหตุผลแก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้บุตรจะได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ มีความสำนึกในหน้าที่ ความรับผิดชอบสูง และสามารถต้านทานสิ่งยั่วยุจใจได้

การวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากพ่อแม่ ผู้วิจัยใช้แบบวัดของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) มาวัดโดยแบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูง แสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากพ่อแม่สูง

2.3 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ปริมาณการรับรู้จากการสังเกตเห็นหรือรับรู้การแสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การเที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการตะแคงเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ มีการดื่มสุราหรือของมีเมา และคู่มือที่กระตุ้นการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็น แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

การวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการและแบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงแสดงว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนจากแบบวัดต่ำแสดงว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

2.4 การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน หมายถึง ปริมาณการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศจากสื่อมวลชนต่างๆ จากการเห็น ได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ วีดีโอ หนังสือต่างๆ ที่มีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ซึ่งได้แก่ การดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดูภาพยนตร์จากสื่อวีดีโอ/วีดีโอซีดีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหารูปภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศ อ่านหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ อ่านนิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ เล่นอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ

การวัดการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการและความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงแสดงว่ามีการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศจากสื่อมวลชนสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนจากแบบวัดต่ำแสดงว่ามีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนต่ำ

3. ลักษณะทางจิต ประกอบด้วย

3.1 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนที่เหมาะสม หมายถึง การวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีการมองเห็นประโยชน์-โทษ และมีความรู้สึกพอใจและไม่พอใจ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ความรู้เชิงประเมินค่าว่ามีประโยชน์หรือโทษ และความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักเรียนชายและหญิงที่มีต่อพฤติกรรมเพศทั้งในแง่บวกและลบ โดยวัดแบบการประเมินความรู้สึกของนักเรียนที่เกิดจากการรับรู้เชิงประเมินค่าและ การแสดงความรู้สึกเพียง 2 ด้านเท่านั้น

การวัดเจตคติต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยาม ปฏิบัติการและความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่ง แบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงแสดงว่ามีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนจากแบบวัดต่ำแสดงว่ามีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ

3.2 การมุ่งอนาคตและการควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับตนเอง การรู้จักอดได้รอได้และเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต จึงเกิดความใส่ใจจดทนที่จะทำเมื่อมีความเหมาะสม โดยผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2540) ในการวัดการมุ่งอนาคตควบคุมตนของนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้

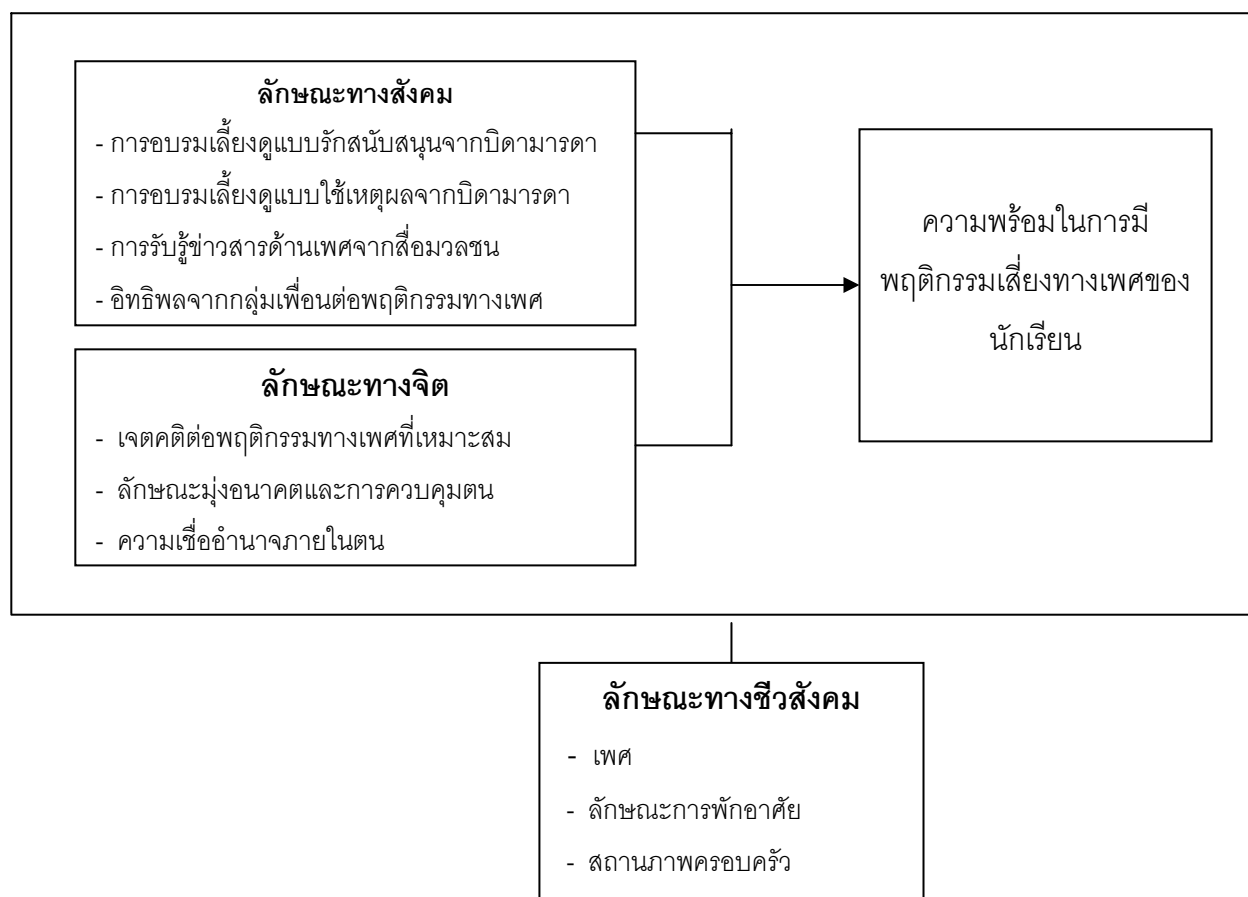
แบบวัดการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนนั้น ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน(2540) ซึ่ง แบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงแสดงว่ามีลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงกว่าผู้ตอบที่ได้คะแนนจากแบบวัดต่ำแสดงว่ามีลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

3.3 ความเชื่ออำนาจภายในตน

ความเชื่ออำนาจภายในตน หมายถึง ปริมาณความตระหนักว่าสิ่งที่เกิดกับตนไม่ว่าจะเป็นสิ่งดีหรือไม่ดี ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำของตนเองหรือการที่บุคคลรับรู้และคาดหวังถึงผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นว่าอยู่กับความพยายามและความสามารถของตนเป็นสาเหตุสำคัญมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่นหรือโชคชะตา ความบังเอิญหรือสิ่งที่อาจอยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของตน โดยตนเองเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นให้เป็นไปตามความต้องการได้

แบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ทศนา ทองภักดี (2539) ที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .79 ซึ่งผู้วิจัยนำแบบวัดนี้มาปรับเนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ โดยที่ผู้วิจัยได้นำข้อคำถามการวัดความเชื่ออำนาจภายในตน มาใช้ ทั้งนี้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการวัดความเชื่ออำนาจภายในตนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่ง แบบวัดมีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนสูงกว่าผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดต่ำซึ่งแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ

กรอบแนวความคิด

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

1.นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ

2.นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

3.นักเรียนที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง

4.นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูงและมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่ำและมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองสูง

5. ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตสามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้มากกว่าตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมหรือลักษณะทางจิตเพียงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าวิจัย

ในการศึกษาวิจัย ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ทำการเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 2) การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
- 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4) การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
- 5) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 จำนวน 39 โรงเรียน เขต 2 จำนวน 35 โรงเรียน และเขต 3 จำนวน 42 โรงเรียน รวม 116 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนรวม 168,498 คนที่กำลังศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 เขต 2 และเขต 3 กระทรวงศึกษาธิการ ที่กำลังศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 มีจำนวนนักเรียน 412 คน

ส่วนวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาละ 1 โรงเรียน และได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยดำเนินการจากการนำรายชื่อโรงเรียนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 เขต 2 และเขต 3 ทั้งหมดมาทำการสุ่มโรงเรียน รวมโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานครทั้ง 3 เขต เป็นจำนวน 3 โรงเรียน เมื่อได้โรงเรียนแล้วนำมาจับฉลากเลือกห้องเรียนที่เป็นตัวแทนแต่ละชั้นเรียน โดยจับฉลากเลือก

ห้องเรียนในแต่ละชั้น ได้ชั้นเรียนละ 1 ห้องเรียน ดังนั้นได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ม.1 ม.2 และ ม.3 เท่ากับโรงเรียนละ 3 ห้องเรียน รวมเป็นจำนวน 9 ห้องเรียน แต่ละห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนห้องเรียนละประมาณ 45 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 8 ตอน ซึ่งประกอบด้วยแบบวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน แบบวัดการยอมรับเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา แบบวัดการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลจากบิดามารดา แบบวัดอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ แบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน แบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน แบบวัดการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน และแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตน โดยมีรายละเอียดของเครื่องมือในแต่ละตอน ดังต่อไปนี้

1. แบบวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ ซึ่งเป็นแบบวัดที่ถามถึงปริมาณความพร้อมในการปฏิบัติตนที่เกี่ยวข้องในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในลักษณะต่างๆ ได้แก่ ในการไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการดื่มสุราหรือของมึนเมา มีการดูภาพยนตร์ วิดีโอทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือกระตุ้นและยั่วยุ กามารมณ์ มีการสนิทสนมกับเพศตรงข้าม และมีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว ซึ่งแบบวัดมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตราประเมินค่า 6 ระดับแต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 20 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 20 – 120 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .43 ถึง .76 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .92

ตัวอย่างแบบวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

(0) ข้าพเจ้าระมัดระวังตัวเมื่อต้องอยู่กับเพศตรงข้าม (-)

....1.....	2.....	3.....	4.....	5.....	6.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(0) ข้าพเจ้าเดินจับมือกับเพศตรงข้ามในที่สาธารณะเพราะถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา (+)

....6....	5....	4....	3....	2....	1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

2. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนับสนุนจากบิดามารดา เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยนำ

แบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) มาใช้ในการศึกษาคั้งนี้ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับปริมาณการรายงานของบุตรวัยรุ่นถึงรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็ก วิธีการที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรทั้งทางตรง และทางอ้อม ด้วยวาจาและกิริยาท่าทางในลักษณะอาการสั่งสอน ชี้แจง ดูแลเอาใจใส่ และใกล้ชิดบุตรในเรื่องต่างๆ เช่น การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ ทุกข์สุขของบุตรมากน้อยเพียงใด มีความใกล้ชิดบุตร และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตร มีความสนิทสนม และให้ความความสนับสนุน และยอมรับในความสามารถของบุตร แต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วย ประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตราวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 10 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .40 ถึง .70 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .86

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนสนับสนุนจากบิดามารดา

(0) พ่อแม่ของฉันจะแสดงออกให้ฉันรู้ว่าท่านรักฉันมาก (+)

....6....	5....	4....	3....	2....	1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนสนับสนุนจากบิดามารดา เป็นข้อความทางบวก โดยให้คะแนนตามดังนี้ “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน “ไม่จริงเลย”

คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดาสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดาต่ำ

3. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยแบบวัดนี้ใช้วัดปริมาณการแสดงออกของบิดามารดาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กอย่างเหมาะสมกับเหตุผล และมีความสม่ำเสมอในการปฏิบัตินั้น การปฏิบัติอย่างเหมาะสมกับเหตุผล หมายความว่า ปริมาณการรายงานของบิดามารดาที่อธิบายให้เหตุผลแก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตรหรือลงโทษบุตร มีการให้รางวัลและลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูวิธีนี้บุตรจะได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ มีความสำนึกในหน้าที่ ความรับผิดชอบสูง และสามารถต้านทานสิ่งยั่วยุจิตใจได้

แบบวัดนี้มีการสร้างและใช้เหมือนกับแบบวัดวิธีการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดาทุกประการ เพราะมักจะมีการใช้แบบวัดทั้งสองนี้คู่กัน แต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตรวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 10 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .46 ถึง .71 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .87

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

(0) เมื่อฉันพยายามทำสิ่งใดแล้วไม่สำเร็จหรือทำไม่ได้ พ่อแม่จะไม่ซ้ำเติมแต่จะให้กำลังใจฉัน และบอกให้ฉันลองทำใหม่ (+)

.....6.....	5.....	4.....	3.....	2.....	1.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดาเป็นข้อความทางบวก โดยให้คะแนนตามดังนี้ “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำ

4. แบบวัดอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการและความเหมาะสมกับสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยถามถึงปริมาณการรับรู้จากการสังเกตเห็นหรือรับรู้การแสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การเที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ มีการดื่มสุราหรือของมีเมา และคู่มือที่กระตุ้นการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็น แบบแผนพฤติกรรมทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง แต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตราวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยข้อความจะมีทั้งข้อความทั้งทางบวกและทางลบ

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 11 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 11 – 66 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .69 ถึง .90 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .96

ตัวอย่างแบบวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

(0) เพื่อนของฉันชอบเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนชาย (+)

.....6....	...5.....	4.....	3.....	2....	1.....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดเป็นแบบวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบ จะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้จากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้จากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่ำ

5. แบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการและปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ด้านเพศและสื่อมวลชน โดยถามถึงปริมาณการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศจากสื่อมวลชนต่างๆ จากการเห็น ได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ วีดีโอ หนังสือต่างๆ ที่มีผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ซึ่งได้แก่ การดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดูภาพยนตร์จากสื่อวีดีโอ/วีดีโอซีดีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ อ่านหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ

อ่านนิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ เล่นอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยแต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตรวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยข้อความจะมีทั้งข้อความทั้งทางบวกและทางลบ

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 9 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 9 – 54 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .47 ถึง .66 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .83

ตัวอย่างแบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านเพศสัมพันธ์จากสื่อมวลชน

(0) ฉันชอบอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ (+)

....6....	5....	4....	3....	2....	1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดเป็นแบบวัดการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศจากสื่อมวลชน ซึ่งเป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน ถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศจากสื่อมวลชนสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้ข่าวสารทางด้านเพศจากสื่อมวลชนต่ำ

6. แบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการและดัดแปลงข้อคำถามให้มีความเหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน แบบวัดนี้เป็นการวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีการมองเห็นประโยชน์-โทษ และมีความรู้สึกพอใจ - ไม่พอใจ ซึ่งงานวิจัยนี้วัดด้วยองค์ประกอบเพียง 2 ด้าน คือ ความรู้เชิงประเมินค่าว่ามีประโยชน์หรือโทษ และความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ โดยวัดแบบการประเมินความรู้สึกของนักเรียนที่เกิดจากการรับรู้เชิงประเมินค่า และการแสดงความรู้สึก โดยข้อคำถามแต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตรวัด 6 หน่วย ให้เลือกตอบจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยข้อความจะมีทั้งข้อความทั้งทางบวกและทางลบ

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 6 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 6 - 36 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .71 ถึง .81 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .91

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียนด้านความรู้เชิงประเมินค่า

(0) การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนทำให้ฉันเสียการเรียนได้ง่าย (+)

....6....	5....	4....	3....	...2....	...1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียนด้านความรู้สึก

(0) ฉันคิดว่าตนเองโตพอที่จะไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง (-)

....1....	2....	3....	4....	5....	...6....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดเป็นแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ซึ่งเป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน “ไม่จริงเลย” คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบจะให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก ผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ

7. แบบวัดการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2540) มาใช้เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ ซึ่งแบบวัดนี้เป็นการวัดปริมาณความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับตนเอง การเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต และการรู้จักอดได้รอได้และเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต จึงเกิดความใส่ใจอดทนที่จะทำเมื่อมีความเหมาะสม

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 10 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .46 ถึง .67 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .84

ตัวอย่างแบบวัดการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน

(0) ฉันจะตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดในวันนี้เพื่อมีอนาคตที่สดใสในวันหน้า (+)

....6....	5....	4....	3....	2....	1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความในแบบวัดมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองนี้เป็นประโยคบอกเล่าที่มีข้อความเกี่ยวกับความสามารถคาดการณ์ไกล การเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต และการรู้จักอดได้รอได้ แต่ละข้อของแบบวัดประกอบด้วย ประโยคบอกเล่า 1 ประโยค มีมาตราวัด 6 หน่วยจาก “จริงที่สุด” คะแนนเท่ากับ 6 คะแนน ถึง “ไม่จริงเลย” คะแนน เท่ากับ 1 คะแนนโดยข้อความจะเป็นข้อความทางบวก โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

8. แบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยประมาณความตระหนักว่าสิ่งที่เกิดกับตนไม่ว่าจะเป็นสิ่งดีหรือไม่ดี ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการกระทำของตนเองหรือการที่บุคคลรับรู้และคาดหวังถึงผลดีและผลเสียที่เกิดว่าขึ้นอยู่กับความพยายามและความสามารถของตนเป็นสาเหตุมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่นหรือโชคชะตา ความบังเอิญหรือสิ่งทีอาจอยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของตน โดยตนเองเชื่อว่าตนสามารถควบคุมให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นให้เป็นไปตามความต้องการได้

แบบวัดนี้มีข้อคำถาม 10 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) มีค่าอยู่ระหว่าง .42 ถึง .68 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ .72

ตัวอย่างแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตน

(0) ฉันเชื่อว่าตัวฉันสามารถเป็นที่พึ่งของใครได้ (+)

....6....	5....	4....	3....	2....	1....
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน แบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตนนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ทศนา ทองภักดี (2539) ที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .79 ผู้วิจัยนำแบบวัดนี้มาปรับเนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ยอมรับ โดยที่ผู้วิจัยนำข้อคำถามการวัดความเชื่ออำนาจภายในตน มาใช้

ทั้งนี้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการวัดความเชื่ออำนาจภายในตนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบบวัดมีมาตราวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนสูง ส่วนผู้ตอบที่ได้คะแนนรวมจากแบบวัดต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่สร้างขึ้นมาทำการหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อขอคำแนะนำแก้ไข และนำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจอย่างดีในเรื่องเนื้อหาของสิ่งที่ต้องการวัด ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดว่ามีเนื้อหาครบถ้วนตามนิยามปฏิบัติการหรือไม่ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมก่อนที่จะนำแบบวัดทั้งหมดไปทดลองใช้ (Try out) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 17)

2. การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ผู้วิจัยนำแบบวัดแต่ละฉบับที่ได้หาความเที่ยงตรงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีลักษณะเด่นเดี่ยวหรือคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน จากนั้นนำแบบวัดมาวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total correlation) แล้วเลือกข้อที่มีความสัมพันธ์กันสูง เพื่อไว้ใช้เป็นแบบวัด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 125)

2. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) นำแบบวัดทุกฉบับไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha -coefficient) และครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 125)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในเขตสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต1 ถึงเขต3 ที่เป็นโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง (โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนเทพศิลา และโรงเรียนชินนรชวิทยาลัย) เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการทดสอบแบบวัด และเก็บรวบรวมข้อมูล

2. เมื่อได้รับการอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยขออนุญาตเข้าพบอาจารย์ประจำชั้นในแต่ละระดับชั้นของนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่แจ้งวัตถุประสงค์ เพื่อขอความร่วมมือในการทดสอบเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนตามที่ได้กำหนดไว้ และนอกจากนี้ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือในการวิจัย โดยได้มีการชี้แจงวัตถุประสงค์ให้ทราบ และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่ เดือนกรกฎาคม 2549 ถึง เดือนสิงหาคม 2549 โดยใช้แบบวัดจำนวนทั้งสิ้น 412 ฉบับ

5. ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลจากแบบวัดทั้งหมดที่เก็บมา

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้รับมาดำเนินการจัดกระทำข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อดำเนินการรวบรวมข้อมูลครบเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ตรวจสอบเรียบร้อยแล้วนำมาประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีการใช้สถิติสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ใช้สถิติพื้นฐาน เช่น ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการบรรยายถึงคุณสมบัติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

2. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในสมมติฐานข้อ 1 - 4

3. ใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อใช้ในการทำนายตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 5

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่มีลักษณะทางจิตสังคมที่แตกต่างกัน และ 2) เพื่อศึกษาว่าลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้มากหรือน้อย โดยตัวแปรที่ศึกษาแบ่งออกเป็นลักษณะทางสังคม 4 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ ลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน และ ความเชื่ออำนาจภายในตน โดยมีปัจจัยด้านชีวสังคมและภูมิหลังเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มย่อย คือ เพศ ลักษณะการพักอาศัย และสถานภาพครอบครัว ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง ส่วนที่สอง เป็นการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่อตอบสนองมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มที่แยกย่อยตามปัจจัยด้านชีวสังคมและภูมิหลังของผู้ตอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าความแตกต่าง และ การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อใช้ในการทำนายตามสมมติฐาน ซึ่งจะได้นำเสนอข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ก่อนเพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ต่อไป

ลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นครั้งนี้ นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 54.10) และจำนวนนักเรียนในแต่ละระดับชั้นทั้งมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 33.50 ,33.50 และ 33.0 ตามลำดับ) โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีสถานภาพของครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่ร่วมกัน (ร้อยละ 74.00) สำหรับการพักอาศัยของนักเรียนส่วนใหญ่พบว่าพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและมีเพียงบางส่วนที่มีการพักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่ (ร้อยละ 70.90 และ 9.20 ตามลำดับ) ดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวนและร้อยละ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น สถานภาพ ของครอบครัวและลักษณะการพักอาศัยของนักเรียน

ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ				
ชาย	1.00	.00	189	45.90
หญิง	2.00	.00	223	54.10
รวม	1.54	.50	412	100.00
2. ระดับชั้น				
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	1.00	.00	138	33.50
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	2.00	.00	138	33.50
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	3.00	.00	136	33.00
รวม	2.00	.82	412	100.00
3. สถานภาพของครอบครัว				
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	1.00	.00	305	74.00
บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่	2.00	.00	107	26.00
รวม	1.26	.44	412	100.00
4. ลักษณะการพักอาศัย				
พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา	1.00	.00	292	70.90
พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	2.00	.00	82	19.90
พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่	3.00	.00	38	9.20
รวม	1.38	.65	412	100.00

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบสนองมาตรฐานการวิจัย ผู้วิจัยขอนำเสนอค่าสถิติพื้นฐาน และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ต่อไป (ดังตาราง 2 และตาราง 3) พบว่า ค่าสถิติพื้นฐาน จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา 8 ตัวแปร ได้แก่ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตน ดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐาน จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	พิสัยของแบบวัด
1. ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	45.72	17.10	20-91
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา	48.17	8.96	10-60
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา	44.78	8.96	10-60
4. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	23.77	12.28	11-66
5. การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน	23.35	8.72	9-49
6. เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน	27.63	7.21	10-60
7. ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	44.77	8.51	13-60
8. ความเชื่ออำนาจภายในตน	42.34	6.47	24-60

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

N	=	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
X	=	ค่าเฉลี่ย
S.D	=	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
R	=	ค่าความสัมพันธ์
R ²	=	ค่าอำนาจในการทำนาย
F	=	ค่าสถิติทดสอบที่ใช้พิจารณา
Beta	=	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานของตัวแปร
SE	=	ความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์
a	=	ค่าคงที่
b	=	ความชัน หรือ สัมประสิทธิ์ถดถอย
df	=	ชั้นของความเป็นอิสระ
SS	=	ค่าผลบวกยกกำลังสองของคะแนน
MS	=	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน
*	=	ค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นจากตาราง 2 พบว่า ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 45.72 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 17.10 และการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 48.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.96 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.63 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.21 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.78 ค่า

เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.96 ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.77 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.51 ตัวแปรความเชื่ออำนาจภายในตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.47 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.77 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.28 และการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.35 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.72 ตามลำดับ

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8
1	1.000	-.464*	-.357*	.672*	.745*	-.718*	-.592*	-.488*
2		1.000	.734*	-.407*	-.377*	.397*	.531*	.420*
3			1.000	-.394*	-.306*	.361*	.499*	.377*
4				1.000	.569*	-.723*	-.595*	-.350*
5					1.000	-.596*	-.554*	-.438*
6						1.000	.590*	-.341*
7							1.000	.553*
8								1.000

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1. ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา
4. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ
5. การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน
6. เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน
7. ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง
8. ความเชื่ออำนาจภายในตน

จากตาราง 3 ในส่วนความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาครั้งนี้ ทั้งตัวแปรอิสระและตัวแปรตามพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์ทั้งทางบวกและทางลบโดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และความเชื่ออำนาจภายในตน ส่วนตัวแปรที่เหลือมีความสัมพันธ์ทางลบ

สำหรับการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้แบ่งตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และส่วนที่สอง เป็นการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ โดยการรวมตัวแปรอิสระหลายตัวไว้ในสมการถดถอย คือ การรวมตัวแปรอิสระหลายตัวไว้ในสมการถดถอยเพื่อทำนายตัวแปรตามตัวเดียว ซึ่งทำให้ทราบถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม โดยจะวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง สถานภาพของครอบครัว ได้แก่ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และ ลักษณะการพักอาศัย ได้แก่ การพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา การพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และการพักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่ ดังนั้น การรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะเสนอต่อไปนี้จะเสนอตามลำดับ คือ

- 1) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางและ
- 2) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

สำหรับการวิจัยในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรอิสระพร้อมกันที่ละสองตัว โดยมีการวิเคราะห์ 4 รูปแบบ ตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ข้อ 1 – 4 ดังนี้

รูปแบบที่หนึ่ง : โดยใช้ตัวแปรอิสระพร้อมกันสองตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดาและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 1

รูปแบบที่สอง : โดยใช้ตัวแปรอิสระพร้อมกันสองตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดาและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 2

รูปแบบที่สาม : โดยใช้ตัวแปรอิสระพร้อมกันสองตัว คือ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 3

รูปแบบที่สี่ : โดยใช้ตัวแปรอิสระพร้อมกันสองตัว คือ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจภายในตน เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 4

โดยทั้ง 4 รูปแบบใช้ตัวแปรตามตัวเดียว คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และ จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง สถานภาพของครอบครัว ได้แก่ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และ ลักษณะการพักอาศัย ได้แก่ การพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา และการพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

รูปแบบที่หนึ่ง การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดาและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียนกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระสองตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดาและเจตคติต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมทางเพศ โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ย สำหรับค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 45.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 17.10 มีตัวแปรตาม คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มีกลุ่มย่อยเพียงกลุ่มเดียว คือ กลุ่มที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ที่ไม่แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัว นอกนั้นไม่ได้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัวแต่ประการใด (ดังตาราง 4)

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู แบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติเอฟ		
			การอบรมเลี้ยงดู แบบรักสนับสนุน (ก)	เจตคติต่อ พฤติกรรมทาง เพศที่เหมาะสม (ข)	ปฏิสัมพันธ์ สองทาง (กxข)
1. กลุ่มรวม	412	45.72	37.913*	277.236*	.000
2. เพศชาย	189	51.840	16.746*	95.045*	.196
3. เพศหญิง	223	42.328	25.961*	131.261*	.271
4. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	305	46.409	27.322*	221.261*	2.122
5. บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่	107	45.199	8.674*	61.110*	4.155*
6. อาศัยอยู่กับบิดาและ มารดา	292	46.290	31.696*	199.834*	.566
7. อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	82	45.488	2.110	67.185*	2.405

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนในกลุ่มบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่โดยทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในกลุ่มผู้ตอบ 4 ประเภด้วยวิธีทีเอฟเฟ (ตาราง 29 ภาคผนวก ก) พบว่าในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ในกลุ่มอื่นๆ ที่มีลักษณะต่างกันอีก 3 กลุ่มย่อย ส่วนกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำทั้งที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

สูงหรือต่ำก็ตาม ปรากฏว่ามีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร พบว่า คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 5 กลุ่มจาก 6 กลุ่ม ได้แก่ คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และกลุ่มอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในกลุ่มที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่างกัน พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่มด้วย แสดงว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดังตาราง 4)

สรุปรูปแบบที่หนึ่ง พบว่า

1) คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม 2) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ยกเว้นกลุ่มที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และ 3) นักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม

รูปแบบที่สอง การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดาและลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระสองตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักใช้เหตุผลจากบิดามารดาและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ย สำหรับค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง คือ 45.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 17.10 มีตัวแปรตาม คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มีกลุ่มย่อยเพียงกลุ่มเดียว คือ กลุ่มเพศชาย ที่แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัว นอกนั้นไม่ได้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัวแต่ประการใด (ดังตาราง 5)

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง ของคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติเอฟ		
			การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	ปฏิสัมพันธ์สองทาง
			(ก)	(ข)	(กxข)
1. กลุ่มรวม	412	46.358	11.391*	90.238*	.040
2. เพศชาย	189	52.883	14.693*	19.077*	6.679*
3. เพศหญิง	223	41.597	7.096*	59.885*	.651
4. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	305	46.334	12.537*	71.379*	.324
5. บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่	107	46.378	.285	20.365*	.354
6. อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา	292	45.996	12.440*	75.175*	.088
7. อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	82	46.961	.001	16.601*	.340

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนในกลุ่มเพศชายตามตัวแปรอิสระทั้งสอง โดยทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในกลุ่มผู้ตอบ 4 ประเภทด้วยวิธีเชฟเฟ (ตาราง 30 ภาคผนวก ก) พบว่าในนักเรียนกลุ่มเพศชายที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนกลุ่มเพศชายในกลุ่มอื่นๆ ที่มีลักษณะต่างกันอีก 3 กลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร พบว่า คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในกลุ่มที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่างกัน พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม

สรุปแบบที่สอง พบว่า

1) คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและการมุ่งอนาคตควบคุมตน 2) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงมี

ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ยกเว้นกลุ่มที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และ 3) นักเรียนที่มีการมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีการมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม

รูปแบบที่สาม การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียนกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระสองตัว คือ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ย สำหรับค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 45.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 17.10 มีตัวแปรตาม คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่าทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร คือ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ซึ่งผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่มพบว่า ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัวแต่ประการใด (ดังตาราง 6)

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติเอฟ		
			การรับรู้ข่าวสาร ด้านเพศจาก สื่อมวลชน (ก)	เจตคติต่อ พฤติกรรมทางเพศ ที่เหมาะสม (ข)	ปฏิสัมพันธ์ สองทาง (กxข)
1. กลุ่มรวม	412	46.294	70.749*	114.319*	.416
2. เพศชาย	189	51.773	29.232*	36.766*	2.026
3. เพศหญิง	223	41.936	35.702*	70.352*	.469
4. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	305	45.244	63.877*	87.613*	.001
5. บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่	107	45.909	10.174*	26.236*	1.258
6. อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา	292	45.725	59.287*	83.056*	.093
7. อยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	82	46.408	4.242*	33.883*	.208

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร พบว่า คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม แสดงว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปรูปแบบที่สาม พบว่า

1) คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม 2) นักเรียนที่ได้รับการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนต่ำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม และ 3) นักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม

รูปแบบที่สี่ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจภายในตน กับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระสองตัว คือ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจภายในตนโดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ย สำหรับค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 45.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 17.10 มีตัวแปรตาม คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร คือ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจภายในตน ซึ่งผลการวิเคราะห์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่มพบว่า ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ไม่ได้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัวแต่ประการใด (ดังตาราง 7)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร พบว่า คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามความเชื่ออำนาจภายในตนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยเพียง 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มที่พ่อกาต้อยอยู่กับบิดาและมารดา แสดงว่า นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนสูง

จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดังตาราง 7)

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนและความเชื่ออำนาจภายในตนแบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติเอฟ		
			อิทธิพลจาก กลุ่มเพื่อน (ก)	ความเชื่ออำนาจ ภายในตน (ข)	ปฏิสัมพันธ์ สองทาง (กxข)
1. กลุ่มรวม	412	46.006	249.140*	25.577*	.533
2. เพศชาย	189	51.279	130.543*	15.357*	.047
3. เพศหญิง	223	42.576	114.046*	10.018*	.943
4. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	305	46.157	217.129*	24.655*	.295
5. บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่	107	46.644	40.725*	2.666	.286
6. อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา	292	46.088	208.940*	25.867*	.037
7. อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	82	46.808	30.211*	.938	1.613

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปรูปแบบที่สี่ พบว่า

1) คะแนนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตน 2) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูงมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงต่อนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่ำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม และ 3) นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนต่ำมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงต่อนักเรียนความเชื่ออำนาจภายในตนสูงทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา

2) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ โดยทำการรวมตัวแปรอิสระหลายตัวไว้ในสมการถดถอย เพื่อทำนายตัวแปรตามตัวเดียว ซึ่งทำให้ทราบถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม ซึ่งตัวแปรอิสระในการวิจัยครั้งนี้มีตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ลักษณะมุ่ง

อนาคตและการควบคุมตนเอง และความเชื่ออำนาจภายในตน โดยมีตัวแปรตาม คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพื่อตอบสนองมติดูฐาน ข้อ 4 และในการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้จะทำการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ดังตาราง 8)

ตาราง 8 เปรียบเทียบปริมาณการทํานายและตัวทํานายที่สำคัญของตัวถูกทํานาย คือ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทํานายที่สำคัญที่สุด	
		ปริมาณการทํานาย (ร้อยละ)	ตัวทํานาย
1. กลุ่มรวม	412	70.7	4, 5, 3, 1, 7, 2
2. เพศชาย	189	75.1	4, 5, 3, 1, 7
3. เพศหญิง	223	66.4	4, 5, 1, 7
4. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	305	72.4	4, 5, 7, 1, 3
5. บิดามารดาหย่าร้างหรือ แยกกันอยู่	107	68.2	4, 1
6. พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา	292	72.8	4, 5, 7, 1
7. พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	82	66.3	4
8. พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่	38	72.8	4, 3

* คำนวณค่าสถิติทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวทํานาย

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา	5. เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา	6. ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง
3. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ	7. ความเชื่ออำนาจภายในตน
4. การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน	

จากตาราง 8 เมื่อใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 7 ตัวร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนนั้น โดยการวิเคราะห์ตัวแปรตามแบบถดถอย ของกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มบิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่ ผลการวิเคราะห์พบว่าในกลุ่มรวมตัวทำนาย 6 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 70.7 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา 5) ความเชื่ออำนาจภายในตน และ 6) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

ในกลุ่มย่อย พบว่า ในกลุ่มเพศชาย ตัวทำนาย 5 ตัว สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 75.1 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา และ 5) ความเชื่ออำนาจภายในตน ส่วนในกลุ่มเพศหญิงตัวทำนาย 4 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 66.4 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา และ 4) ความเชื่ออำนาจภายในตน

ในกลุ่มย่อยตามสถานภาพของครอบครัว พบว่า ในกลุ่มที่บิดามารดาอยู่ร่วมกันตัวทำนาย 5 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 72.4 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) ความเชื่ออำนาจภายในตน 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา และ 5) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ส่วนในกลุ่มที่บิดามารดามารดาหย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ ตัวทำนาย 2 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 68.2 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน และ 2) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา

สำหรับในกลุ่มย่อยตามลักษณะการพักอาศัย พบว่า ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาอยู่ร่วมกัน ตัวทำนาย 4 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 72.8 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) ความเชื่ออำนาจในตน และ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดา ส่วนในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ตัวทำนาย 1 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 66.3 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน ส่วนกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่ตัวทำนาย 2 ตัว ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 72.8 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน และ 2) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ดังตาราง 8)

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ

1. กลุ่มรวม พบว่า ตัวทำนาย 6 ตัวร่วมกัน สามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 70.7 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

ต่อพฤติกรรมทางเพศ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา 5) ความเชื่ออำนาจภายใน
ตน และ 6) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

2. กลุ่มย่อย พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เป็นตัวทำนายอันดับหนึ่ง ทั้งกลุ่ม
ย่อย 7 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มนักเรียนที่บิดา
มารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือ
มารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่ นอกจากนี้เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่
เหมาะสมยังเป็นตัวทำนายอันดับสองใน 4 กลุ่มย่อยจากกลุ่มย่อยทั้งหมด 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย
กลุ่มเพศหญิง กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา โดย
ความเชื่ออำนาจภายในตนมาเป็นตัวทำนายอันดับสามใน 2 กลุ่มย่อยจากกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม
ที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในบทที่ผ่านมาได้เสนอการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 412 คน ตอบแบบวัดชุดต่างๆ ในการเก็บข้อมูลจำนวน 412 ฉบับ โดยตัวแปรที่ศึกษาแบ่งออกเป็นลักษณะทางสังคม 4 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ ลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน และ ความเชื่ออำนาจภายในตน โดยมีลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มย่อย คือ เพศ ลักษณะการพักอาศัย และสถานภาพครอบครัว ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน และได้มีการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ลักษณะ คือ การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มย่อยซึ่งเป็นการขยายผลตามสมมติฐาน

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะสังเกตได้ว่า ในบทที่ 4 ได้มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานเป็นหลัก ในบทสรุปและอภิปรายผลนี้ จะได้ประมวลผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแนวที่แตกต่างจากที่เสนอในบทก่อน ทั้งนี้เพื่อจะได้ตีความและอภิปรายในแง่มุมต่างๆ ได้ โดยจะมีการสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อจะได้ทราบว่าข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ให้การสนับสนุนการคาดหมายหรือทำนายที่ตั้งไว้ล่วงหน้าสูงต่ำเพียงใด ต่อจากนั้นจะได้นำผลการวิจัยไปประสานกับผลการวิจัยอื่นๆ เพื่อให้เกิดภาพกว้างและละเอียดขึ้นจนสามารถที่จะนำมาใช้ในการเสนอแนะแนวทางการวิจัยต่อไป และมองเห็นข้อจำกัดในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนได้เสนอแนะเพื่อการปฏิบัติซึ่งจะเป็นหัวข้อสุดท้ายในบทนี้

การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน

จากการประมวลทฤษฎีและผลการวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศในบทที่ 2 ทำให้ได้ข้อสรุปที่สามารถนำมาใช้เป็นรากฐานในการตั้งสมมติฐานได้ 5 ข้อ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การสรุปและอภิปรายผลสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า “นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ” สมมติฐานนี้คาดถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อ

พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในปริมาณที่แตกต่างกันไปอย่างเด่นชัด โดยคาดว่านักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบอีก 3 กลุ่ม โดยในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานนี้ ได้มีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสอง ดังแสดงในตาราง 4

เมื่อพิจารณาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่ละสองด้าน พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัวพร้อมกันและจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในกลุ่มนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม เมื่อแบ่งตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 29 ภาคผนวก ก. แสดงให้เห็นถึง กลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำและในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำด้วยกันและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ที่มีลักษณะเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำ โดยพบผลในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากสภาพของครอบครัวมีผลต่อเด็กเพราะในครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดาจะแสดงลักษณะหรือบทบาทของเพศชาย มารดาจะแสดงลักษณะหรือบทบาทของเพศหญิง ทำให้ผู้เป็นลูกรับรู้บทบาทที่ถูกต้อง เหมาะสมกับเพศ แต่ถ้าในครอบครัวที่ขาดบิดามารดาคนหนึ่งคนใดไปจะทำให้บุคคลที่เหลือแบกรับภาระของทั้งบิดามารดาดังนั้นสภาพครอบครัวจึงเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมมนุษย์ที่มีบทบาทสำคัญในการให้ความรัก การอบรมเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมทั้งพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสติปัญญา ซึ่งจากการศึกษาของ จรรยา สุวรรณทัต (2520: 19) ได้กล่าวว่า ผลอันเกิดจากการหย่าร้างในครอบครัวจะกระทบกระเทือนต่อทัศนคติ การมองดูโลกและชีวิตของเด็กเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ชุนมาศ กัลยาณมิตร (2530:132) ที่พบว่าสภาพสมรสของบิดามารดาที่แยกกันอยู่หรือมีเพียงบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพ และวัยเป็นอย่างยิ่ง และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ศุภจรี วจิวิวัฒน์ (2533:92-97) พบว่า นักเรียนชายที่สภาพสมรสของบิดามารดาต่างกัน จะมี

ประสบการณ์ทางเพศต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีบิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกันจะมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คติอนุรักษ์ (2535) พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน หย่าร้างกัน หรือ แยกทางกัน มีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศส่งผลต่อการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 1 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

เมื่อทำการวิเคราะห์ที่ละตัวแปรพบว่า นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูง จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และกลุ่มที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา เป็นต้น เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ปลูกฝังทัศนคติและบทบาททางเพศ จึงมีอิทธิพล ต่อการเลียนแบบบทบาททางเพศที่เหมาะสมของเด็ก การที่นักเรียนจะพัฒนาเอกลักษณ์และบทบาททางเพศที่เหมาะสมหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การดูแลของพ่อแม่และผู้ปกครอง ดังนั้น กระบวนการอบรมขัดเกลาทางสังคมของบิดามารดาในการเป็นต้นแบบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศจึงมีส่วนสำคัญต่อความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมทางเพศของบุตรเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ นักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม ซึ่งจากการศึกษาของนิมิต มั่งมีทรัพย์ (2542: 135) ของกลุ่มวัยรุ่นชายหญิงที่ศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียนมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา พบว่า เจตคติต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่นยังคงยึดมั่นอยู่บนรากฐานของคตินิยม ความเชื่อตามแนวบรรทัดฐานของสังคมเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้จรรยา ดวงแก้ว (2539: 98-126) ที่ได้ศึกษา ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเชิงบวก และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ

การสรุปและอภิปรายผลสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานที่ 2 กล่าวว่า “นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ”

สมมติฐานนี้คาดถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนที่ส่งผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในปริมาณที่แตกต่างกันไปอย่างเด่นชัด โดยคาดว่านักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ โดยจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบกับอีก 3 กลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานนี้ ได้มีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองด้านและทีละด้านตามลำดับผลการวิเคราะห์ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 5

เมื่อพิจารณาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนทีละสองด้าน พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละสองตัวพร้อมกัน และจากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในกลุ่มนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม เมื่อแบ่งตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 30 ภาคผนวก ก. แสดงให้เห็นถึง กลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มเพศชายนั้น พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนชายที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ และในกลุ่มนักเรียนชายที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบแบบใช้เหตุผลต่ำด้วยกันและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่ากลุ่มเพศชายที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ โดยพบผลในกลุ่มนักเรียนชาย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล เป็นวิธีการที่บิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก ให้เด็กมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นถกเถียงปัญหาต่างๆ ได้ และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะทำให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ เมื่อเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล เด็กจะสามารถแสดงอิสรภาพทางความคิด สามารถโต้ตอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความสามารถในการแก้ปัญหาต่างๆ มีความสามารถในการตัดสินใจได้อย่างมั่นคง และการมีความมั่นใจในตนเองสามารถมีการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี

ดังนั้นการที่เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูและได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากบิดามารดา ทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยการปลูกฝังและขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านความรู้ด้านร่างกาย ชีวภาพทางเพศ อนามัยทางเพศ และในด้านสังคมและการปรับตัวทางเพศ เพื่อให้เด็กมีความคิด ความเชื่อ ค่านิยม และวิถีชีวิตที่พึงปรารถนา จึงเป็นเรื่องที่สำคัญมากเพราะผลที่ได้รับจากการเลี้ยงดูนั้น จะเป็นสิ่งที่ช่วยในการหล่อหลอมให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ดี

และในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้คาดการณ์ได้ว่าถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูงจะทำให้เด็กมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่ำ

สำหรับลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน คือ บุคคลจะต้องมีความต้องการผลในอนาคตมากกว่าผลในปัจจุบัน แล้วจึงดำเนินการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายในอนาคตนั้น เช่น การอดได้รอได้ มีกระบวนการสองขั้นตอน คือ ตอนแรก ได้แก่ สาเหตุที่จะทำให้บุคคลเลือกที่จะรับผลที่ดีกว่ามากที่จะมีมาในอนาคตแทนการรับผลในปัจจุบันนั้น เป็นลักษณะมุ่งอนาคต และตอนที่สองของการอดได้รอได้ คือการกระทำที่เป็นขั้นตอนเพื่อนำไปสู่ผลที่ปรารถนาที่จะมาในอนาคต ซึ่งอาจจะต้องปฏิบัติเป็นระยะเวลานาน หรือต้องรอคอยผลนาน ความสามารถส่วนนี้จึงเป็นการควบคุมตน อย่างงานวิจัยของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534: 84) พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาที่มีความสามารถเกี่ยวกับการควบคุมตน ให้กระทำการหรือเว้นที่จะกระทำการบางอย่างในช่วงระยะหนึ่ง จนกว่าจะได้ผลตามต้องการ โดยลักษณะมุ่งอนาคตต่ำและมีเจตคติต่อการทะเลาะวิวาทมากมักมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทสูงกว่า นักเรียนอาชีวศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงและมีเจตคติต่อการทะเลาะวิวาทต่ำ

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 2 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

เมื่อทำการวิเคราะห์ทีละตัวแปรพบว่า นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลสูง จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ซึ่งพบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน กลุ่มที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และกลุ่มที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา ตามลำดับ

นอกจากนี้ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม ซึ่ง จรรยา สุวรรณทัต (2531: 50) ได้กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนไว้ว่าเป็นลักษณะทางจิตใจที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่ง และเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลในตัวบุคคลและสังคม ซึ่งลักษณะนี้ยังสัมพันธ์กับจิตลักษณะอื่นๆ ของบุคคลด้วย

ส่วนงานวิจัยของ บุญรับ ศักดิ์มณี (2532: 7-8) ได้กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนไว้ว่าเป็นการคำนึงถึงอนาคตและควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้นๆ ทำให้บุคคลสามารถปรับวิธีการและเป้าหมายให้ถูกต้องและสัมพันธ์กัน จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าลักษณะลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนมีความสำคัญต่อพฤติกรรมต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อวินในชั้นเรียน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมเสพยาเสพติด เป็นต้น ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนจึงสามารถจะเกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ด้วย

การสรุปและอภิปรายผลสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานที่ 3 กล่าวว่า “นักเรียนที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูง”

สมมติฐานนี้คาดถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำที่ส่งผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในปริมาณที่แตกต่างกันไปอย่างเด่นชัด โดยคาดว่านักเรียนที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูงและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสูงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานนี้ ได้มีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองด้านและทีละด้านตามลำดับผลการวิเคราะห์ โดยผลการวิเคราะห์ที่แสดงในตาราง 6

เมื่อพิจารณาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่ละสองด้าน พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละสองตัวพร้อมกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

จากการวิเคราะห์ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่ละด้าน พบว่านักเรียนที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม และนักเรียนที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม ทั้งนี้เพราะสื่อมีอิทธิพลทั้งทางบวกและทางลบต่อนักเรียนวัยรุ่น กล่าวคือ ถ้าเนื้อหาเสนอเรื่องที่มีคุณธรรม มีประโยชน์และให้ความรู้ที่ไม่เป็นพิษภัยแก่วัยรุ่น สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางบวกในทางตรงข้ามถ้าเนื้อหาและคุณภาพของสื่อมวลชนเสนอเรื่องที่เป็นแบบอย่างในทางก้าวร้าว การแสดงออกทางเพศอย่างโจ่งแจ้งหรือในลักษณะที่ไม่เป็นประโยชน์ สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางลบ (ประดินันท์ อุปรมัย. 2545: 276) สื่อมวลชนไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านเล่น วิทยุ ภาพยนตร์ หรือ เทปโทรทัศน์เป็นแหล่งให้ข่าวสารความรู้แก่วัยรุ่น วัยรุ่นมีการเรียนรู้และรับเอาสิ่งต่างๆ ที่เห็นมาเป็นรูปแบบของพฤติกรรมของตนไม่มากนักน้อย (รัชณี ลาขโรจน์. 2538: 294) นอกจากนี้วัยรุ่นเองก็มีแนวโน้มของการยอมรับว่าสื่อมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ด้วย (Soonthornthada. 1996:37)

ในปัจจุบันสื่อมวลชนจัดเป็นสื่อสำคัญในการสอนเพศศึกษา ซึ่งเป็นสื่อที่มีความสำคัญมากที่สุดก็ว่าได้ ดังตัวอย่างสื่อมวลชนที่เข้าถึงวัยรุ่นปัจจุบัน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ที่เป็นแหล่งให้ข้อมูล

ข่าวสารแก่วัยรุ่นทั้งทางดี และเลว โดยวัยรุ่นมักหาความรู้เรื่องเพศจากหน้าหนังสือพิมพ์ จากการเสนอข่าว ลงภาพข่าวตลอดจนลงแจ้งความที่เกี่ยวข้องทางเพศ ล้วนมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของวัยรุ่นทั้งสิ้น ดังนั้นจากการศึกษาวิจัยต่างๆ พบว่า การศึกษาทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อสื่อมวลชนในการนำเสนอเกี่ยวกับทางเพศได้พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหนังสือต้องห้ามและภาพยนตร์มีส่วนทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศเป็นอย่างมาก และจากการศึกษาของ จรรยา ดวงแก้ว (2539: 122-123) เรื่องความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่เคยอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีระดับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ สอดคล้องกับ ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนเกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้จากการศึกษาของ จรรยา เศรษฐบุตร (2536) ที่ศึกษาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น ผลจากการศึกษา พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีผลกระทบต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจากการที่วัยรุ่นเปิดรับข่าวสารมากมีผลทำให้วัยรุ่นรับความรู้ด้านเพศศึกษาในเชิงลบ สำหรับการศึกษาของ ไดเยอร์ ลีหมิง และโอลิเวอร์ (Dwyer, Leeming and Oliver.1996: 309-317) ได้ศึกษาประเด็นปัญหาในพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จากการศึกษา ถึงสาเหตุของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมนั้นเกิดจากการได้รับอิทธิพลจากสื่อ (Media) ได้แก่ โทรทัศน์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์ ที่ศึกษาในเรื่องการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยได้สำรวจวัยรุ่นหญิงตอนต้นที่มีอายุระหว่าง 13 -15 ปี และวัยรุ่นชายตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นทั้งสองกลุ่มร้อยละ 68 ใช้อินเทอร์เน็ตดูเรื่องเซ็กส์ในเวลาว่างคืน โดยให้เหตุผลว่าเป็นเวลาส่วนตัว ไม่มีใครมารบกวน ไม่ต้องกลัวพ่อแม่ผู้ปกครองจะรู้ และวัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งจะใช้อินเทอร์เน็ตหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศสัปดาห์ละครั้ง และร้อยละ 28 ดูเรื่องเซ็กส์ ทุกวัน นอกจากนั้นในกลุ่มวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมในการหาข้อมูลเรื่องเพศบ่อยกว่าวัยรุ่นชาย (วัยรุ่นไทยท่งไฮเบอร์เซ็กส์หญิงหนักกว่าชาย.2544: 5)

จึงกล่าวได้ว่าสมมติฐานข้อที่ 3 ไม่ได้รับการสนับสนุน

ดังนั้นสรุปได้ว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีการเปิดรับข่าวสารเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เพิ่มมากขึ้น โดยการรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศมีอิทธิพลต่อเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นด้วย

การสรุปและอภิปรายผลสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานที่ 4 กล่าวว่า “นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูงและมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่ำและมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองสูง”

สมมติฐานนี้คาดถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองที่ส่งผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในปริมาณที่แตกต่างกันไปอย่างเด่นชัด โดยคาดว่านักเรียนที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูงและมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูง และมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองต่ำจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานนี้ ได้มีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองด้านและทีละด้านตามลำดับผลการวิเคราะห์ โดยผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 7

เมื่อพิจารณาความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนทีละสองด้าน พบว่าความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ได้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละสองตัวพร้อมกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

จึงกล่าวได้ว่าสมมติฐานข้อที่ 4 ไม่ได้รับการสนับสนุน

จากการวิเคราะห์ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนทีละด้าน พบว่านักเรียนที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม ทั้งนี้เพราะในสภาพสังคมปัจจุบันครอบครัวจะลดบทบาทในการให้การศึกษาอบรมแก่สมาชิก เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นเด็กจะใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ค่านิยมของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบอย่างของแต่ละบุคคลในเรื่องบรรทัดฐาน แบบแผนพฤติกรรมและเจตคติมากยิ่งขึ้นกว่าหน่วยงานสังคมอื่น ซึ่งบางครั้งอาจขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมส่วนรวม ทั้งนี้เพราะการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อนมีความใกล้ชิดสนิทสนมและยาวนานจนวัยรุ่นยึดถือบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดังจะเห็นได้จากเมื่อตอนสมัยเด็กๆ พ่อแม่เป็นสิ่งที่เด็กเจริญรอยตาม แต่เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นจะ

หันไปสู่แบบอย่างของกลุ่มเพื่อนมากกว่า การยอมรับจากผู้ใหญ่มีความสำคัญน้อยกว่าการยอมรับจากเพื่อนในวัยเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มเพื่อนก็ยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายหญิงแตกต่างกันออกไปอีกด้วย และจากการศึกษาของ สุชา จันทรเฒ (2542: 153-154) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อ้างอิงหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง มีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำเพื่อความโก้และเพื่อให้เกิดเป็นจุดเด่นขึ้นนั้น จะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม ดังนั้นการคบเพื่อนจึงมีอิทธิพลที่จะชักจูงนักเรียนไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

นอกจากนี้จากการศึกษาของ จุฑามาศ นุชนารท (2531: 76-80) ได้ศึกษาถึง การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามก หรือการดูภาพร่วมเพศของเพื่อนสนิท การดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศของเพื่อนสนิท และการเที่ยวสถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการศึกษาของ วิภา สายสูง (2541) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการดื่มสุราก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 65.7 และไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 31.9 นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่เป็นสิ่งพิมพ์หรือวีดิทัศน์ร่วมด้วย โดยที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าสื่อที่เป็นวีดิทัศน์ช่วยกระตุ้นความรู้สึทางเพศได้มากที่สุดร้อยละ 60.7 นอกจากนี้ อิทธิพลการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนหรือคู่รักล้วนส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเริงรมย์หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างด้วย

สำหรับการศึกษาของนพพร พานิชสุข (2522: 67-73) ศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนชายมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการดูภาพโป๊ และการเที่ยวโสเภณี แต่สำหรับนักเรียนหญิงนั้นแหล่งความรู้มาจากครูและเพื่อนสนิท ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ นักเรียนชายส่วนใหญ่ต้องการปรึกษาเพื่อนสนิทมากกว่าพ่อแม่ ส่วนนักเรียนหญิงต้องการปรึกษาพ่อแม่มากกว่า อีกทั้งจากการศึกษาของ ปฐม นวลคำ และอิทธิพล มูลพอง (2543: 32-46) เรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า ปัจจัยด้านการใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อน ได้แก่ กิจกรรมในวันหยุดเรียน กิจกรรมหลังเลิกเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมปลายอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับ โพธิสิตา และ ปัทธวานิช (Podhisita and Pattaravanich. 1995: 51-100) ในเรื่องวัยรุ่นปัจจุบันในประเทศไทย : ผลจากการสำรวจวัยรุ่นและครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ วัยรุ่นที่อยู่ใน 5 ภูมิภาคของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และเพื่อนมีความสัมพันธ์กับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุรา สูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อีกทั้งจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การเกี่ยวพาราสี การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อน อย่างน้อย 2-3 ครั้ง ต่อสัปดาห์ เช่น การเล่นดนตรี การเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า โดยวัยรุ่นชายใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง ซึ่งสรุปได้ว่า เจตคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจากกลุ่มเพื่อน และวัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ โดยวัยรุ่นชายจะใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง

สรุปได้ว่าในระยะวัยรุ่นเป็นระยะที่เพื่อนจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากในการกำหนดถึงบทบาท ความรู้สึกนึกคิด ให้เด็กวัยรุ่นได้ทำตามความนิยมของกลุ่มเพื่อนในหมู่คณะเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ใหญ่ควรสอดส่องและดูแลร่วมด้วย ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นคล้อยตามให้เกิดการเลียนแบบ และสามารถส่งผลให้เกิดการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

นอกจากนี้จากการวิเคราะห์ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่ละด้าน พบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนสูงจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ซึ่งพบผลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยเกือบทุกกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน และกลุ่มที่นักเรียนพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ทั้งนี้เพราะความเชื่ออำนาจภายในตน คือ ความเชื่อและการคาดหวังของบุคคลว่า ผลดีและผลเสียที่เกิดกับตนนั้น มีตนเองเป็นสาเหตุมากกว่าที่จะเป็นเพราะคนอื่น โชคเคราะห์ ความบังเอิญ คนที่เชื่ออำนาจในตนมากจึงเป็นผู้ที่มีความหวังในชีวิต และมีความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้เกิดผลดี และป้องกันผลเสียตามที่ต้องการ

ความเชื่ออำนาจภายในตน จึงเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สัมฤทธิ์ผลและมีความพยายามกระทำมากกว่า เพราะคนที่เชื่ออำนาจในตนนั้น เชื่อว่าการกระทำของตนจะก่อให้เกิดผลตามต้องการ ความเชื่ออำนาจในตนจึงส่งผลกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เป็นต้นว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วตอบแทน หรือถ้าตนพยายามมากจะได้ผลมาก พยายามน้อยจะได้รับผลน้อย ซึ่งลักษณะความเชื่ออำนาจในตนนี้ ส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดา แล้วยัง

เกิดจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคมที่ส่งผลให้การกระทำและผลที่เกิดขึ้นไม่สัมพันธ์กัน และมีปริมาณไม่สมดุลกัน (Rotter. 1966; Strickland.1977)

นอกจากนี้ประพจน์ บุญมี (2544: 86-112) ได้ศึกษา เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 58.50 มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง และผลการวิจัยที่มีความสำคัญคือ 1) ตัวแปรที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่พบมี 6 ตัว ได้แก่ การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ผ่านสื่อ ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ระดับการศึกษาของบิดา อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน พ่อแม่/ผู้ปกครอง และครู รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และอาชีพหลักของมารดา 2) ปัจจัยที่มีความแตกต่างกันทางสถิติระหว่างเขตเมืองและชนบท โดยเขตเมืองมีมากกว่าเขตชนบท คือ ความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ความเชื่ออำนาจในตนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ และการเกี่ยวข้องกับสิ่งกระตุ้นการมีเพศสัมพันธ์ 3) ปัจจัยทางจิตลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ และความเชื่ออำนาจในตนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ 4) ปัจจัยสนับสนุนทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน พ่อแม่/ผู้ปกครอง ครู และการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดามารดา 5) อาชีพหลักของบิดามารดา และ 6) ลักษณะการพักอาศัย รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่อเดือน

สรุปได้ว่า ความเชื่ออำนาจในตนเป็นลักษณะที่ส่งผลให้บุคคลกระทำพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งความคิดเห็นหรือความตั้งใจของบุคคลนั้น รับรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเป็นผลมาจากทักษะและความสามารถของตน และตนสามารถทำนายและควบคุมให้ผลเป็นไปตามที่ต้องการได้ ความเชื่ออำนาจในตนจึงเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สำเร็จ เพราะคนที่เชื่ออำนาจภายในตนเชื่อว่าการกระทำของตนก่อให้เกิดผลตามต้องการ ดังนั้นบุคคลที่มีความเชื่อภายในตนสูงน่าจะมีพฤติกรรมทางเพศในด้านต่างๆ ที่เหมาะสมถูกต้องมากกว่าบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนต่ำ

การสรุปและอภิปรายผลสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานที่ 5 กล่าวว่า “ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตสามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ”

ในการตรวจสอบสมมติฐานครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์หาค่าถ้อยพหุคูณ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 8 โดยตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ

นักเรียนสูงสุดจะถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายเป็นลำดับที่ 1 และตัวแปรทำนายที่สำคัญรองลงมา เข้าสู่สมการทำนายเป็นลำดับต่อมา พบว่า ในกลุ่มรวม ตัวแปรที่สามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา 5) ความเชื่ออำนาจภายในตน และ 6) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ซึ่งตัวแปรทั้ง 6 ตัว เข้าสู่สมการทำนายตามลำดับ โดยร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 70.7

สำหรับในกลุ่มย่อย เพศชาย ตัวทำนาย 5 ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา และ 5) ความเชื่ออำนาจภายในตน สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 75.1 ส่วนในกลุ่มเพศหญิงตัวทำนาย 4 ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา และ 4) ความเชื่ออำนาจภายในตน ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 66.4

นอกจากนี้ในกลุ่มย่อยที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน ตัวทำนาย 5 ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) ความเชื่ออำนาจภายในตน 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา และ 5) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 72.4 และในกลุ่มที่บิดามารดามารดาหย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ ตัวทำนาย 2 ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน และ 2) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 68.2

สำหรับในกลุ่มย่อย ที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาอยู่ร่วมกัน ตัวทำนาย 4 ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน 2) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน 3) ความเชื่ออำนาจในตน และ 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดา ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 72.8 ส่วนในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ตัวทำนาย 1 ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 66.3 และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่ตัวทำนาย 2

ตัว ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญเด่นชัด คือ 1) การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน และ 2) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ร่วมกันสามารถทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ ร้อยละ 72.8 (ตาราง 8)

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ตัวทำนายที่สำคัญ ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา ความเชื่ออำนาจภายในตน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ซึ่ง การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดของการทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน โดยปัจจุบันพบว่าสื่อมีอิทธิพลทั้งทางบวกและทางลบต่อนักเรียนวัยรุ่น กล่าวคือ ถ้าเนื้อหาเสนอเรื่องที่มีคุณธรรม มีประโยชน์และให้ความรู้ที่ไม่เป็นพิษภัยแก่วัยรุ่น สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางบวก ในทางตรงข้ามถ้าเนื้อหาและคุณภาพของสื่อมวลชนเสนอเรื่องที่เป็นแบบอย่างในทางก้าวร้าว การแสดงออกทางเพศอย่างโจ่งแจ้งหรือในลักษณะที่ไม่เป็นประโยชน์ สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางลบ สื่อมวลชนไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านเล่น วิทยุ ภาพยนตร์ หรือ เทปโทรทัศน์เป็นแหล่งให้ข่าวสารความรู้แก่วัยรุ่น วัยรุ่นมีการเรียนรู้และรับเอาสิ่งต่างๆ ที่เห็นมาเป็นรูปแบบของพฤติกรรมของตนไม่มากนักน้อย นอกจากนี้ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และรายการบันเทิงต่างๆ ยังสื่อให้เห็นค่านิยมของสังคมในเรื่องบทบาททางเพศ ซึ่งมีทั้งทางบวกและทางลบ โดยการรับรู้ข่าวสารในด้านไหนมากก็มีแนวโน้มทางด้านความคิด ความรู้สึกไปในทางนั้นได้ และในที่สุดก็จะรับไว้เป็นเอกลักษณ์และบทบาททางเพศของตน

นอกจากนี้วัยรุ่นเองก็มีแนวโน้มของการยอมรับว่าสื่อมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ด้วย เพราะในปัจจุบันสื่อมวลชนจัดเป็นสื่อสำคัญในการสอนเพศศึกษา ซึ่งเป็นสื่อที่มีความสำคัญมากที่สุดก็ว่าได้ ดังตัวอย่างสื่อมวลชนที่เข้าถึงวัยรุ่นปัจจุบัน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ที่เป็นแหล่งให้ข้อมูลข่าวสารแก่วัยรุ่นทั้งทางดี และเลว โดยวัยรุ่นมักหาความรู้เรื่องเพศจากหน้าหนังสือพิมพ์ จากการเสนอข่าว ลงภาพข่าวตลอดจนลงแจ้งความที่เกี่ยวข้องทางเพศ ล้วนมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของวัยรุ่นทั้งสิ้น และหนังสือพิมพ์จำนวนไม่น้อยที่ได้แสดงถึงความไม่รับผิดชอบต่องานสังคม โดยการลงรูปเปลือย บรรยายข้อความที่เป็นการยั่วยุอารมณ์เพศ หนังสือบันเทิงเริงรมย์ ประเภทหนังสืออ่านเล่นและ การ์ตูนตลกบางส่วนที่เป็นหนังสือยังยุกามารมณ์ นอกจากนี้การ์ตูนบางเล่ม บนหน้าปกยังแสดงออกในรูปของตลกกลามก ไม่ได้ให้ความรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง หนังสือเหล่านี้มีวางขายตามแผงหนังสือทั่วไป โดยไม่มีมาตรการที่สามารถจัดแบ่งกลุ่มผู้ซื้อหรือผู้อ่าน ทำให้ผู้เยาว์และวัยรุ่นสามารถพบเห็น หรือซื้อหาอย่างง่ายดาย ซึ่งจากผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประพิมพร อัมพาพรหม (2543: 29) พบว่า ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร ได้แก่ การใช้สื่อต่างๆ ในการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดื่ม

เครื่องมือที่มีแอลกอฮอล์ การจับมือถือแขนกับคู่อีกหรือเพศตรงข้าม และ การเคยกอดจูบกับคู่อีกหรือเพศตรงข้าม ตามลำดับ สอดคล้องกับ อังสนา บุญธรรม (2535: 55) พบว่า การอ่านหนังสือโป๊ หรือหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอย่างน้อยอาทิตย์ละครั้งจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนชายที่อ่านประมาณเดือนละครั้งหรือน้อยกว่า เช่นเดียวกับ ผลการวิจัยของ จุฑามาศ นุชนารถ (2531: 75) พบว่า การอ่านหนังสือลามกหรือภาพยนตร์อนาจารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ต่างๆ หรือดูจากภาพยนตร์หรือเทปโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรองทิพย์ จันแยม (2538: 29) พบว่า สื่อมวลชนที่เปิดรับมากที่สุด คือ สื่อโทรทัศน์ รองลงมา คือ นิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ และจากการศึกษาของ วันทนี วาสิกะสิน (2526: 64) พบว่า วัยรุ่นมีการเปิดรับข่าวสารในเรื่องเพศ จากสื่อที่นำเสนอเรื่องเพศอย่างไม่ถูกต้องนั้นจะส่งผลกระทบต่อความรู้ ความคิดเห็น ความเชื่อ และเจตคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนก่อให้เกิดปัญหาการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นได้

จากการศึกษาของจรรยา ดวงแก้ว (2539: 122-123) พบว่า การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่เคยอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีระดับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540) พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนเกี่ยวกับเรื่องเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอย่างมีนัยสำคัญ และผลจากการศึกษาของ จรรยา เศรษฐบุตร (2536) พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีผลกระทบต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจากการที่วัยรุ่นเปิดรับข่าวสารมากมีผลทำให้วัยรุ่นรับความรู้ด้านเพศศึกษาในเชิงลบ

นอกจากนี้การศึกษาของ ไดเยอร์ ลีหมิง และโอลิเวอร์ (Dwyer, Leeming and Oliver.1996: 309-317) ได้ศึกษาประเด็นปัญหาในพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จากการศึกษา ถึงสาเหตุของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมนั้นเกิดจากการได้รับอิทธิพลจากสื่อ (Media) ได้แก่ โทรทัศน์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์ ที่ศึกษาในเรื่องการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านทางอินเทอร์เน็ต จากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นใช้อินเทอร์เน็ตดูเรื่องเซ็กซี่ในเวลากลางคืน โดยให้เหตุผลว่า เป็นเวลาส่วนตัว ไม่มีใครมารบกวน ไม่ต้องกลัวพ่อแม่ผู้ปกครองจะรู้ และวัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งจะใช้อินเทอร์เน็ตหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศสัปดาห์ละครั้ง และร้อยละ 28 ดูเรื่องเซ็กซี่ทุกวัน (วัยรุ่นไทยท่อนไซเบอร์เซ็กซี่หญิงหนักกว่าชาย.2544: 5)

ในลำดับต่อมา เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมเป็นตัวทำนายที่สำคัญตัวที่สอง ซึ่งในงานวิจัยนี้แสดงว่าเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมเป็นตัวทำนายที่ดีของความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เนื่องจากเจตคติเป็นลักษณะทางจิตอย่างหนึ่ง โดยเจตคตินั้นเป็นสภาวะความพร้อมทางจิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์ ความพร้อมนี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทางหรือกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งที่สอดคล้องกับเจตคตินั้นออกมา เจตคติของบุคคลมี 3 องค์ประกอบ คือ ความรู้เชิงประเมินค่า ความรู้สึกพอใจ - ไม่พอใจ และความพร้อมในการกระทำ ซึ่งนักเรียนที่เห็นว่าการไปเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย มีการดื่มสุราหรือของมีเมา มีการดูภาพยนตร์ วิดีโอ ทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือกระตุ้นและยั่วยุการอารมณ์ มีการสนิทสนมกับเพศตรงข้าม และมีการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาวเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เป็นสิ่งที่ตนเองไม่ชอบ ไม่พึงพอใจ และไม่พร้อมที่จะทำพฤติกรรมในลักษณะต่างๆ ก็ ย่อมไม่มีโอกาสที่จะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ะวีวรรณ กันวี (2547: 70-78) ที่พบว่า ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นตัวแปรแรกในการทำนายที่อยู่ในกลุ่มของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตลักษณะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นหญิง นอกจากนี้จากการวิจัยของ สุนิตย์ พัวพันพัฒนา (2547:72-75) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศเชิงเสรีมากที่สุด คือ ทศนคติในเรื่องเพศ รองลงมา คือ การดูสื่อที่เน้นเรื่องเพศ และลักษณะของบุคคลที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย ตามลำดับ และงานวิจัยของ นิमित มั่งมีทรัพย์ (2542: 135) พบว่า เจตคติต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่นยังคงยึดมั่นและอยู่บนรากฐานของคตินิยม ความเชื่อตามแนวบรรทัดฐานของสังคมเป็นส่วนใหญ่

ในลำดับต่อมา อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ เป็นตัวทำนายตัวที่สาม ซึ่งจากผลการวิจัยนี้อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศเป็นตัวทำนายที่ดีต่อการมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เพราะจากการที่ในสภาพสังคมปัจจุบันครอบครัวจะลดบทบาทในการให้การศึกษาอบรมแก่สมาชิก เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นเด็กจะใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ค่านิยมของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบอย่างของแต่ละบุคคลในเรื่องบรรทัดฐาน แบบแผนพฤติกรรมและเจตคติมากยิ่งขึ้นกว่าหน่วยทางสังคมอื่น ซึ่งบางครั้งอาจขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมส่วนรวม ทั้งนี้เพราะการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อนมีความใกล้ชิดสนิทสนมและยาวนานจนวัยรุ่นยึดถือบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดังจะเห็นได้จากเมื่อตอนสมัยเด็กๆ พ่อแม่เป็นสิ่งที่เด็กเจริญรอยตาม แต่เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นจะหันไปสู่วิถีแบบอย่างของกลุ่มเพื่อนมากกว่า การยอมรับจากผู้ใหญ่มีความสำคัญน้อยกว่าการยอมรับจาก

เพื่อนในวัยเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มเพื่อนก็ยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายหญิงแตกต่างกันออกไปอีกด้วย และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัฒนา สารขวัญ (2545: 1) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตเมืองและชนบท จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ปัจจัยแรงสนับสนุนทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ คือ แรงสนับสนุนจากเพื่อน พ่อแม่ ผู้ปกครองและครูตามลำดับ

สำหรับการศึกษาของ โพธิสิตา และภัทรวานิช (Pothisita and Pattaravanich.1995: 51-100) เกี่ยวกับวัยรุ่นปัจจุบันในประเทศไทย: ผลการสำรวจวัยรุ่นและครอบครัว ผลการศึกษา พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและเพื่อนมีความสัมพันธ์กับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุรา สูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อีกทั้งจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การเกี่ยวพาราตี การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากเพื่อนและกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ รานี ศิลปชัย (2547: 108-114) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสัมพันธ์ทางเพศของนักเรียน ได้แก่ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ตามลำดับ และการวิจัยของ นพพร พานิชสุข (2522: 67-73) พบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนชายมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการคุมกำเนิด และการเที่ยวโสเภณี และในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศนักเรียนชายส่วนใหญ่ต้องการปรึกษาเพื่อนสนิทมากกว่าบิดามารดา

ดังนั้นสรุปได้ว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีการเปิดรับข่าวสารเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เพิ่มขึ้น โดยการรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศมีอิทธิพลต่อเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนโดยเฉพาะพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น

จึงกล่าวได้ว่าสมมติฐานข้อที่ 5 ได้รับการสนับสนุน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า

1. สมมติฐานที่ได้รับการสนับสนุนบางส่วน ได้แก่ สมมติฐานข้อ 1 และข้อ 2
2. สมมติฐานที่ได้รับการสนับสนุน ได้แก่ สมมติฐานข้อ 5
3. ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้เลย ได้แก่ สมมติฐานข้อ 3 และ ข้อ 4

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำและมีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่ำจะมีความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ ดังนั้นจึงควรมีการทำวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเพื่อสร้างแบบฝึกอบรมลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเป็นคู่มือการฝึกอบรมแก่นักเรียนให้มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องและมีความเหมาะสมแก่เด็กต่อไป
2. จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า อิทธิพลจากการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ดังนั้นควรมีการวิจัยเชิงทดลองโดยสร้างหลักสูตรการเลือกรับสื่อต่างๆ ที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าตัวแปรลักษณะทางสังคม และลักษณะทางจิตต่างส่งผลต่อความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ดังนั้นข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัตินี้ จึงนำเสนอเพื่อให้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมทางเพศที่ดีและเหมาะสม โดยขอเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ ดังนี้

1. จากการวิจัยทำให้ทราบว่านักเรียนที่มีลักษณะทางจิตที่สำคัญ ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ดังนั้นในแต่ละโรงเรียนควรมุ่งส่งเสริมในการสร้างเจตคติในเรื่องเพศที่เหมาะสมแก่นักเรียน โดยการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างให้นักเรียนมีเจตคติต่อเรื่องเพศในทางที่เหมาะสมให้มากขึ้นทั้งในเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการทำเอกสารเผยแพร่ความรู้แก่ผู้ปกครองนักเรียนให้ตระหนักในการเป็นแบบอย่างที่ดีในการปลูกฝังแนวคิด เจตคติ และความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ถูกต้องกับวัยอันควรของเด็ก

2. จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า ตัวแปรลักษณะทางสังคม ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ดังนั้นจึงควรปฏิบัติ คือ นำเสนอข้อมูลด้วยบทความ เอกสาร หรือการรายงานผลการวิจัยไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เพื่อให้โรงเรียนตระหนักถึงความสำคัญของเด็กในการส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม โดยปลูกฝังแนวคิด เจตคติ และความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศ การคบเพื่อนต่างเพศอย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งต้องร่วมกันป้องกันและสอดส่องตรวจตราเรื่องการรับสื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างใกล้ชิด ไม่ปล่อยให้มียุติธรรมในการเปิดรับสื่อต่างๆ ได้ง่ายมากเกินไปจนเกิดความเสี่ยงทางเพศได้ตามมา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมโรคติดต่อ กองกรมโรค. (2542). ผลการปฏิบัติงานควบคุมการโรค. กรุงเทพฯ : กอง
กรมโรคกรมควบคุมโรคติดต่อ.
- กรมอนามัย.กองวางแผนครอบครัวและประชากร. (2540). เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับอนามัยการเจริญพันธุ์.
นนทบุรี:กองวางแผนครอบครัวและประชากร กรมอนามัย.
- กองระบาดวิทยา. (2543). สรุปรายงานการเฝ้าระวังโรค 2543. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและ
พัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2531). รายงานการวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพเพื่อแสวงหาสู่ทาง
ไปสู่สุขภาพดีถ้วนหน้าเมื่อปี 2543 ศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ
: กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- กองบรรณาธิการ. (2540 , พฤศจิกายน). “วัยรุ่น วุ่นเซ็กส์ !,” นิตยสารแม่และเด็ก. 21(309). ไม่
ปรากฏหน้า.
- กรรณิการ์ จันแย้ม. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อมวลชนและสื่อบุคคลกับ
การยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น.วิทยานิพนธ์ (นิเทศศาสตร์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- กรรณิการ์ สุวรรณ. (2541). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกาดูแลตนเองของเด็กวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
ถ่ายเอกสาร.
- เกื้อ วงศ์บุญสิน. (2532). “ทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย”. ใน เยาวชนไทย 2531.
กรุงเทพฯ: สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลชลี สุกัณห์เกตุ. (2532).การพัฒนาครอบครัว. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและ
ประสานงานสตรีแห่งชาติ. อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- กึ่งกาญจน์ กาบเครือ. (2546). ปัจจัยทางพุทธศาสนาต่อพฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนต้นโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร. ปรินญา
นิพนธ์ วท.ม.(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- กัญชลี ศรพรหม. (2541). เจตคติต่อการสอนเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- งามตา วนินทานนท์. (2536). “ ลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของบิดามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร ” ใน รายงานการวิจัยฉบับที่ 50 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- งามตา วนินทานนท์. (2545).การถ่ายทอดทางสังคมกับพัฒนาการของมนุษย์ เอกสารประกอบการสอน วิชาวป.581 กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- งามตา วนินทานนท์. (2535). จิตวิทยาสังคม. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา ดวงแก้ว. (2539). ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สุขศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณพัต. (2531). ประมวลบทความทางวิชาการระหว่างปีพ.ศ. 2526-2531 ฉบับอภิธานนาการครบรอบ 33 ปี สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา สุวรรณพัต. (2535). แบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงจากครอบครัวรายได้น้อยที่อยู่ในตัวเมือง รายงานการวิจัยฉบับที่ 24. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา เศรษฐบุตร. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์. วัยรุ่น. ปริญญา นิพนธ์กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- จันทนัช ทองศิริ. (2539). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน.วิทยานิพนธ์ สส.ม.(สาธารณสุขศาสตร์). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ. (2543). สุขภาพคนไทยปี พ.ศ. 2543 :สถานะสุขภาพคนไทย. กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน.
- จินตนา สรายุทธพิทักษ์. (2536). การบริหารสุขภาพในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา บิลมาศและคนอื่นๆ. (2529).คุณลักษณะของข้าราชการพลเรือน.รายงานการวิจัย.: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิราภรณ์ เทพหนู. (2540) . ปัจจัยที่มีผลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษา ในจังหวัดพัทลุง.วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- จรัสรัตน์ เพชรทอง. (2540). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของข้าราชการตำรวจนคร จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ นุชนารถ. (2531). *การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. (2539). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชาติ แจ่มนุช. (2538). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการสำส่อนทางเพศของเยาวชน*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด.. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยุทธ ดายา. (2534). *ปัจจัยการขัดเกลากายทางสังคมของพ่อแม่ที่กระทบต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ ศค.ม. (สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชูลีพร ศรศรี. (2541). *การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ พย.ม. (การพยาบาลแม่และเด็ก). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชูลีพร อินทรไพบุรณ์. (2536). *ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศค.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชัย ศุภวงศ์. (2542). *สถานการณ์ด้านสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : โครงการสนับสนุนงานวิชาการด้านส่งเสริมสุขภาพ มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ กระทรวงสาธารณสุข.
- สุนมาศ กัลยาณมิตร. (2530). *ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการประพฤติดนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัยของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงกมล เวชยรรยรัตน์. (2536). “การอบรมเลี้ยงดู”. ใน *เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาพัฒนาการเด็กและการอบรมเลี้ยงดูหน่วยที่ 8-15*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2524). “การวัดทัศนคติ”, ใน *การวัดทัศนคติเพื่อพัฒนาพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2539). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. กรุงเทพฯ :

โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉิก. (2524). *พฤติกรรมศาสตร์ เล่มที่ 2 จิตวิทยาจริ*

ธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินธ์ ชูชม และงามตา วนินทานนท์. (2538). *ปัจจัยทางจิตวิทยานิเทศที่*

เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย รายงานการวิจัยฉบับที่ 32. กรุงเทพฯ :

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ. (2528). *การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะ*

ที่สำคัญของเยาวชนไทย. รายงานการวิจัย . สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรี

นครินทรวิโรฒ.

นพพร พานิชสุข. (2522). “ เราสมควรที่จะมีการสอนเพศศึกษากันแล้วหรือยัง, ” *จิตวิทยาคลินิก*. 67-

73;ธันวาคม 2522.

ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี. (2540). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษา*

ผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ วท.ม.(สาธารณสุขศาสตร์ วิชาเอกสุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหิดล.ถ่ายเอกสาร.

เดือนใจ เทียนทอง. (2546). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของวัยรุ่น ใน*

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 1. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรม

*ศาสตร์ประยุกต์)*กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เต็มสิริ บุญยะสิงห์.(2526). “วัยรุ่นและการปรับตัว”. ใน *เพศวัยรุ่น*.กรุงเทพฯ: สมาคมวางแผน

ครอบครัวแห่งประเทศไทย.

ทัศนาก ทอภักดี. (2528). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับความเชื่ออำนาจ*

ภายในตนของเด็กวัยรุ่นไทย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ธัญญา โกมุททวงศ์. (2542). *การพัฒนารูปแบบโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพเพื่อส่งเสริมอนามัยส่วนบุคคล*

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา

และพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

นลินี มกรเสน. (2538). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสุขภาพตามสุขบัญญัติแห่งชาติของ นักเรียนชั้น*

ประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- นิมิต มั่งมีทรัพย์. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในวัยรุ่น*. ปรินูญานิพนธ์กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- นวลอนงค์ บุญเจริญศิลป์ และ ดาราวรรณ เมฆสุวรรณ. (2544, กันยายน-ธันวาคม). “ การศึกษาพฤติกรรมการส่งเสริมการส่งเสริมสุขภาพในวัยรุ่น,” *วารสารวิจัยทางการแพทย์*.5(3) :244- 252.
- นวลละออ สุภาพล. (2526). “ เพศศึกษา : การทำงานร่วมกันของพ่อแม่กับโรงเรียน,” *คหเศรษฐศาสตร์*.27(1): 6-9 ; มีนาคม 2526.
- นุชระพี สุทธิกุล. (2540). *พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของครูประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- นภาพร มัชฌิมการ. (2539). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นิมิต มั่งมีทรัพย์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น*. ปรินูญานิพนธ์กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วัยรุ่นไทยท่งไซเบอร์เซ็กซ์หญิงหนักกว่าชาย. (2544). “ นักเรียนเรต R นักเรียนเรต X ,” (2544, 18 กรกฎาคม)ไทยรัฐ: หน้า 5.
- นิศารัตน์ ทองอุปการ. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวและทัศนคติต่อเรื่องเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วศ.ม. (สื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์. (2529). *เพศศึกษาประชากรกับการวางแผนครอบครัว*. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.
- เนาวรัตน์ เหลืองรัตนเจริญ. (2541). *ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อเอกลักษณ์ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุษบา จิรกุลสมโชค. (2529). *ประสิทธิผลของการใช้แรงสนับสนุนทางสังคมระหว่างนักเรียนกับเพื่อนและนักเรียนกับพ่อแม่ที่มีต่อพฤติกรรมด้านทันตสุขภาพ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- บุญรับ ศักดิ์มณี. (2532). *การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานของครู*.ปรินูญานิพนธ์พศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

เบญจายอดดำเนิน - แอ๊ดติคส์. มปป. พฤติกรรมสุขภาพ ปัญหา ตัวกำหนด และ ทิศทาง .นครปฐม:

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประสิทธิ์ กล้าหาญ. (2541). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัคร

สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

ประพิมพ์พร อัมพาพรหม. (2543). การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์

คม.(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

ประดินันท์ อุปรมัย. (2545). “ครอบครัวและชุมชนกับนักเรียนวัยรุ่น”. ใน เอกสารการสอนวิชา

พฤติกรรมวัยรุ่น. หน่วยที่ 6 สาขาศึกษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. นนทบุรี. สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

ปฐม นวลคำ และอิทธิพล มูลพอง .(2543, พฤษภาคม-สิงหาคม). “ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อ

พฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย (ม.5) จังหวัดแม่ฮ่องสอน,”วารสาร

สวนปรง.16(2) :32-46.

ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน.

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต.เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ถ่ายเอกสาร.

ผ่องพรรณ แวรวีเศษ. (2534). ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น.

ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

พเยาว์ ผลภาค. (2539). บทบาทของบิดา บทบาทของมารดา การปรับตัวกับเพื่อน กับความรู้สึกมี

คุณค่าในตนเองของวัยรุ่น. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการพัฒนาการ). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิมพ์วัลย์ บุญมงคล. (2541). องค์ความรู้ของงานวิจัยด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งแสง.

เพ็ญแข ประจันปัจฉินีก และ อ้อมเดือน สดมณี. (2529). รายงานการวิจัยค่านิยมของชาชนบทไทย :

เปรียบเทียบค่านิยมทางวัตถุกับค่านิยมทางระเบียบประเพณี. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัย

พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พรรณิ ภาณุวัฒน์สุข และรัตนา สำโรงทอง . (2542 พฤศจิกายน). “ พฤติกรรมทางเพศและความ
คิดเห็นในเรื่องเพศของวัยรุ่นในชุมชนคลองเตย,” โรคเอดส์.11 (4):205-216.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). *พัฒนาการวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ่อนแถมมี.
- พรทิพย์ ศิริภทราชัย. (2539). *พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสารมิตรและโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิง
หะเสนี).*ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนคริ
นทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. (2541). *เจตคติและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายในเขตเมือง จังหวัดปัตตานี. รายงานการวิจัยคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.*
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.*สำนักทดสอบทาง
การศึกษาและจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. (2546). *การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อน
การสมรสของเด็กวัยรุ่น. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- พูลศักดิ์ ประมงค์. (2536, กรกฎาคม - สิงหาคม). “ ค่านิยมทางเพศที่ควรปลูกฝัง,” *กรม
ประชาสัมพันธ์*.36(4) : 8 – 12.
- พูนสุข ชั่วทอง และคณะ. (2541). *ประสบการณ์ทางเพศ สิ่งกระตุ้นทางเพศและการใช้เวลาว่างของ
เยาวชนชายและหญิงในวิทยาลัยเทคนิค. จุฬาลงกรณ์. 42(3): 95-183.*
- “ เพศ,” (2542,30 ธันวาคม). *กรุงเทพธุรกิจ*.
- “ เพศศึกษา เมื่อ 8.00 น,” (2543,3 เมษายน). *เดลินิวส์*. 35(10,530) : 3.
- “ เพศศึกษา,” (2547,23 ตุลาคม). *ไทยรัฐ*.
- “ พ่อแม่ทำได้ ให้คำปรึกษาเรื่องเซ็กส์,” (2544,4 เมษายน). *ผู้จัดการรายวัน*.
- พนม เกตุมาน. (2535). *สุขใจกับลูกวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : แพลนพับลิชชิง.
- ภักดี โพธิศิริ. (2545,5 มกราคม-มิถุนายน). “ กรมอนามัยกับการส่งเสริมอนามัยการเจริญพันธุ์,”
วารสารวางแผนครอบครัวและประชากร: 4-10.
- รัตนา พุ่มสวรรค์. (2544). *ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ :*

- บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา เจริญสาธิต. (2546). ผลของการสอนเพศศึกษาโดยการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ที่มีต่อความรู้และทักษะชีวิตเกี่ยวกับเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม).ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัชนี วารินทร์. (2531). การศึกษาลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิงกับการเลี้ยงดู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- รัชนี ลาขโรจน์. (2538). การพัฒนาบุคลิกภาพของวัยรุ่น.ใน เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่น และการอบรม หน่วยที่ 5 . พิมพ์ครั้งที่ 5 .นนทบุรี.มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช .
- ระวีวรรณ กันวี. (2547) .ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตลักษณะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของวัยรุ่นหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รानी ศิลปชัย. (2547). ความสัมพันธ์ทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา: ศึกษากรณี จังหวัดระยอง. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.(พัฒนาสังคม) กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วรัญญู กุลดิลก. (2544). ทศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สค.ม. (สังคมวิทยา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วนิดา พันธุ์สะอาด. (2543). วัยรุ่นกับพฤติกรรมทางเพศ .กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- วีณา โคมพนานคร. (2538, 5 มิถุนายน)." เพศศึกษาแนวใหม่, " มติชนรายวัน. หน้า 29.
- วินัดดา ปิยะศิลป์. (2539). ครอบครัวกับวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง (มหาชน) จำกัด
- วันทนี วาสิกะสิน. (2526). ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรรณะ บรรจง. (2537).ลักษณะทางศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของเยาวชนไทยจากชุมชนแผ่นดินธรรมแผ่นดินทองในภาคใต้. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

- วรรณภา กวีระตระกูล. (2545). *พฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน*. ภาคนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วัฒนา สารระวิญ. (2545). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตเมืองและชนบท จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วัลลภ ปิยมโนธรรม. (2540, พฤศจิกายน). “วัยรุ่นอุ่นไต้กั,” แม่และเด็ก. 21(309) : 87-90.
- มานพ คณะโต. (2541). *พฤติกรรมทางเพศ*. กรุงเทพฯ : องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์. (2537). “สอนเพศศึกษาให้ลูกกันเถอะ,” *เพื่อสุขภาพ (Health)*. 3(31) : 17-20.
- ศศิภาญจน์ เชียงทอง. (2543). *ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคของโรเจอร์สต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภจรี วจิวิวัฒน์. (2535). *ความรู้ ทักษะคติ ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องเอดส์: การศึกษานักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- สกล วรเจริญศรี. (2545). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น*. ปริญญานิพนธ์กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร. (2531). *เพศศึกษา=Sex Education*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธิดา ฉายาลักษณ์. (2531). *การศึกษาสาเหตุและปัญหาของการเป็นมารดาวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ป่วยสูติกรรมโรงพยาบาลราชวิถี*.วิทยานิพนธ์สค.ม.กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุรัชย์ อินทรประเสริฐ. (2534). “การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น,” ใน *สูติศาสตร์รามาธิบดี*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :สำนักพิมพ์ปิ่นปัก.
- สดุดี ภูทองไสย. (2541). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทรเอม. (2539). *จิตวิทยาพัฒนาการ*.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สุทธิรา ปรีชารัตน์. (2533). พฤติกรรมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (คหกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุนิตย์ พัวพันพัฒนา. (2547). พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษา ในอำเภอพาน. ภาค นิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.(พัฒนาสังคม) กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุภาวดี สุขสิงห์. (2538). การศึกษาสุขวิทยาการเจริญพันธุ์ในเยาวชน จังหวัดบุรีรัมย์ปี 2538. รายงาน การวิจัย. สำนักงานสาธารณสุข จังหวัดบุรีรัมย์.
- สุพัตรา ไพฑูรย์. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปทุมธานี. ภาคนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมบุญ จิตชาญวิชัย. (2546). วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของ วัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร. ภาคนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สนธยา มุอำหมัด. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุข ศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หทัยรัตน์ กิจบำรุง. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อาภากรณ์ เตชรัตน์. (2546). พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญ ศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อังสนา บุญธรรม. (2535). เปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อเอดส์ของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ วท. ม. (สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชลี คติอนุรักษ์. (2535). พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาชาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิจัยประชากร และสังคม).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อมรา สุนทรธาดา. (2536,กรกฎาคม-สิงหาคม). “วัยรุ่นทั่วโลกกำลังเผชิญปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันควร,” ประชาสงเคราะห์.36(4) : 27-28.

- อุบล เลี้ยววาริณ. (2534). *ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุบลรัตน์ รุ่งเรืองศิลป์. (2540). *พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของนักเรียนศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อุสา สังข์สอาด. (2544). *พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยเกื้อการุณย์สังกัดสำนักงานการแพทย์ กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์. (2541). *ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญชลี อยู่พรหม. (2543). *ความรู้และเจตคติของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชวินิตมัธยม กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครที่มีต่อการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน*. ปรินญานิพนธ์กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โอษฐ์ วาริรักษ์. (ม.ป.ป.). “ เพศศึกษาภาวะของบ้านและโรงเรียน ,” *วารสารแนะแนว*.
- Bandura, Albert. (1977). *Social Learning Theory*. New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Bandura, Albert. (1986). *Social Foundations of Thought and Action*. New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Baldwin, Alfred L. (1948). “ Socialization and Parent Child Relationship,” *Child Development*.19:127-136; September,1948.
- Berry, Mildred E.,(1974) “ Sex Education in Dade County Public Secondary Schools,” *DissertationAbstracts International*. 35(7):4118 - A; January, 1974.
- Brown, B.B.(1982). The Extent and Effects of Peer Pressure Among High School Students :A Retrospective Analysis. *Journal of Youth and Adolescence*. 11 (2) :121-133.
- Broom, Leonard and Selznick, Phillip. (1973). *Sociology*. New York : Harper&Raw Book Company.
- Book-Gunn and Furstenberg.In Muss.(1990). “ Adolescent Sexual Behavior,”in *Adolescent Behavior and Society*.p. 245-248. Edited by Muss, Rolf E. New York : Mc Graw Hill Companies, Inc.

- Daccy, J. Stewart. (1980). *Adolescent Today*. California: Goodyear.
- Fathalla MF, Rosenfield A. (1990). Reproduction Health Global Issues. In Fathalla MF, Rosenfield A., Indriso C, Sen DK. And Ratnam SS, eds. *The FIGO Manual of Human Reproduction, volume 3*,). Reproduction Health Global Issues. New Jersey : The Parthenon Publishing Group: 10-23.
- Gray, Alan and Punpuing, Sureeporn. (1999). *Gender, Sexuality and Reproductive Health in Thailand*. Institute for Population and Social Research, Mahidol University.
- Gubhaju, Bhakta B. (2002). *Adolescent Reproduction Health in Asia*. Paper Presented at the 2002 IUSSP Regional Population Conference “ South-East Asia’s Population in a Changing Asian Context ”, June 10 -13 , Bangkok, Thailand.
- Hurlock, Elizabeth.B.(1967). *Adolescent Development*. 3 ed. New York : Mc Graw-Hill, Inc.
- ICOMP. (1997). Report of International Seminar on Managing Quality Reproductive Health Programmes: After Cairo and Beyond. December 2-6, 1996 in Addis Ababa, Ethiopia. Kuala Lumpur: ICOMP.
- Kaplan, Alexandra G. and Sydney, Mary Anne. (1980). *Psychology and Sex Roles and Androgynous Perspective*. Boston: Little Brown Company.
- Kirkendall, W.I. (1965). *Adolescent*. New York : Appleton.
- Koller, Marvin R. (1974). *Families: A Multigenerational Approach*. New York : Mc Graw-Hill, Inc.
- Lindsey, Linda L. (1994). *Gender Roles: A Sociological Perspective*. 2ed . New Jersey : Prentice Hill.
- Magnusson, David and Norman S. Endler. (1977). *Personality at the Crossroad : Current Issues in International Psychology*. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associated Publishers.
- Ministry of Youth Affair, New Zealand.(2001). “ New Insight into Promoting Young People’s Sexual and Reproductive Health.” In *Adolescence Education Newsletter* 4 : 20-23.
- Mischel, W. (1975). “ Processes in Delay of Gratification,” in L. Berkowitz ed. *Advance in Experimental Social Psychology*. Vol.7. New York: Academic Press.
- Mussen, Paul H. (1963). *Child Development and Personality*. Tokyo: John Weatherhill, Inc.

- Nielsen ,Limda. (1991). *Adolescence : A Contemporary view*.2 ed. Fort Worth: Holt, Rinehart and Winston. 181-182.
- Sartsara, Srisuman. (2001). Sexual Attitudes and Sexual Behaviors among Unmarried Rural Thai Youth. Mahidol University.
- Santrock, John W. (1998). *Adolescence*.7 ed. New York : Mc Graw Hill Companies, Inc.
- Sears, Robert R., Eleanor E. Maccoby and Harry Levin. (1957). *Pattern or Rearing*.Evenston, Illinois:Row, Peterson.
- Soonthorndhada, Amara. (1996). *Sexual Attitudes and Behaviors and Contraceptive Use of LateFemale Adolescents in Bangkok : A Comparative Study of Students and Factory Workers*.Institute for Population and Social Research, Mahidol University.
- Steinberg. (1996). *Adolescence*.4 ed. New York : Mc Graw Hill Companies, Inc.
- Subsinghe, Chandrika. (1998). Determinants of Knowledge on Reproductive and Sexual Health among Sri Lankan Youth. Mahidol University.
- The Population Council. (1996). *The UNFPA Thematic Workshop on Gender , Population and Development*. New York : The Population Council.
- Teevan,Jr.; James J. (1972). Reference Group and Premarital Sexual Behavior. *Journal of Marriage and the Family*.32 (May) : 283-291.
- Thornburg,H.D. (1981). Source of Sex Education among Early Adolescents. *Journal of Early Adolescence* . 1: 171-184.
- UNESCO Bangkok, Thailand. (2002) . *Thailand Demographic Characteristics of Adolescence*.inAdolescent Reproduction & Sexual Health Web (ARSH Web). (Online). Available at <http://unescobkk.org/ips/arh-web/case-studies/Thailand/1.htm>.
- Watson , Roland G. Tharp.(1972). *Self-directed behavior:Self-modification for personal adjustment*.4 ed. Monterey, California: brooks cole.
- World Health Organization. (1989). *The Reproduction Health of Adolescent :A Strategy for Action*.Geneva, WHO.
- Wrigth, D. (1975). *The Psychology of Moral Behavior*. Meddlesen, England: Penquin Book Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงค่าสถิติต่างๆ

ตาราง 1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มรวม จำนวน 412 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	5370.569	37.913*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	39272.249	277.236*
ก x ข	1	.014	.000
ส่วนที่เหลือ	408	141.656	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มเพศชายจำนวน 189 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	2439.570	16.746*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	13846.042	95.045*
ก x ข	1	28.529	.196
ส่วนที่เหลือ	185	145.679	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มเพศหญิง จำนวน 223 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	3197.524	25.961*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	16166.791	131.261*
ก x ข	1	33.435	.271
ส่วนที่เหลือ	219	123.165	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่บิดา
มารดาอยู่ร่วมกัน จำนวน 305 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	3637.396	27.322*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	29456.233	221.261*
ก x ข	1	282.442	2.122
ส่วนที่เหลือ	301	133.129	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่บิดา
มารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 107 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	1407.449	8.674*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	9916.321	61.110*
ก x ข	1	674.220	4.155*
ส่วนที่เหลือ	103	162.270	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่
กับบิดามารดา จำนวน 292 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	4139.084	31.696*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	26095.620	199.834*
ก x ข	1	73.949	.566
ส่วนที่เหลือ	288	130.586	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จำนวน 82 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (ก)	1	306.443	2.110
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	9757.494	67.185*
ก x ข	1	349.356	2.405
ส่วนที่เหลือ	78	145.233	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มรวม จำนวน 412 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	2394.949	11.391*
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	18972.135	90.238*
ก x ข	1	8.418	.040
ส่วนที่เหลือ	408	210.245	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มเพศชาย จำนวน 189 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	2968.166	14.693*
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	3853.810	19.077*
ก x ข	1	1349.223	6.679*
ส่วนที่เหลือ	185	202.013	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มเพศหญิง จำนวน 223 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	1267.131	7.096*
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	10693.907	59.885*
ก x ข	1	116.177	.651
ส่วนที่เหลือ	219	178.574	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
จำนวน 305 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	2601.206	12.537*
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	14809.652	71.379*
ก x ข	1	67.223	.324
ส่วนที่เหลือ	301	207.478	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตาม
ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้าง
หรือแยกกันอยู่ จำนวน 107 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	63.433	.285
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	4525.160	20.365*
ก x ข	1	78.676	.354
ส่วนที่เหลือ	103	222.203	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 292 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	2495.405	12.440*
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	15079.453	75.175*
ก x ข	1	17.580	.088
ส่วนที่เหลือ	288	200.592	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จำนวน 82 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล (ก)	1	.052	.000
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข)	1	3802.096	16.601*
ก x ข	1	77.787	.340
ส่วนที่เหลือ	78	229.024	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มรวม จำนวน 412 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	9265.366	70.749*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	14971.342	114.319*
ก x ข	1	54.518	.416
ส่วนที่เหลือ	408	130.962	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มเพศชาย จำนวน 189 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	3853.780	29.431*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	12255.872	93.597*
ก x ข	1	179.245	1.369
ส่วนที่เหลือ	185	130.943	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มเพศหญิง จำนวน 223 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	4302.665	35.702*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	8478.655	70.352*
ก x ข	1	56.534	.469
ส่วนที่เหลือ	219	120.517	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน จำนวน 305 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	7687.059	63.877*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	10543.403	87.613*
ก x ข	1	.070	.001
ส่วนที่เหลือ	301	120.341	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 107 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	1663.654	10.174*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	4290.091	26.236*
ก x ข	1	205.718	1.258
ส่วนที่เหลือ	103	163.520	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 292 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	7124.654	59.287*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	9980.982	83.056*
ก x ข	1	11.159	.093
ส่วนที่เหลือ	288	120.172	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจำนวน 82 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน(ก)	1	615.293	4.242*
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ (ข)	1	4914.455	33.883*
ก x ข	1	30.236	.208
ส่วนที่เหลือ	78	145.040	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนของกลุ่มรวม จำนวน 412 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	38881.711	249.140*
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	3991.611	25.577*
ก x ข	1	83.173	.533
ส่วนที่เหลือ	408	156.064	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนในกลุ่มเพศชาย จำนวน 189 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	18934.672	130.543*
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	2227.519	15.357*
ก x ข	1	6.829	.047
ส่วนที่เหลือ	185	145.046	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนในกลุ่มเพศหญิงจำนวน 223 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	17104.201	114.046*
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	1502.389	10.018*
ก x ข	1	141.439	.943
ส่วนที่เหลือ	219	149.976	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกันจำนวน 305 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	30727.601	217.129*
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	3489.054	24.655*
ก x ข	1	41.736	.295
ส่วนที่เหลือ	301	141.518	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนในกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 107 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	8155.890	40.725
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	533.889	2.666
ก x ข	1	57.187	.286
ส่วนที่เหลือ	103	200.266	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาจำนวน 292 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	28646.672	208.940*
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	3546.480	25.867*
ก x ข	1	5.111	.037
ส่วนที่เหลือ	288	137.105	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศและความเชื่ออำนาจในตนในกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จำนวน 82 คน

ความแปรปรวน	df	MS	F
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (ก)	1	6015.391	30.211*
ความเชื่ออำนาจในตน (ข)	1	186.824	.938
ก x ข	1	321.123	1.613
ส่วนที่เหลือ	78	199.112	

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 29 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เมื่อพิจารณา ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ในกลุ่มบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 107 คน

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	(21) 47.90	(12) 35.95	(22) 33.65
ต่ำ	ต่ำ	(11)	35	60.97	12.65*	25.02*	27.32*
สูง	ต่ำ	(21)	22	48.32	-	12.37*	14.67*
ต่ำ	สูง	(12)	19	35.95	-	-	2.3
สูง	สูง	(22)	31	33.65	-	-	-

ตาราง 30 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรของการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มเพศชาย จำนวน 189 คน

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	(21) 56.04	(12) 54.67	(22) 38.23
ต่ำ	ต่ำ	(11)	77	59.23	3.19	4.56	21.00*
สูง	ต่ำ	(21)	28	56.04	-	1.37	17.81*
ต่ำ	สูง	(12)	15	54.67	-	-	16.44*
สูง	สูง	(22)	69	38.23	-	-	-

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

หมายเลขแบบสอบถาม		

แบบสอบถาม

ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวสุมาลี สวยสะอาด นิสิตปริญญาโท สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้อง
กับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร “
ขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งท่านเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับการคัดเลือกกว่าเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ
เหมาะสมในการตอบแบบสอบถาม ดังนั้นคำตอบของท่านจึงมีความสำคัญยิ่ง ขอความกรุณาตอบ
แบบสอบถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ สำหรับข้อมูลหรือความคิดเห็นของนักเรียน จะไม่มี
ผลกระทบใดๆ ต่อการเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละท่านอาจตอบแบบสอบถามได้แตกต่างกันไป จึงไม่มี
ข้อใดถูกหรือผิด ฉะนั้นนักเรียนจงแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีไม่ต้องวิตกกังวลในการตอบใดๆทั้งสิ้น
โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเป็นความลับและจะวิเคราะห์ผลในภาพรวม จึงไม่เกิดผลกระทบต่อนักเรียนแต่
อย่างใด

ในการตอบแบบสอบถามแต่ละชุด กรุณาโปรดตอบคำถามให้ครบทุกข้อ มิฉะนั้นข้อมูลของ
ท่านจะนำไปใช้ประโยชน์ไม่ได้เลย และในแต่ละข้อให้ตอบเพียงข้อเดียวเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยขอแสดงความ
ขอบคุณเป็นอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

นางสาวสุมาลี สวยสะอาด
นิสิตปริญญาโท การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

☐ 1. ชาย

☐ 2. หญิง

2. สถานภาพของครอบครัว

☐ 1. บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

☐ 2. บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่

3. ลักษณะการพักอาศัย

☐ 1. พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา

☐ 4. พักอาศัยอยู่หอพักกับเพื่อน

☐ 2. พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

☐ 5. พักอาศัยอยู่คนเดียว

☐ 3. พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่

คำชี้แจงในการตอบ

แบบสอบถามตอนที่ 2 – 8 นี้มีความประสงค์จะสอบถามเกี่ยวกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน และปัจจัยจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ผู้วิจัยขอความกรุณาให้ท่านอ่านข้อความที่ละเอียดและ พิจารณาคำตอบจาก “จริงที่สุด” “จริง” “ค่อนข้างจริง” “ค่อนข้างไม่จริง” “ไม่จริง” และ “ไม่จริงเลย” และทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ความหมายของตัวเลขที่เลือก

ไม่จริงเลย	หมายถึง ไม่ทำเลย หรือไม่คิดเลย หรือไม่รู้สึกละเลย
ไม่จริง	หมายถึง มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ หรือไม่คิด หรือไม่รู้สึกละเลยมาก
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ หรือไม่คิด หรือไม่รู้สึกละเลยน้อย
ค่อนข้างจริง	หมายถึง มีแนวโน้มที่จะทำ หรือคิด หรือรู้สึกละเลยน้อย
จริง	หมายถึง มีแนวโน้มที่จะทำ หรือคิด หรือรู้สึกละเลยมาก
จริงที่สุด	หมายถึง ทำหรือคิด หรือรู้สึกละเลยอย่างแน่นอน

ตอนที่ 2 ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ ข้อใดตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด กรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องเพียง **ข้อละ 1 ช่อง** เท่านั้น

1. ฉันเข้ากลุ่มกับเพื่อนที่ไม่เที่ยวกลางคืน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ฉันไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนๆตาม ผับ/เควค แม้ว่าเพื่อนๆจะชักชวน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ฉันเข้ากลุ่มกับเพื่อนที่ตั้งใจเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ฉันอยากไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างประเทศเพียงลำพัง 2 คน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันอยากไปเที่ยวตามสถานบันเทิงเพื่อหาประสบการณ์ชีวิต

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ฉันอยากทดลองดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์อื่นๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันหลีกเลี่ยงการดูอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสัมพันธ์

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ฉันดูวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ร่วมกับเพื่อนต่างประเทศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ฉันอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีภาพแสดงความรักร่วมเพศกันอย่างเปิดเผย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ฉันตั้งใจเรียนมากกว่าที่จะนั่งหยอกล้อกับเพื่อนต่างประเทศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. ฉันจะมีดวงวิงตัวเรื่องการถูกเนื้อต้องตัวเมื่ออยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12. ฉันไม่ยอมให้เพื่อนต่างประเทศโอบกอดเมื่ออยู่ในที่ลับตาคน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

13. ฉันจะไม่นัดหมายตามลำพังสองต่อสองกับเพื่อนต่างประเทศในที่ลับตา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14. เมื่อถึงเวลาเรียนฉันจะตั้งใจเรียนมากกว่าที่จะหนีเรียนไปเที่ยว

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

15. ฉันไม่โอบกอดกับเพื่อนต่างเพศในที่สาธารณะ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

16. ฉันไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศเพียงลำพัง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

17. ฉันอยากชมภาพยนตร์กับเพื่อนต่างเพศเพียงลำพัง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

18. ฉันอยากอยู่กับเพื่อนต่างเพศในสถานที่ที่มีบรรยากาศโรแมนติก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

19. ฉันแสดงความรักด้วยการจับมือถือแขนซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

20. การถูกเนื้อต้องตัวระหว่างฉันกับเพื่อนต่างเพศเป็นเรื่องธรรมดา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา

1. ผู้ปกครองแสดงให้เห็นว่าคุณรักฉันมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ผู้ปกครองไม่เคยสนใจทุกข์สุขของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ผู้ปกครองแสดงให้เห็นว่าคุณภูมิใจมากที่มีลูกอย่างฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ผู้ปกครองไม่ชอบที่จะให้ฉันปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากท่าน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ผู้ปกครองสามารถช่วยให้ฉันหายกลัวและคลายทุกข์ได้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ผู้ปกครองเป็นที่ปรึกษาที่ดีของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ผู้ปกครองใช้เวลาแก่ฉันน้อยเกินไป

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ผู้ปกครองจะให้กำลังใจเมื่อฉันต้องทำสิ่งที่ยากหรือลำบาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ผู้ปกครองมักอารมณ์เสียเมื่อฉันเข้าไปใกล้ชิดท่าน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลจากบิดามารดา

1. ผู้ปกครองจะอธิบายเหตุผลเมื่อฉันทำผิดก่อนลงโทษฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ผู้ปกครองจะลงโทษฉันมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอารมณ์ของท่าน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ผู้ปกครองมักให้อีกาสฉันอธิบายก่อนที่จะดุหรือลงโทษฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. เมื่อผู้ปกครองอารมณ์เสีย ท่านมักจะพาลลงโทษฉันด้วย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ถ้าฉันทำความดี ผู้ปกครองจะไม่เพิกเฉย แต่กล่าวชมเชยฉันอย่างเหมาะสม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ผู้ปกครองมักตักเตือนฉันในครั้งแรกๆ ที่ฉันทำผิดโดยไม่ลงโทษ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ผู้ปกครองมักให้โอกาสฉันทำความดีเพื่อแก้ตัวใหม่

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ผู้ปกครองของฉันมักไม่ยอมฟังคำอธิบายหรือเหตุผลจากฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. บ่อยครั้งที่ฉันโดนผู้ปกครองลงโทษ โดยที่ฉันไม่รู้ตัวว่าได้ทำอะไรผิดมาก่อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ผู้ปกครองของฉันมักอารมณ์เสียโดยขาดเหตุผล

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 4 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

1. เพื่อนแนะนำให้ฉันอ่านนิตยสารเกี่ยวกับเรื่องเพศเพื่อให้ทันสมัย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. เพื่อนชวนฉันให้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาเพื่อนต่างเพศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. เพื่อนฉันแนะนำให้ฉันมีเพื่อนต่างเพศไปส่งเวลากลับบ้าน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. เพื่อนชวนฉันไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศเพียงลำพังสองต่อสองบ่อยๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. เพื่อนของฉันโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศโดยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ฉันเกรงใจและไม่กล้าขัดใจ ถ้าเพื่อนชวนไปเที่ยวและให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ในกลุ่มเพื่อน คนที่ไม่เคยเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศถือว่าเซย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. เพื่อนของฉันชอบชวนไปเที่ยวสถานบันเทิงกับเพื่อนต่างเพศตอนกลางคืนเสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. การไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ ทำให้รู้สึกได้เป็นพวกเดียวกับกลุ่มเพื่อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. เพื่อนของฉันชอบเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 5 การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน

1. ฉันชอบดูภาพยนตร์จากโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. เมื่อฉันเปิดโทรทัศน์ที่มีรายการละครเกี่ยวกับเนื้อหาปลุกอารมณ์ทางเพศฉันจะเปลี่ยนรายการทันที

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ฉันไม่เคยเปิดทีวีโฮ/วิดีโอซีดี ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศเลย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ฉันชอบซื้อวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศมาศึกษาเพื่อเป็นประสบการณ์ชีวิตทางเพศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันไม่อ่านหนังสือที่มีเนื้อหาและรูปภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศเพราะยังเด็กอยู่

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ฉันชอบอ่านนิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่เป็นภาพการ์ตูน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันไม่เคยเปิดอินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ฉันเปิด Internet เพื่อเข้าดูเว็บไซต์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศบ่อยครั้ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ฉันเปิดอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องเรียนมากกว่าเรื่องเพศสัมพันธ์

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 6 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน

1. ฉันคิดว่าตนเองโตพอที่จะไปเที่ยวกับเพื่อนต่างประเทศตามลำพัง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ฉันคิดว่าการกอดกันเป็นสิ่งที่ยอมรับได้หากมีความรักต่อกัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ฉันคิดว่าการกอดจูบกับคนรักช่วยกระชับความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ฉันรู้สึกชอบถ้าเพื่อนต่างประเทศมาอยู่ใกล้ๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันรู้สึกมีความสุขเมื่อดื่มแอลกอฮอล์ขณะไปเที่ยวกับเพื่อนต่างประเทศ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ฉันไปเที่ยวกับเพื่อนต่างประเทศทำให้ฉันรู้สึกมีความสุขมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันอยากให้เพื่อนต่างประเทศแสดงความรักต่อฉันด้วยการโอบกอด

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ฉันไม่ชอบไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างประเทศจนดึก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ฉันไม่ให้เพื่อนต่างเพศจับมือถือแขนในที่สาธารณะ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ฉันไม่ควรไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศสองต่อสองในที่ลับตาคน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 7 ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน

1. ฉันรีบทำการบ้านให้เสร็จก่อนไปเที่ยวเล่นเสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ฉันมักจะจัดกระเป๋าหรือเตรียมสิ่งของที่ต่องนำไปโรงเรียนให้เสร็จในตอนเย็น เพื่อจะได้ไม่เสียเวลาในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ฉันจะลืมทำการบ้านเสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ฉันชอบขีดเขียนลงในหนังสือเรียนจนสกปรก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันอยากเรียนหนังสือมากๆ เพื่อโตขึ้นจะได้ทำงานดีๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. เมื่อมีคนขัดใจฉัน ฉันมักจะฉวยสิ่งใกล้มือขว้างปาหรือทำลายเสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันไม่ชอบสอบตกจึงขยันดูหนังสือเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. แม้ร่างกายจะสกปรก ฉันก็จะไม่อาบน้ำ ถ้าไม่รู้สึกลอยอยากอาบน้ำ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. เมื่อฉันได้รับเงินเพื่อที่จะใช้จ่ายตลอดอาทิตย์หรือตลอดเดือน แต่ถ้าฉันเห็นของที่อยากได้มาก และราคาแพง ฉันจะซื้อและยอมอดหลังจากนั้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. เมื่อมีคนนำขนมมาให้ที่บ้าน ฉันมักจะหยิบชิมก่อนเสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 8 ความเชื่ออำนาจในตน

1. ถ้าฉันทำการบ้านมากจะช่วยให้ฉันเรียนได้คะแนนดีขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. คนอื่นจะชอบฉันหรือไม่ขึ้นอยู่กับกรกระทำของฉันเอง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. เป็นการยากที่จะชักจูงเพื่อให้เชื่อตาม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ถ้าฉันวางแผนการที่จะทำอะไรล่วงหน้า ฉันมักจะทำสิ่งนั้นได้ดีเสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันรู้สึกว่าไม่คุ้มค่าที่จะพยายามทำอะไรอย่างเต็มที่ เพราะสิ่งต่างๆ ไม่เคยให้ผลตามที่เราพยายามเลย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ตามปกติแล้วฉันรู้สึกว่าฉันมีโอกาสที่จะเลือกอาหารรับประทานได้น้อยมากเมื่ออยู่บ้าน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ฉันเชื่อว่าการวางแผนล่วงหน้าช่วยให้ทำสิ่งต่างๆ ได้สำเร็จมากกว่าการไม่วางแผนล่วงหน้า

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ฉันเชื่อว่าตัวฉันสามารถเป็นที่พึ่งของใครได้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ป่อยครั้งที่ฉันรู้สึกมั่นใจกับผลงานของตนเองมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ฉันไม่เคยรู้สึกท้อแท้กับการเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสาวสุมาลี สวยศอาด
วันเดือนปีเกิด	12 พฤศจิกายน 2506
สถานที่เกิด	อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี 15000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2527	พยาบาลและผดุงครรภ์ วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จังหวัดจันทบุรี
พ.ศ.2530	ศษ.บ. (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ.2534	พย.บ. (วิทยาศาสตร์สุขภาพ) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ.2549	วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ